

Møte med Oase-lederen Jens Petter Jørgensen

Ny serie:

**Severin Larsen om
«Hindring for vekst»**

Aril Edvardsen:
«Bord-felleskap»

Sven Nilsson:
**«Omvendelse
fra religiøsitet»**

Peter Wagner:
**«Kirkevekst fra
Bønnefjellet»**

Josef Haugen om «Læren»

← Skapspre- geren som ble sjelevinner

*Willy Evensen, før ungdomsfor-
bryter, i dag leder av Grenlands
Kristenfolks Ungdomssenter. Her
sammen med res.kap. Thorvald
Kolshus og res.kap. Tomas
Utsong, tidligere og
nåværende formann i
styre for
Senteret.*

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Olavsgt. 9A

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Løvås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Sigvard Wallenberg

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B.Bibel og Misjonsinstitutt:

Aril Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Judith Bettum

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Inntil tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års prøveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Gi Pioneren 1 år til venner og kjente.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt.

4480 Kvinesdal

En fare i tiden

Av Rolf Erik Janøy

Jeg har merket meg endel utleggelser av det populære tema «farer i tiden», og ser at vi gjerne finner disse farer hos «andre». Men de største farer er vel de som har fått innpass i mitt eget kristenliv?

Når alt kommer til alt, er det bare Guds eget folk som kan hindre Guds sak.

Vi og de

Jeg er overbevist om at en av de aller største hindringer for Guds saks fremme i vår egen tid, er mangel på overbærenhet med våre søsken i Herren. Dette fører til «religiøse synder» som splid, trette, baktalelse og uvilje, som igjen hindrer det kristne fellesskap å fungere til oppbyggelse og vekkelse. Det får oss til å plassere hverandre i partier. Det blir vi som er for noe, og de som er imot noe, eller omvendt. Vi vil stå på Ordet og lyde Herren, mens de som vi er uenige med, nærmest står Gud imot. Blir vi egenrettferdige og selvkloke nok, skjer slike kortslutninger. Når vi leser og hører hvordan vi kristne kan omtale hverandre, kan en få inntrykk av at det er bibelsk å stå imot hverandre.

Avslørt

Det er enkelt å greit å være selvrettferdig. De andre har alltid feil, og jeg har alltid rett. Kanskje det er derfor det er så lett å falle i denne synd. En bror fortalte at før ha ble døpt i den Hellige Ånd, så han på alle tungetalere som «fanatikere». Etter sin åndsåp så han på alle som ikke hadde denne erfaringen, som «døde». Jeg må bare bekjenne at jeg kjenner meg selv igjen. Jeg har beklaget meg over «de andre» som er så ukjærlige, selvgode og preget av «vi har det» innstilling, men så avslører Herren mitt eget hjerte, og jeg ser med skam: Du er lik de du kritiserer og forakter! Om vi mener å ha opplevet fornyelse, og det bare har gjort oss kritiske overfor andre kristne, er det ikke underlig at «de andre» betviler at det er Guds Ånd som har fylt meg. Når Gud fyller med sin Ånd, vil vi oppflam-

me hverandre, han «slukker ikke den rykende tande». Guds Ånd hjelper oss til å tåle hverandre så vi kan tjene hverandre.

Mer lys

En «ivrig» karismatiker hilste på en pastor i en «tradisjonell» menighet. Det tok ikke lang tid før han var i gang med å overhøve denne pastor med fordømmelse av alle de «stive» kirkene. Da han hadde uttømt seg om dette sitt yndlingsemne, svarte pastoren saktmodig. «Kan det være slik bror, at vi ikke er døde, men at vi behøver noen som kan gi oss mer lys»?

Andre kristne behøver verken være «fanatiske» eller «døde» fordi om de ikke ser alt på samme måte som jeg selv. I mange tilfeller er det slik, at både den ene og andre av oss kunne behøve litt mer av Guds lys over saken.

Guds menighetssyn

Gud har et radikalt menighetssyn. For han eksisterer bare en menighet og den kaller Skriften for Kristi legeme. Alle som erkjenner Jesus som freiser og Herre, er et lem på dette ene legemet. Kristi legeme består ikke bare av den «venne-kretsen» jeg tilhører. Her finner du høykirkelige og lavkirkelige, karismatikere og ortodokse, statskirkelige og frikirkelige. En ropende maran-ata-evangelist tilhører menigheten like meget som presten som kler seg i sort, løstsittende smoking fra 1600-tallet. I Kristi legeme finner du noen som tror på tungetale, mens andre mener det er vranglære. Du vil finne ulike syn på både dåp, menighetsordning og de siste tider. Du finner mennesker som er for eller imot fornyelse, kirkesamfunn, åndsåp, statskirke, Oase og Saron's Dal. Disse og tusener av andre med ulik bakgrunn, legning og mening tilhører Kristi legeme. Er du en av de som tilhører dette legeme, så befaler hodet at vi som hverandres lemmer ikke skal kritisere og fordømme hverandre, men øve oss i den hellige kunst å strekke oss langt så vi «bærer over med hverandre i kjærlighet» (Ef 4,2, Kol 3,12, Filip 2). Skal vi da ikke stå for sannheten? Absolutt. Men ikke i form av selvgod forakt for andre kristne, så jeg blir en fare for «Åndens enhet i fredens sambånd». For hvordan er det mulig å være sannheten tro uten i kjærlighet til mine ulike søsken i Kristus?

Orientering til leserne

Blir du med oss?

Ingen av oss vet hva 1982 vil bringe. Men vi lever i en meget spennende tid på så mange områder. Mer enn noen gang gjelder det for den kristne å følge våkent med i det som «Ånden sier til menighetene». Vår bønn er at Pioneren skal få være med i den oppgaven. Vi opplever bladet som en tjeneste som bare er i sin begynnelse og som stadig vil være i utvikling. Vi håper derfor at flest mulig vil følge med oss inn i 1982. Beste og enkleste måte å sikre at Pioneren fortsetter å komme i din postkasse er så raskt som mulig betalte postgiroen som blir tilsendt. Det kan vise seg å være en meget god investering for året som står fremfor oss. Merk at alt vedrørende adresse-endring og abonnement skal meldes ekspedisjonen i Kvinesdal, ikke redaksjonen i Horten.

Nye medarbeidere

Fra dette nr. har vi tre nye faste medarbeidere. Det er *Robert Kvalvaag*, *Edin Løvås* og *Åge Åleskjær*.

Robert Kvalvaag studerer ved Menighetsfakultetet og vil følge med i noe av det som skjer der. Han er aktiv med i en studentgruppe til åndelig fornyelse og vil bl.a. gi oss artikler med interessante glimt fra kirkehistorien.

Edin Løvås har alt lenge vært med å gi stoff til Pioneren. Vi gleder oss over å ha en bror med så rik erfaring og innsikt med som fast medarbeider.

Åge Åleskjær har inngått en avtale med oss om å skrive om sannheter som ligger han på hjertet. Vi håper også han vil bidra med reportasjer og intervjuer når han kommer over stoff som interesserer Pionerens lesere.

Prøvenummer

Om du innfor det nye året ønsker å gjøre Pioneren mer kjent, så skriv til oss etter gratis prøve-nummer. Vi har trykket om endel ekstra av nr. 4-81 som vi kan sende deg. Du kan f.eks. legge ved et nr. av Pioneren når du sender eller gir gave til jul. Du finner sikkert muligheter til å hjelpe oss med å nå videre ut med et blad som vi ønsker skal tjene hele Kristi legeme.

Åge Åleskjær som fra dette nr. går inn som medarbeider, har fulgt den nye Pioneren fra starten av. Han var rektor på misjonsskolen i Sarons Dal da redaksjonen ble flyttet til Horten. Her har han samlet noen av elevene for å be for det første «nye» nr. av Pioneren som kom ut november 1979, for 2 år siden.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt.....	2
Så grep Gud inn.....	4
Tar felles ansvar for rotløs ungdom.....	8
Sammen kunne vi greie det.....	10
«Midt i blinken».....	12
Herren fornyet min tjeneste.....	14
Bok i fokus:	
Fellesskapets funksjoner og oppgaver.....	18
«Man behøver ikke være voksen for å være en kristen».....	20
Tanker omkring menighetsvekst — etter studiebesøk i USA.....	21
Ny Oase-samling neste sommer.....	23
Hindringer for fremgang.....	24
Severin Larsens datter:	
«Pappa talte vel om alt Guds folk».....	26
De lite omtalte nådegaver.....	28
Omvendelse fra religiøsitet.....	30
Video og TV-arbeide interesserer meg.....	32
Kristne — lær av verden.....	33
Andsugytelse i vårt århundre.....	34
Der VEKST flyter fra bønnfjellet.....	37
Struktur og spontanitet.....	38
Englene, Guds tjenende ånder.....	39
Møtene preget av Guds Ord og lovsang.....	40
Verd å lese.....	42

så grep GUD inn...

Skap Sprenger som ble sjelevinner

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Første gang jeg traff Willy Evensen, var i sivilarbeidet. Han likte godt å prøve tålmodigheten til oss som kalte oss kristne. Det hendte han bokset Bibelen ut av hendene våre når vi leste, eller at han leste en «bordbønn» som var lite oppbyggelig. Vi forstod snart han var en frafallen med «prosjekter» på gang, som ikke kunne betegnes som «lovlig virksomhet». Selv om vi opplevet Willy som hard, så forstod vi at innerst inne lengtet han tilbake til fred med Gud. Men lite ante jeg dengang at jeg siden skulle møte ham som ivrig sjelevinner blant gatens ungdom i min egen hjemby, Skien. Men slik kan det gå når Gud griper inn.

Nøkkelen til den mørke side av Willys skjebne finner vi nok i hans barndom. Han ble født i 1942 og vokste opp på en plass som heter Aukland, ca. 1 mil fra Kristiansand. De bodde i en liten hytte oppe i skauen. Hans far var tysk, men mor var gift med en annen mann.

Utrygg

Hvordan mener du selv, Willy, at barndomsmiljøet fikk prege deg?

Jeg er ikke i tvil om at for min del ble grunnlaget for min kriminalitet lagt i hjemmet. At jeg vokste opp i fattige kår, i en dårlig bolig, hadde ikke vært så ille, om jeg bare hadde fått en liten følelse av trygghet og kjærlighet i hjemmet. Men jeg følte meg uønsket og uten betydning for noen. Det var kort sagt ingen som brydde seg om meg. Mor hadde en sterk personlighet, og hun hatet min far, og dette fikk også

jeg merke. Et barn trenger å kjenne seg velkommen i denne verden, man behøver noen som kan ta en opp på fanget, noen som ber aftenbønn sammen med en, og alt som er med på å gi barnet en følelse av trygghet. Den utrygghet jeg opplevet ved at ingen hadde omsorg for meg hjemme, preget hele min utvikling. Alt i tidligste barneår begynte jeg å stjele, for å kjøpe meg vennskap hos jevnårige. Jeg gav dem hva jeg

stjal. At jeg hadde noe å gi bort fikk meg til å føle meg betydningsfull. Når jeg ni år gammel ble bortsatt, ble følelsen av at ingen brydde seg om meg forsterket, igrunnen hadde jeg bare vært «bortsatt» også i mitt barndomshjem.

Hvorfor ble du satt bort?

Jeg var vel blitt et problem som mor gjerne ville kvitte seg med. Jeg stjal

Willy Evensen vokste opp uten særlig god kontakt med barndomshjemmet. 9 år gammel ble han bortsatt etter følgende annonse i avisen: «Gutt bortsettes på grunn av plassmangel.» 12 år gammel var han en dreven tyv og ble plassert på Bastøy. Tiden med ungdomskriminalitet kunne fått en lykkelig slutt da Willy ble en kristen i ung alder, men etter noen år var han en frafallen. Det tok ikke lang tid før han utviklet seg til en kynisk kriminell med skapsprenging som en av sine «spesialiteter». I 12 år gikk han ut og inn av fengsel, og brukte 8 år av sin ungdomstid bak fengselsmurene. Fremtiden syntes låst for Willy, som etter sitt frafall hadde forherdet seg mot Guds kall, men så grep Gud inn . . .

ganske mye på den tiden, både på skolen og andre steder. Jeg forstår godt at da var jeg ikke særlig god å ha hjemme. Så mor satte inn følgende annonse i avisen: «Gutt bortsettes, grunnnet plassmangel».

Bastøya

Ble det noe bedre ved å komme i et «nytt hjem»?

Dessverre ble utviklingen den gale veien bare forsterket. Jeg inviterte ikke til noe samarbeide, og i et av hjemmene jeg kom til, drakk mannen veldig. Jeg ble så redd når han var full at jeg måtte gå til naboer for å overnatte. Frykten for denne kraftige mannen gjorde at jeg endog rømte hjem til mor, jeg hadde jo ikke noe annet sted å rømme. De kom bare og hentet meg tilbake igjen. Resultatet av alt dette var at jeg utviklet en stri natur som hele tiden var i opposisjon. Alle som forsøkte å ta hånd om meg, enten det var lærere eller andre, så jeg på med stor kampvilje. Til siste var problemene så store at jeg 12 år gammel ble sendt på Bastøya utenfor Horten.

Hvem sendte deg dit?

Det var myndighetene. Nå var jeg et problem ikke bare der hvor jeg bodde, men også for samfunnet. De visste ikke hva de skulle gjøre med meg, derfor sendte de meg til et sted hvor jeg ikke kunne stjele. Det het Foldin offentlige skole da, og vi var 60 gutter på øya.

Hvordan opplevet du tiden på Bastøya?

Jeg var der rundt 1955, og faktum er at jeg ser tilbake på tiden der som noe av den beste jeg hadde under oppveksten. Personalet forsøkte å gjøre det bra for oss. De forstod våre problemer mer enn de fleste. Men det var ikke så mye de kunne gjøre for å hjelpe oss videre, de var jo bare ansatt der. En annen faktor var at nå kom jeg ikke sammen med flinke og snille gutter som jeg følte meg underlegne for. Her fikk jeg venner som var i samme situasjon. Jeg var der i to år. Når vi dro til fastlandet, måtte vi ha følge.

Opplevet du det som å være i fengsel?

Absolutt ikke. Etter som vi ble mer å stole på, fikk vi også dra til Horten alene, vi satt på kafeer i byen og hygget oss.

Hadde de andre guttene noen god innflytelse på deg?

Tvert om. Jeg fikk faktisk en «grunnskole» i vinnings-forbrytelser av gutter som var eldre og mer erfarne

enn meg. Fikk vi anledning, gjorde vi noe galt for på den måte å hevde oss for hverandre. Siden jeg var av de aller yngste, gjaldt det å stjele for å føle seg verdsatt av de andre. Jeg fikk jobb som visergutt hos Sjong Bokhandel i Horten, men jeg måtte slutte fordi jeg holdt på å rundstjele hele forretningen. Det var trangen til å bety noe for andre som drev meg, jeg hadde personlig lite nytte av det jeg stjal.

Som konklusjon kan jeg si at jeg trivdes godt på Bastøya, men den negative påvirkningen fra kamerater dro meg i gal retning. Hvist jeg skulle gi et råd idag, måtte det være aldri å sende så mange gutter med samme problem til ett sted. Det må være enheter på f.eks. 4-5 stykker skal man kunne ha noen positiv virkning på hverandre. Her ble de store guttene herre over de mindre, og jeg var den aller yngste.

Frelse og frafall

Hva skjedde etter tiden på Bastøya?

Jeg dro hjem til mor, men var ikke der mange dagene. Hun ville fremdeles ikke ha meg hjemme. De gjorde senga klar ute på øya igjen, men så ordnet en tante av meg en hybel i Kristiansand. Der fikk jeg jobb på et skipsverksted. Der var jeg i tre år med et lite avbrekk for en tur til sjøs. Jeg kom inn i en god utvikling. Min bror var blitt med i Frelsesarmeen og jeg ble med han på møter. 15 år gammel ble jeg en kristen. Etter noen uker kom jeg med i Filadelfia, Kristiansand, hvor jeg lot meg døpe, og frem til 18 årsalderen så alt ut til å gå den rette veien.

Hvorfor ble du så en frafallen?

Jeg flyttet med min bror som drev gravemaskinvirksomhet, for å arbeide i anlegg ute på Herøya ved Porsgrunn. Jeg mistet kontakten med kristne venner som jeg kunne betro meg til. Så jeg forsøkte å takle bekymringer og fristelser på min egen måte, men greide det ikke. Når jeg led nederlag, begynte jeg å tenke at det ikke gikk for meg å leve som en kristen.

Du var virkelig en gjenfødt kristen?

Absolutt. Jeg hadde endog sterke opplevelser med Gud, spesielt når Gud døpte meg i den Hellige Ånd. Jeg kan aldri glemme hvordan Guds kraft gikk igjennom meg ved den anledningen. Det var ekte saker. Men jeg manglet det personlige samfunnet med andre kristne som kunne hjelpe meg med hverdags-problemer. Jeg har ingen andre enn meg selv å laste for mitt frafall, men når jeg idag ser tilbake, forstår jeg hvor viktig det er at vi har omsorg for hverandre. Det viktigste erfaringene kristne kan være for andre, er ånde-

lige fedre og mødre. Det er ti ganger mer viktig enn å høre prekener. Etter at jeg nå har vært kristen i ti år, ser jeg hvilket stort behov det er for samfunn og omsorg, der vi kan hjelpe hverandre både praktisk og åndelig. Ikke minst i ungdomstiden fra 16-20 år er et slikt omsorgsmiljø livsviktig.

«Noe i meg»

Hvilke fristelser var det som knekket deg?

Når jeg hadde det kampfullt og tungt, ble jeg fristet til å gi opp. Og når jeg gav opp, fikk jeg lyst til å begynne å stjele igjen. Når Gud kom på avstand, fikk jeg lyst til å gjøre det jeg før hadde gjort. Når jeg ble negativ, kunne jeg f.eks. dra til byen og gjøre innbrudd i en bil. Jeg angret sterkt etterpå og ville gjøre opp, men jeg fikk smaken på dette livet igjen og falt på ny.

Var det fordi det var en lett måte å «tjene» penger på?

Det var faktisk ikke derfor, det var noe i meg, så jeg måtte stjele. Det var blitt en del av min personlighet. Du kan se det samme hos f.eks. stoffbrukere. De kan bli avvent fysiske, men ikke psykiske, og da vil de snart ut og ha en rus, selv om det ikke er et legemlig behov. Når jeg ikke fikk til kristenlivet som jeg gjerne ville, når jeg ikke hadde de gode følelsene jeg ville, da følte jeg meg mislykket. Da kunne trangen til å stjele bli overveldende.

Er det ikke en fare med slike som har en bakgrunn som din, at enten skal de være veldig aktive kristne, eller så står de i fare for å falle fra? Den jevne veksten uteblir?

Når jeg nå ser tilbake, så ser jeg nettopp dette. Da jeg ble frelst, ville de gjerne ha meg til å vitne, og de tok meg med over alt. Jeg skulle fortelle om hva jeg hadde gjort o.s.v. Det samme skjedde da jeg kom med på ny, men da nektet jeg plent å fortelle om mitt liv som forbryter. Jeg leste bare fra Guds ord, slik andre gjør når de vitner. Jeg var redd for «hurtig-utvikling» uten rotfeste, med ny baksmell. Jeg var ivrig etter å være med i møtene, men først etter fem-seks år hadde jeg tro for å si noe om mitt gamle liv.

18 år gammel bestemte du deg til å bryte med Gud, hvordan skjedde det?

Jeg kuttet all forbindelse med mine kristne venner og flyttet til Oslo. Jeg ville ikke bo i et miljø hvor jeg var så kjent som i Kristiansand.

Skapåpner

Hva slags liv levde du?

Jeg gikk igang med skapsprenning på egenhånd. Til å begynne med åpnet jeg skapene med spett og øks om mulig, men etter hvert begynte jeg å sprengre opp skapene. Mens jeg satt inne ble jeg kjent med andre skapsprenkere og fikk opplæring av disse.

Hvorfor drev du alene?

Fordi jeg var redd for å bli angitt. Jeg drev med innbrudd og skapsprenning fordi jeg syntes dette var mest spennende. Jeg tok også endel biler, men helst i forbindelse med innbrudd. Jeg holdt på med dette livet uavbrutt en 11-12 år og satt i fengsel ca. 8 år av den tiden.

Første dommen var på 1 år. Jeg kom ut etter 8 mnd. og siden var det ut og inn hele tiden. Jeg var heller ikke enkel å ha med å gjøre i fengsel. Derfor fikk jeg til sammen 5 år i isolasjon. Da så jeg andre bare under lufting og ved eventuelt arbeide i fengslet. Mye av tiden i enecelle bukete jeg til å lese bøker.

Var du kalt av Gud mens du satt og tenkte over ditt liv i fengslet?

Til sine tider. Jeg kunne jo aldri glemme hva jeg hadde opplevet. Men jeg fikk aldri besøk av kristne venner. De hadde nok gitt meg opp. Du vet, jeg ble veldig hard og kynisk etter hvert.

Uten skrupler

Så fengsler hjalp deg ikke?

Jeg mistet bare mer og mer håpet for et bedre liv. Rett nok hadde jeg tanker om å gå på møter, jeg kontaktet bl.a. David Østby, men jeg fikk aldri permisjon til det siden jeg hadde forsøkt rømminger fra fengslet. På Ila sikringsanstalt skar jeg meg gjennom gitteret i cella og gjennom gjerdet. Det var litt av en jobb for redskapet var dårlig.

Jeg husker deg som forherdet, men med en viss humor og uten direkte brutalitet. Hvordan vil du selv beskrive din innstilling til medmenneskene den tiden?

Øverste: I dag er Willy Evensen daglig leder for Kverndalens Ungdomssenter i Skien, og bosatt på «Fredbo» i Porsgrunn. Her er han sammen med ordføreren i Skien Halvor Aas, medarbeider Berit Rangfred Hansen, sin hustru Anne Marie og form. i styre for Ungdomssentret res.kap. Tomas Utson, under åpning av «Fredbo».

Nederst: Willy Evensen sammen med Åse og Inger Tomassen som ofte har sunget i møtene når han besøker menigheter omkring i landet. Til høyre Vidara Waskaas som en tid var sivilarbeider og medarbeider på Kverndalens Ungdomssenter.

Jeg har aldri vært voldsmann, jeg har forsøkt å unngå vold. Men om det hadde vært nødvendig, ville ikke samvittigheten stoppet meg. Jeg husker jeg ble tatt på fersk gjerning under innbrudd i Lier Samvirkelag. Jeg sprang ut og fikk startet en bil i nærheten mens politiet skjøt etter meg. Nede i veien hadde de satt opp en levende sperring av lensmannsfolk, men da jeg så det så gav jeg bare gass. Hadde de ikke hoppet i grøfta, hadde jeg kjørt dem rett ned. De hoppet i siste øyeblikk. På vei inn mot Oslo gikk det opp for meg at om jeg hadde kjørt dem ned, hadde jeg ikke hatt noen skrupler. Da begynte jeg å se på meg selv som en farlig person. Jeg tror også fengselsbetjentene merket den kolossale kulde som slo ut fra enkelte av oss fanger. De fikk sikkert frysninger av å se vår oppførsel. Jeg husker jeg flekket tenner til en skomaker-betjent på Ila på en slik måte at han følte seg truet bare av det. Jeg ble satt ned i isolaten for flere uker. Skomakeren var igrunnen en snill og koselig kar, men du hatet alle rundt deg, og noen måtte det gå ut over.

Du satte både andres og ditt eget liv i fare?

Det var bare under som gjorde at jeg

ikke skadet noen legemlig. Flere episoder kunne ha endt med drap. Jeg tenker f.eks. en gang hvor jeg hadde kjøpt en stjålet sportsbil for 30.000 kroner. At jeg og andre har overlevet den kjøringen, er ikke min skyld. Da fikk jeg politiet etter meg i Porsgrunn og måtte passere flere politisperringer på vei mot Drammen. Først brøt jeg igjennom en sperring ved Larvik. Ved Sandefjord hadde de ikke riktig rukket å få opp skikkelig sperring, men ved Drammen ventet politiet på meg. Jeg braste gjennom sperringene i over 100 mens politiet skjøt etter bilen. Lenger nede ved veien rullet en mann ut en tønne mot bilen og jeg kjørte i den, så hele radiatoren på bilen forsvant. Jeg kjørte opp i en midtrabatt og så lyktestolpene komme mot bilen, men jeg havnet nede på veien igjen. I Drammen sentrum forlot jeg bilen og tok toget til Oslo. En annen gang kjørte jeg i grøfta så jeg ble slengt ut av bilen, men jeg våknet uten en skramme. Jeg kan ikke forstå annet enn at Gud tross alt bevarte meg, det er i alle fall ikke min skyld at jeg lever i dag.

Alt svart

Hvordan var din situasjon rett før Gud grep inn på ny?

Da jeg kom ut fra Ila etter til sammen 8 år bak murene, hadde jeg bestemt meg for at nå måtte det være slutt. Men det samme hadde jeg jo tenkt før. Jeg dro til Kristiansand igjen og begynte å arbeide hos min bror. Jeg ville bevise både for meg selv og myndighetene at jeg kunne klare meg. Jeg hadde et godt betalt arbeide og fikk materiell velstand, men det betydde ingen ting for meg. Jeg lengtet tilbake til liv i Gud, men tenkte at for meg er det ikke håp. Jeg har vært en spotter og bevisst gått imot det jeg visste var rett. Hvis jeg traff kristne, likte jeg å erge dem ved å opptre hånlige. Selv om jeg hadde arbeide, begynte det å gå utforbakke igjen. Jeg overtrakk bl.a. min bankkonto med 10.000 kroner, og alt var svart for meg. Jeg forstod at mitt liv fortsatt ville bli en vandring inn og ut av fengslet, og jeg ville heller ta mitt liv enn fortsette slik. Derfor dro jeg ut til min mor og fortalte at jeg ville begå selvmord fordi jeg ikke orket å leve lenger på denne måten. Mor hadde ingen kommentarer til dette, og jeg begynte å planlegge hvordan dette skulle skje. Jeg gikk en del på møter i denne tiden, både full og edru. Mange snakket til meg, men jeg følte meg for syndig til å tenke på noen frelse.

«Glade Jens»

Hvordan fikk Gud slippe til i denne mørke situasjon?

Jeg kjente en eldstebroder i

Filadelfia Kristiansand som het Jens Jensen, vi kalt han for «Glade Jens». Han sa noe som satte seg fast. «Om du kommer i den situasjon at du vil noen skal syng og spille for deg, så må du bare gi meg beskjed.» Jeg bestemte meg for å ta imot det tilbudet før jeg tok mitt liv. Jeg hadde ingen tanker om å bli en kristen, men jeg ville høre litt sang og spill før jeg gjorde slutt på alt. St. Hansaften 1972 satt jeg på et gjestgiveri i Kristiansand og drakk da tanken plutselig kom. «Nå ringer jeg til Jens, jeg orker ikke mer av dette.» Jeg følte det som livet ebbet ut og jeg var kommet til veis ende. Jens spurte om jeg var full, men jeg løy og sa nei. Han kom i bilen og hentet meg på skjenkestedet og kjørte meg ut til Erling Åteigen i Vågsbygd. Det er han som synger sammen med søsteren sin Edith. Min tanke var at det skulle gi meg noe trøst å høre dem syng, men i samme stund som jeg kommer inn døra, blir jeg overveldet av syndenød. Jeg kastet meg på kne ved sofaen og ropte til Gud av hele mitt hjerte, før noen fikk begynne å syng. De skjønte vel ikke riktig hva som foregikk og var vel redd jeg gjorde dette i fylla. Men mens jeg lå der i min nød, skjedde et virkelig mirakel. Det var Jesus Kristus selv som møtte meg. Han løftet av hele min byrde av depresjon, ensomhet, syndighet og håpløshet. Det er umulig å forklare, men det var som hele himmelen flyttet inn, slik ble jeg fylt av fred. Det var en overgang som overveldet meg av lykke. Jeg hadde tenkt å høre litt kristen sang til avskjed

for mitt mislykkede liv, og så havnet jeg i Guds faderarmer! Gud viste meg at det betydde ingen ting for ham hva jeg hadde gjort, men det som betydde noe, var at jeg kom tilbake til faderhuset. Hele mit liv kom under Jesu blod til rensetelse og forsoning med Gud. Da begynte jeg å prise Gud med like høy røst som jeg hadde ropt om frelse. Jens og Erling satt bare i en stol og undret seg på hva dette var. Jeg husker Jens spurte forsiktig etterpå om jeg ikke skulle ha en røyk? Han ville gjerne være forståelsesfull, men jeg brast ut i latter. Jeg hadde såvíst ikke behov for noen røyk etter det jeg hadde opplevet. Det var fra den stunden blitt en total forandring med meg.

Dag og natt

Hvordan ble du mottatt i Filadelfia Kristiansand igjen?

På en fantastisk måte. Alle ville hjelpe, og alle ville støtte meg. Hvis menighetene kunne ta imot syndere på en slik måte, ville de miste få. Arne Øystein Rambeck var forstander der da, og han ble en god støtte. Det var Jens og Erling som hjalp meg mest den første tiden, de visste ikke hva godt de skulle gjøre. Jeg var mye med på møter, men jeg vitnet, klok av skade, aldri om mitt «gamle» liv. Jeg sa bare at jeg hadde vært langt ute i synden, og at Gud hadde frelst meg.

Hvordan er ditt forhold til din mor idag?

Mor er blitt en lykkelig kristen, og vi har et utmerket forhold på alle måter. Alt nag og bitterhet er borte.

Trangen etter å vinne andre kom tidlig?

Det lå på meg dag og natt fra første stund. Jeg trodde kanskje jeg skulle reise som evangelist, og det gjorde jeg også i perioder, men så ledet Gud oss til Skien. Her ble jeg også enestående mottatt av menigheten og ble naturlig med i gate-evangelisering. Når jeg så ble kalt som daglig leder for Kverdalens Ungdomssenter, ble det klart for at dette var Guds plan for meg. Slik har Gud åpnet dør etter dør, og hva som er skjedd i mitt virke på sentret, er et like stort mirakel som det som skjedde da jeg ble frelst. Men skal jeg fortelle om den tjenesten jeg nå står i, så blir det et nytt intervju, ler Willy, skapsprengeren fra Kristiansand som i dag arbeider som sjelevinner blant unge i Grenland. Og han vet hva Gud formår.

Willy Evensen i ivrig samtale med noen av ungdommene i Filadelfia, Horten. Han vil gjerne inspirere kristen ungdom til å vinne andre for Gud, rundt om i vårt land.

Kristenfolket i Grenland:

Det er særlig to menn som har stått sentralt den første tiden i dette unike samarbeidsprosjektet: Formannen i styret, res.kap. Torvald Kolshus, og daglig leder av sentret, Willy Evensen. Kolshus har sammen med styret maktet å skape interesse og iver for denne sak, både i Grenlands menigheter og hos kommuner og fylke. Willy Evensen har vært et fast punkt i den daglige virksomhet som har utgått fra sentret og maktet å overbygge noe av den store kløft som er mellom menighetsvirksomhet i de ulike lokaler og ungdom som holder til i byens sentrum og gater.

Evensen kom til Skien fra Kristiansand, han opplevet ledelse i å flytte til byen og var snart med i spissen for evangeliseringsvirksomhet utfra menigheten i «Tabernaklet» Skien. Det ble stadig mer klart for ham at hans kall og tjeneste var å nå ungdom som lik ham selv kom fra vanskelige hjemlige forhold og stod i fare for å gripe til rusmidler og kriminalitet. Når Broderringen i Skien trengte en mann som kunne heltidsansettes av alle menigheter, ble det snart klart at Willy Evensen var mannen de søkte etter.

Til å begynne med var jeg skeptisk med tanke på at dette var et fellesprosjekt, forteller Evensen, — jeg

Nøden for å nå den uorganiserte og rotløse ungdommen i Skien fikk kristenfolket i Grenland til å gå sammen om et prosjekt uten sidestykke i Norge: Kverndalens Ungdomssenter. Senteret ble åpnet mars 1979 i Skien, og fra august i år har de ledet «Fredbo» i Porsgrunn. Det skal tjene som et hjem og kristent miljø for dem som behøver rehabilitering til ett nytt liv. Disse prosjektene har vært mulig takket være felles innsats, det er nesten samtlige kirkesamfunn i distriktet som står bak disse tiltakene med personell, økonomi og forbønn.

var vant til å arbeide ut fra den menighet jeg selv tilhørte. Jeg følte meg også svært liten innfor en slik oppgave. Første gang jeg ble innkalt til å samtale med Kolshus og andre menighetsledere, følte jeg meg nokså «utafor» i et slikt forum. Men etter å ha lært brødrene i styret og Broderringen å kjenne, er jeg bare takknemlig. Vi som har stått i det daglige arbeidet, har blitt møtt med en slik tillit og kjærlighet at det har vært en stor styrke i en krevende oppgave.

Evensen forteller også om hvordan de den første tiden måtte gå fram for

å vinne tillit også hos byens ungdom.

Når noen unge kom inn her på sentret den første tiden, «overfalt» vi dem nesten med Guds Ord og vitnesbyrd. Resultatet var at snart kom det ingen ungdom, fordi vi hadde skremt dem. Vi lærte at det første som skal til, er å opprette et tillitsforhold til dem vi skal vinne for Gud. Vi måtte legge bort både Bibel og traktater og vise dem at vi var medmennesker. Når så det er opprettet kontakt, er det naturlig å ta fram det vi så gjerne vil gi dem, evangeliet.

I dag er Kverndalens Ungdomssen-

Predikantenes Borderring i Skien har stått sentralt i arbeide utfra Kverndalens Ungdomssenter. Her er en del av byens forkynnere samlet utenfor sentret. Bak fra venstre: Pastor Magne Fjirstad, kretsformann Kristoffer Hetland, siv. arb. på Ungdomssenteret, Idar Breivik, res.kap. Tomas Uisong, distriktsforstander Michal Aas, prost Gunnar Holtskog, pastor Knut Rød. Foran fra venstre: Tidligere prost Jørgen Ragnes, Willy Evensen, Metodistpastor Øyvind Olsen, res.kap. Torvald Kolshus, Vidar Waskaas, misj. Johannes Holte og baptistpastor Elias Aardal.

ter som leier lokaler sentralt i Skien åpent for ungdom som vil stikke innom for enkel servering, fritidssysler og samtaler med sentrets medarbeidere. Foruten Evensen og en sivilarbeider så baseres virksomheten på en stab av frivillige medhjelpere som er til stede når sentret er åpent. Det er åpent fra 18 til 23, og i et par timer på formiddagen fra tirsdag til lørdag.

Tilstrømningen har vært stadig økende, forteller Kolshus, det er ingen tvil om at behovet er stort. Sist høst hadde vi opp til hundre unge på en kveld og et gjennomsnittlig fram møte på ca. 50 hver kveld. De fleste som kommer, har ingen bakgrunn i kristent miljø.

Fredbo

Behovet for et rehabiliteringssenter ble snart klart. Unge som hadde behov for et daglig kristent miljø for å bli hjulpet, måtte man sende til ulike kristne sentra. Nå har man leiet en større bolig i Porsgrunn, og Willy Evensen bor nå der sammen med sin hustru og medarbeidere, klar til å hjelpe unge som har det særlig vanskelig. Stedet ligger midt i byen, men samtidig så avgrenset at man kan arbeide uforstyrret av omgivelsene. Til å begynne med kan de ta imot en tre,

fire stykker for så å ta flere etter hvert. Tanken er at de «eldste» skal være med å hjelpe nye som kommer til.

Broderingen i Porsgrunn er også kommet med i dette arbeidet. Selv om man regner med et budsjett på 750.000, håper man fortsatt å dekke halvparten av utgiftene ved frivillige gaver. Resten håper man kommunene Skien og Porsgrunn samt Telemark fylke og Staten vil hjelpe til med.

Vi ønsker at Fredbo skal fungere som et hjem, sier Willy Evensen, hvor vi ved kjærlighet og samarbeid kan vise den enkelte en vei ut av uføret og tilbake til et godt forhold både til Gud og sine medmennesker. Vi vil ikke drive noen «kuranstalt», men bygge på de samme prinsipper som Ten Center gjør i sitt rehabiliteringsarbeide: Guds ord, bønn og praktisk arbeide. Det har vist seg å gi gode og

varige frukter. Fredbo ble innviet 27. august hvor representanter både fra kristenfolket og myndighetene gav sine hilsninger. «Dette er tiltak som vi trenger flere av», ble det sagt fra myndighetenes side. Så får en bare håpe at den gode vilje også vil vise seg i økonomisk støtte.

Evensen har besøkt flere broderinger i andre byer og fortalt om erfaringer fra denne fellesinnsatsen som er gjort i Skien. Han mener at kristenfolket der det er behov og mulighet kunne ansette en heltidsarbeider til å lede et felles arbeide for å nå ungdommen på stedet. Det ville være noe av den mest meningsfulle og praktiske form de kristnes enhet i Kristus kunne komme til syne gjennom. Et vitnesbyrd om at kristenfolket kan enes om målsettingen: Vi må i fellesskap nå Norges ungdom med evangeliet.

Kverndalens UNGdomssenter leier lokaler sentralt i Skien. Bildet er tatt fra et vindu i Sentret mot Skien sentrum.

Willy Evensen har god kontakt med ungdom, enten det er på et møtelokale eller under samtaler på gaten og steder hvor de unge ferdes.

for ROTLØS UNGDOM

SAMMEN

Kunne vi
greie det

Res.kap. Torvald Kolshus er ildsjelen bak oppstartingen av Kverndalens Ungdomssenter. Han var formann i styret for senteret fra starten til han drog fra Skien i sommer. Han har på en enestående måte maktet å samle kristenfolket i Grenland omkring en av menighetenes mest sentrale oppgaver — nå kirkefremmed ungdom med evangeliet. Uten Kolshus som «primus motor» i startfasen hadde det ikke vært et slikt arbeide i gang, sa Elias Aardal da han på Skien Broderrings vegne takket Kolshus for tiden i Skien.

Gud førte oss sammen

Vi spurte res.kap. Kolshus hvordan det hele startet?

For vel 3 år siden opplevet vi ungdoms-opptøyer i Skien sentrum. Dette vekket en rekke kristne for nøden vi hadde i vår egen by, og vi ville gjerne gjøre noe konkret for disse unge. Saken ble tatt opp i Predikantenes Broderring, og en komite bestående av pastor Sven Øverland, forstander Rolf Håkonsen og meg selv ble bedt om å utrede alternativer. Etter en del møtevirksomhet, bl.a. med off.myndigheter innenfor ungdoms- og idrettsutvalget og sosialvesenet, kom vi tilbake til Broderringen med forslag til tiltak. I første rekke oppmuntret vi de kristne ungdomsmiljøer til å føre en mer åpen linje overfor den uorganiserte og vanskeligstilte ungdom. Dette skjedde våren 1978, og på høsten ble tanken om et Ungdomssenter stadig mer konkret. Vi opplevet å bli ført sammen med folk som brant for denne sak. Jeg tror Gud førte oss sammen. Innunder jul hadde vi fått et styre og muligheter til å leie et hus i Skien sentrum (Kverndalsgaten 3) og etter et kurs med hjelpeledere og frivillige medarbeidere fra

ulike menigheter, åpnet vi Ungdomssenteret 1. mars 1979.

Målet

Hva var målsettingen dere hadde for dette arbeidet?

Det var tre ting. For det første ønsket vi å skape et miljø i dette bygget som kunne trekke til seg ungdom som gikk på gaten. Det var og er hovedmålet. De skulle få forfriskninger og få en avslappet og god kontakt med mennesker som kunne veilede dem inn i hva evangeliet kan gi en ungdom i dag.

Vi setter mye inn på at de unge skal trives, og vi regner dette som et forebyggende arbeide. Den andre målsettingen er å gå ut for å oppsøke de unge der de er. Det var først etter temmelig mye oppsøkende arbeide at det begynte å komme unge hit til senteret. For det tredje vil vi hjelpe den gruppen som er kommet hardt ut «å kjøre». Det er heldigvis den minste gruppen. Vi regner at 70% av de vi har kontakt med, er alminnelig kjekk og grei ungdom, de er ikke selv ute i noen store problemer, men de er i høyeste grad truet fordi går omkring i sentrumsgatene uten noe spesielt å ta seg til, og flere av disse har også problemer hjemme. Men vi har en del som er kommet opp i problemer. De har kanskje fått en påtaleunnlatelse eller en kort dom også. De er ennå ikke harde kriminelle. Disse utgjør kanskje en 20-25% av våre kontakter. Så har du da en liten, men hard og arbeidskrevende gruppe som virkelig er hardt ute. Disse vil vi spesielt hjelpe, men det nytter ikke å ta dem inn på et besøk her på Ungdomssenteret og så slippe dem ut igjen. Derfor har vi nå leiet en større eiendom i Porsgrunn som vi kaller «Fredbo», og som er tenkt som et hjem for ungdom som behøver kristent fellesskap hele døgnet i den første vanskelige tiden etter at de har besluttet å endre livskurs.

Hvordan har samarbeidet med myndighetene vært?

Res.kap. Torvald Kolshus: «Vi brenner for en felles sak hvor vi ble satt til å tjene både Gud og mennesker.»

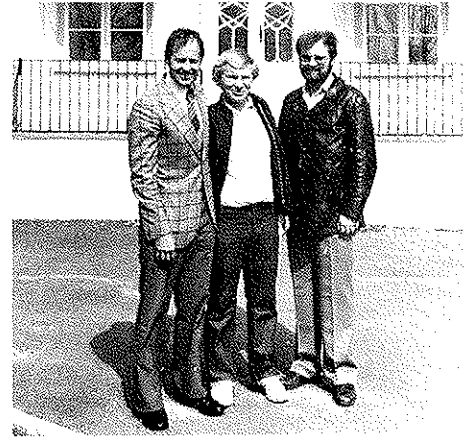

Den nye formann i styret, Tomas Utsong, takker sin kollega, Kolshus, for god innsats under en samling i Skien Broderring.

Willy Evensen sammen med den tidligere formann i styret for Kverndalens ungdoms-senter, res.kap. Torvald Kolshus og den nye formann i styret, Tomas Utsong. Utsong er prest i Den norske kirke på Skotfoss ved Skien. Bak ser vi «Fredbo» i Porsgrunn.

Glimrende! Vi har møtt stor forståelse for vårt arbeide, og vi tror at de midler vi har fått fra det offentlige, har vært godt utnyttet. Vi har fått vel 40% av vårt budsjett fra kommune og fylke. 40% har vært bidrag fra privatpersoner, og 20% har vært direkte bidrag fra menigheter og organisasjoner. I 1980 hadde vi et budsjett på ca. 175.000. Vi har også fått en rekke gaver i naturalia som rimelige innkjøp, mat og inventar til sentret. I år regner vi med et budsjett på 750.000 kroner!

Erkelutheraner

Jeg hørte at du i din avskjedstale til Broderringen idag kalte deg for «erkelutheraner». Her i Skien står jo frikirkene sterkt, hvordan har et så sterkt og konkret samarbeide vært mulig mellom byens ulike menigheter?

Helt fra første stund vi samlet styret fra ulike kanter, har vi følt oss som en stor søskenflokk. Jeg tenker ikke lenger slik at «der sitter en baptist, der sitter en pinsevevnn . . .» Det er kommet helt ut av tankegangen vår. Vi brenner for en fellessak hvor vi er satt for å tjene både Gud og mennesker. Jeg føler meg trygg på å være blant venner som ikke vil annet enn forstå meg rett. For meg har samarbeidet med de andre menigheter i Grenland vært usigelig berikende. Det er en tid jeg nå ser tilbake på med den største glede.

Hva tror du virket fram et slikt sterkt fellesskap?

Jeg tror vi alle var klar over at ingen menighet ville makte å nå byens ungdommer alene, men sammen kunne vi greie det. Og alle var interessert i at dette felles oppdrag måtte lykkes. Vi fant hverandre fordi vi kunne samles om en felles, sentral oppgave som vi merket Gud hadde lagt på oss.

Du fryktet ikke for at eventuelle nyomvendte ville havne i en «feil» menighet?

Nei, her har styret hatt en veldig aktpågivende og klar holdning. Vårt prinsipp har hele tiden vært følgende: De frivillige medarbeidere fra Sentret som vinner noen for Gud, og som disse blir kjent med og får tillit til, skal ta dem med til sin menighet. På den måten får de som nedlegger det grunnleggende arbeidet, høste de videre fruktene.

Jeg er klar over at siden de fleste tilhører Den norske kirke rent formelt, kan flere av disse komme til å gå til baptistene eller f.eks. «Tabernaklet» (Pinsevevnnene), men det ser jeg på med stor glede. Det er jo mennesker som først og fremst vinnes for Kristus!

Sendt av Gud

Er det noen faktorer som du ellers vil fremheve i dette arbeidet?

Jeg kan ikke få sagt nok godt om Willy Evensen, han har gjort en formidabel innsats. Willy er sendt oss av Gud. I et slikt arbeide er det helt nødvendig med en solid kraft i sin midte.

Hvorfor tror du Willy Evensen har fungert så godt?

Først og fremst fordi han er grepet av å vinne unge mennesker for Kristus så de kan spares for det verste en ungdom kan komme ut i. Hans egen bakgrunn har gitt ham en egen nød for de unges frelse. Foruten bakgrunn i samme miljø som de som skal hjelpes, har han en praktisk sans, nødvendig fasthet og et varmt hjerte. Ved sin side har han også stor støtte av sin husru, Anne Marie. Den nøkterne side som Willy eier, er meget verdifull i et slikt arbeide. Vi i styret har lagt stor vekt på at dette arbeidet ikke må «flakse» altfor høyt over hodene på folk. Skal dagens unge vinnes for Gud, behøves det folk med begge beina på jorda.

Hvordan fant dere fram til Willy, han har jo ingen formell sosial utdanning?

Han hadde noe som var viktigere, han hadde vist i praksis at han kunne fungere i et slikt arbeide. En gang i uka gjennom et par år hadde han frivillig sammen med andre gjort en stor innsats i dette arbeide. Det betydde mye også at de kristne ledere som kjente ham, gjorde oss oppmerksom på hans tjeneste og kunne anbefale ham.

Fra Guds hånd

Hva har dette arbeide gitt deg personlig?

Det har vekket meg for ansvaret for våre medmennesker, samme hvor dypt de har falt. Videre har det vist meg at en jobb kan gjøres i fellesskap med andre kristne, selv om vi skulle være uenig om visse ting innenfor troens verden.

For det tredje har det lært meg at det er mulig å ta oppgaver så å si direkte fra Guds hånd. Vi har hele tiden følt dette så usigelig rolig og trygt. Det gjelder oss alle i styret, vi legger tingene fram for Gud. Vår prestisje er ikke inne i bildet — om Herren ville det, kunne vi ha nedlagt stedet på dagen. Men så lenge Gud åpner dører og legger tingene til rette, kan vi ikke stoppe. Slik har situasjonen vært. Vår bønn i disse tre årene har vært: «Åpne eller steng, etter din vilje, Gud.» Men Gud har lagt tingene rett i hendene på oss, f.eks. slik som dette med «Fredbo». Vi fikk et tilbud på bordet som var gunstig ut fra mange synsvinkler akkurat når behovet for et slikt sted ble aktuelt.

Til sist Kolshus, hva vil du peke på som viktig i arbeidet med å vinne ungdom for Kristus?

Det er bedre å gjøre en god jobb for noen få, enn å gape over så mye at resultatet blir en dårlig innsats for mange.

«Midt i blinken»

Vi fikk være med på et møte i Broderringen i Skien hvor byens forkynnere og menighetsledere møtes. Det er disse brødre som har vært med og ført fram arbeidet som i dag utgår fra «Kverndalens Ungdomssenter» og «Fredbo». I møtet ble det valgt ny formann for broderingen, og vi spurte den gamle og nye formann, samt prosten i Skien om hvordan de så på samarbeidet blant de kristne i Skien og Porsgrunn om dette ungdomsarbeidet.

Prost
GUNNAR
HOLTSGOG:

«For stor oppgave for én forsamling»

Kverndalens Ungdomssenter er et svar som kristenfolket har gitt på den nød vi har vært vitne til i Skien sentrum. En nød som bl.a. har kommet til uttrykk gjennom ungdomsopptøyer. Vi ville gjerne gjøre noe for de unge som går på gaten. Flere av dem har dårlig kontakt med hjem og foreldre. Vi innså at oppgaven med å nå denne ungdommen var for stor for en enkelt forsamling, derfor ble det helt naturlig at det ble et felles arbeide. Innsatsen har vært stor fra samtlige kirkesamfunns side, og det har preget samarbeidet hele tiden. Vi har opplevet våkenhet for en viktig og stor oppgave og glede over å kunne stå sammen for å hjelpe ungdom i nød. Det har vært en inspirasjon å se det kristne fellesskap styrket gjennom felles oppgaver. Den felleserfaring vi har gjort på denne måten, har sin egenverdi i større innsikt i menneskers problem og behov for kristen hjelp. Vi er glade for det arbeide som gjøres fra Kverndalens Ungdomssenter, og for at oppgaven føres videre slik det nå naturlig har lagt seg til rette ved leie av «Fredbo».

Baptistpastor
ELIAS AARDAL:

«Kristenfolket ville ikke bare prate»

Aardal, som er pastor i Skien baptistmenighet, har vært formann i broderingen mens Kverndalens Ungdomssenter vokste fram:

Det interessante med dette prosjektet er at det har vokset fram på grunnlag av et felles initiativ fra byens menigheter. Det er som regel vanskelig å bli enig når man er så forskjellige og har ulike oppfatninger, men i denne saken har det faktisk aldri vært noen meningsforskjell. Vi har alltid vært enig om at vi i fellesskap måtte gjøre noe for de unge som var i ferd med å komme på skrâplanet. Det har vært interessant å se at kristenfolket ikke bare ville prate om disse problem, men de har vært villig til å ta på seg økonomiske forpliktelser. Flere menigheter baserer jo sin egen økonomi på offervillige medlemmer, men tross dette har det aldri vært tvil om at de ville være noe å støtte Kverndalssentret. Også ut fra dette perspektiv har det vært veldig interessant å få se resultatene av denne virksomheten. Dette tiltaket har vært «midt i blinken» for arbeidet her i Skien sentrum. Det har vist seg som et effektivt middel til å hjelpe ungdom som har det vanskelig. Vi er fortsatt innstilt på å være med å støtte både åndelig og økonomisk.

Kretssekretær
KRISTOFFER
HETLAND:

«Glad for å være med»

Hetland er kretssekretær i Telemark for Norsk Luthersk Misjonssamband. Han er nyvalgt formann i Skien Broderring:

Også jeg er glad for dette arbeidet som blir utført fra Kverndalssentret. Jeg ser stort på en slik oppgave som Broderringen har samlet seg om. Dette er en nødvendig virksomhet. Vi kan selv se hvor mange unge som i våre byer har store problemer og blir skakkkjørte. Alt ligger godt til rette for en fortsatt innsats i denne oppgave som passer godt for en broderring, og som også har båret synlige frukter. Jeg er personlig glad for å være med i dette arbeidet.

Er du opptatt av fellesskap og menighetsliv? Da bør du lese disse bøkene!

Watchman Nee: TO KOOPERATIVE MENNESKER

(20 sider, kr. 8,00)

På en lettfattelig måte belyses sannheten om det gamle og det nye mennesket, vårt liv i Adam før frelsen, og vår stilling i Kristus etter.

Watchman Nee: RIKET, MENIGHETEN OG OVERVINNERNE

(35 sider, kr. 12,00)

Et budskap nedtegnet under et besøk Nee avla i København. Hvordan kan vi medvirke til at Guds Rike kommer og fortrenger mørkets rike? Et kall til innvielse.

Watchman Nee: Å LEVE I KRISTI LEGEME

(32 sider, kr. 12,00)

Hva betyr det å leve som et lem på Kristi legeme? Hva med vårt forhold til Hodet, Kristus, og hva med vårt forhold til de andre? Hva med individualisme og egenrådighet?

Lars Bjerke: MENIGHETEN, GUDS HUS

(55 sider, kr. 12,00)

Hva var Faderens hensikt med å frelse oss? Hva var Sønnens mål med å dø i lydighet? Kjente sannheter får nytt lys og dypere mening.

Lars Bjerke: KRISTUS, MENIGHETEN OG GUDS EVIGT HENSIKT

(124 sider, kr. 25,00)

En sjeldent klar undervisning om hva som ligger Gud på hjertet. Faderens dypeste lengsel og hensikt, og hvilken plass Kristus og menigheten har i denne. En bok vi sterkt anbefaler!

Gene Edwards: GUD VIL MENIGHET

(87 sider, kr. 18,00)

Foruten Gene's eget gripende vitnesbyrd, inneholder boka et klart budskap om Guds evige plan, og menighetens plass i denne. En svært utfordrende bok!

Gene Edwards: LEIRE ELLER STEIN

(87 sider, kr. 20,00)

Forskjellen på virkelig menighetsliv og en religiøs, menneskelaget etterligning. Hva med vårt forhold til det religiøse systemet og brødre og søstre i det? Et budskap av største viktighet for alle som er opptatt av fornyelse.

Du kan kjøpe bøkene i nærmeste kristelige bokhandel, eller sende bestilling direkte til forlaget. (Det gis forhandlerrabatt til bokhandlere og kiosker).

TUSENFRYD forlag

Boks 16, 1816 Skiptvet

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

RESPEKT

Respekt er noe svært viktig når det gjelder oss mennesker imellom. Respekt for hverandre er viktig på det politiske, kulturelle og sosiale plan. Hvor annerledes og tryggere hadde det ikke vært i verden om supermaktene, for eksempel, hadde respekt for hverandre. Respekt er ikke det samme som frykt, redsel for at den ene har større makt enn den andre. Hva legger vi i dette begrepet respekt?

Dette å iakttas sider som har stor verdi, har i hvert fall med respekt å gjøre. Kanskje du kan finne ord som definerer dette begrepet bedre, men la oss se på dette å være opptatt med de gode og positive sider. Det er særlig 3 personer du bør ha respekt for.

1. Gud
2. Deg selv
3. Din tilkomne, din neste.

Respekt for deg selv

Det har sin spesielle grunn at vi sammen først tar en titt på «DEG SELV». Er det så viktig å ha respekt for seg selv? Er det ikke best at en ringakter seg selv, og sier som så: «Nei, jeg kan ingen ting, jeg vet ingen ting ikke er jeg pen, ikke er jeg tiltrekken eller sjarmerende, jeg er en ordentlig dumrian.» Slike tanker forteller om liten og ingen respekt for seg selv. Det vokser ingen selvtilitt opp fra slike tanker, og selvtilitt er helt nødvendig for harmoni og vekst.

Guds ord går lengre enn bare dette å ha respekt for seg selv, det omtales til og med å elske seg selv. Jesus sa: «Du skal elske din neste som deg selv! Om ektemannen står det at den som elsker sin hustru, elsker seg selv. Uten tvil er det både riktig og viktig. Det står videre i Efes 5, at mennene skal elske sine hustruer som sine egne legemer. (Som blir varmet og fødd). Det går an å tape så mye selvrespekt at en hater sin egen kropp, men vi skal ikke hate kroppen vår, vi skal elske den.

En ungdom som begynner med narkotiske stoffer, alkohol, tobakk, usunn mat, lite søvn o.s.v. har ikke den respekt for kroppen sin som han burde. En som har respekt for seg selv, tar vare på kroppen så vel som på nervene sine.

Det er etter Guds vilje å se på seg selv som meget verdifull

Vi er skapt i et vakkert bilde — i Guds bilde. Vi ligner Gud, og vi skal få ha Gud som forbilde vi som er hans elskede barn. (Efes 5,1). Lev i kjærlighet, slik som Kristus elsket oss og gav seg selv for oss som en offergave, et velluktende offer for Gud, står det videre i det samme kapittel.

Når vi blir født på ny og får den Hellige Ånd i våre hjerter, da får vi et innblikk i hvor mye vi er verd. Tenk å være så betydningsfull at Jesus Kristus gav avkall på Himmels herlighet, gav seg selv for å kjøpe oss fri fra Satans makt for å føre oss inn i samfunnet med Gud. Vi er rette barn til Gud, og kan kalle han vår kjære Far, vi er Guds arvinger og Kristi medarbeidere.

Vi skal ha respekt for Gud, men jeg tror at hvis vi ikke har respekt for oss selv, så søker vi ikke Gud heller. Men vi får enda større selvrespekt når vi begynner å lære Gud å kjenne.

Det betyr noe for selvrespekten at en er født av foreldre som har vært respektable og arbeidsomme. Diktteren sier det så fint: «Stor arv det er for mannen av godtfolk vera født.»

Å godta Darwins utviklingslære er drepende på selvrespekten, men å godta at vi er skapt i Guds bilde, setter oss opp på det høye planet Gud

mente vi skulle være — over dyrene.

Darwins teori, og andre filosofers religioner, virker som uvær og storm på unge sinn, som kulde på en blomsterknupp.

Du unge venn er som en blomsterknupp. Hvor ofte har du ikke beundret dens renhet, skjønnhet og livskraft. Du iakttar dette og venter tålmodig til den springer ut. Du ville føle det som en forbrytelse om du forsøkte å brette ut denne knuppen og få den til en rose — det er en Gudgitt, naturlig prosess som ingen skal presse fram. Hvis det bare blir riktig temperatur, lys og beskyttelse, blir det en vakker fullkommen rose en dag.

Tilbake til deg i dette bildet. Tillat ingen å bruke vold på deg, bryte seg inn for å brette deg ut. Jeg tenker ikke på det seksuelle, men jeg tenker på ditt sarte, rene følelsesliv, din hele kjærlighet, din duft. Ingen må få ødelegge «knuppen». Det er rett og slett vold. Det er du selv som må passe på dette. Tillater du det, gjør du igrunnen vold mot deg selv, du ødelegger selvrespekten. Tillat ingen å forstyrre de Gud-gitte krefter i deg som vil gi deg en vakker og fullkommen utvikling.

Når du har respekt for deg selv, aksepterer du deg selv. Du er glad og takker Gud for akkurat det temperamentet du har fått, intelligensen og evnene. Du er lykkelig fordi du har fått den figuren du har, akkurat det ansiktet og de hendene. Du priser Herren for at du er satt i de omgivelsene du er i.

Når du har respekt for deg selv, ser verdien i deg selv, er glad i deg selv, da først har du muligheter for å ha respekt for din neste, din tilkomne — og å elske slik som Gud mente.

GAVEN

som taler for seg selv. — En kassettbok fra Dynamis!

HVER BOK INNEHOLDER 8 KASSETTER

Bok nr. 1: ÅNDELIG FORNYELSE

Bok nr. 2: INSPIRASJONSDAGER

Bok nr. 3: KRISTUS FELLESKAP

Bok nr. 4: DYPERE LIV

Bok nr. 5: LEVE I GUDS RIKE

Rik og aktuell forkynnelse med budskaper til alt Guds folk. Topp kvalitet på optak og bånd.

Bok 1-2 & 4 kr. 150,00 pr. stk.

Bok 3 & 5 kr. 160,00 pr. stk.

Ved bestilling av flere bøker samtidig: portofritt!

GI EN GAVE MED INNHOLD OG MENING:

Kryss av boken/bøkene du bestiller og send til:

Du kan også bestille ved brevkort/brev.

Oppgi hvilke kassettbok du ønsker.

HUSK Å SENDE MED DITT NAVN OG ADR.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Herren fornyet min tjeneste...

Vekkelses forkynner for troens folk

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Under OASE-81 fikk vi en samtale med formann i hovedkomiteen for dette store fornyelses-stevne på luthersk grunn, Jens Petter Jørgensen. Det ble et interessant møte med en aktuell personlighet i den norske kristenhet. Vi var interessert i å høre om hans egen personlige utvikling og hans syn på forholdet mellom lutheranere og frikirkelige kristne.

Kristiansand

Det viser seg at Jens Petter Jørgensen har sin oppvekst nettopp i Kristiansand, som under en velorganisert sommeruke blir øase for tusenvis av lutheranere fra hele Norge. Her tok han gymnas og lærerskole. Siden ble det studier på universitet, så formelt er han filolog av utdannelse.

Når begynte kallet til forkynnergjeringen å klarne for deg?

Det ble jeg klar over alt i gymnastiden. Mine foreldre var metodister, så der er jeg døpt og konfirmert. Da jeg siden gikk ut av Metodistkirken, var det

først og fremst av praktiske årsaker. Alle mine venner var engasjert i Statskirken, og jeg var kommet til personlig liv i Gud gjennom den kristne lagsbevegelsen. Jeg var 16—17 år den gangen. Noe læremessig vurdering var ikke inne i bildet. Da jeg var ferdig utdannet, startet jeg min forkynnertjeneste som skolelagssekretær. Jeg reiste rundt i 3 år å utdannet ledere i studentlagsbevegelsen. Fra 1975 har jeg vært lærer ved Indremisjonens bibelskole i Stafeltsgt., Oslo. Jeg bruker da helgene og en del av sommeren til predikantvirksomhet.

Beinhard kamp

Formannen i hovedkomiteen for OASE-81, bibelskolelærer Jens Petter Jørgensen, i aksjon under sommerens OASE-samling i Kristiansand. «Vi har måttet gå en tung og vanskelig vei, men det er prisen for å ta et skritt av gangen» forteller han i dette intervjuet.

Hva opplever du som din egentlige tjeneste som forkynner?

Jeg er vel en blanding av lærer og evangelist. Jeg slites egentlig mellom disse to tjenester. Jeg føler draging til å nå ut blant folk med evangeliet, samtidig er det interessant og nyttig å ha folk over en lengre tid så en kan være med å rotfeste dem i Guds Ord.

H*va var det som gav deg interesse for fornyelses-bevegelsen?*

Da jeg var sekretær i studentlagsarbeidet opplevet jeg en beinhard åndskamp. Det var i de årene da Marxismen var mote og organiserte store ungdomsgrupper i alle skolemiljøene. Vi opplevet at det ikke var nok å bare ha kristendomskunnskap eller være veltalende. Her behøvedes krefter av åndelig karakter. Det var flere som stod i den samme harde kampen ute i skolemiljøene, som kjente på de samme behov, og vi kom sammen for å søke Gud i fellesskap. Vi kunne ordlegge oss og

hadde strategi-opplegg, men opplevet en nød og hjelpeløshet i våre egne liv. Det var denne felles nød som drev oss til å søke Herren. Nettopp i denne situasjon fikk vi høre og møte noen av dem som Herren hadde møtt og utrustet til tjeneste gjennom den karismatiske bevegelse. På våre knær og i vår nød møtte Herren også oss og fornyet oss på forskjellig vis. Flere av de som er med i Oase-arbeidet som f. eks. Oddvar Sørvik, Johan Østehus, Jan Gossner, Tomas Bjerkholt og de Pressno har sin bakgrunn i lagsmiljøet.

Når var det Herren begynte å møte dere med ny kraft til liv og tjeneste?

Jeg tror det var rundt 1974, året før jeg begynte som bibelskolelærer.

Opplevet du en markert fornyelse fra den ene dagen til den andre?

Vi opplevet alle at Herren fornyet vår tjeneste, men på ulik måte. Noen fikk en nokså markant opplevelse. For min del ble det slik at Herren åpnet mer og mer for sin fylde i mitt liv.

Større frimodighet

Kan du beskrive hvordan din tjeneste ble fornyet?

Jeg kan si at erfaringsdimensjonen ved troen kom meget sterkere fram. Kristus begynte å leve og fungere i hverdag og tjeneste på en mer virkelig måte enn jeg før hadde erfart. Jeg fikk en større frimodighet til å ta Gud på ordet. Jeg holdt løftene fram i forkynnelsen og praktiserte i møtene det som ble forkynt. Vi ba for mennesker med ulike behov fordi jeg hadde fått en ny tro på Ordets makt.

Hva har du fokusert i din tjeneste etter din fornyelse?

Jeg tror min nådegave er — og kanskje har vært hele tiden — å være vek-kelsesforkynner for troens folk. Vek-kelse er også å holde troens folk våkne. Vi lutheranere har ofte stoppet opp ved det å bli en kristen. Men det er noe i Skriften som heter kristen vekst og modning i troen. Jeg er også svært opptatt av det kristne fellesskap, hvordan vi kommer sammen; eller kanskje burde komme sammen. Vi kan vokse i stadig nåde og kjennskap til Herren. Dette skjer ikke minst gjennom det kristne fellesskap som fungerer slik som Ordet anviser. Jeg er opptatt av de mindre fellesskapene, grupper og celler, men jeg tenker også på de større møteformene og hvordan de ulike nådegaver mer skal få utfolde seg der.

Vekkelse i «Storsalen»

Det utbrøt en vekkelse i Storsalen i Oslo ifjor vår. Fortell litt om hva som skjedde da?

Våren er ikke regnet for noen lett virketid i Oslo, men det begynte med at

jeg skulle holde tre bibeltimer om «Når Gud fornyer sitt folk». Jeg hadde et års studie-permisjon, men lovet forsamlingen i Storsalen (som er min hjemme-forsamling) disse tre bibeltimer. Da opplevet vi det som var tema for bibeltimene. Gud begynte å fornye sitt folk. Vi begynte i lillesalen i slutten av april. Den var fullsatt alt første dagen. Vi gikk over i Storsalen og på tredje møtet begynte Gud virkelig å røre ved oss. Jeg talte om å bli fylt av Ånden og hvordan den Hellige And manifesterte seg på forskjellig vis i NT. Jeg spurte om det var noen som behøvet dette, og da vi begynte å be for folk, stadfestet Gud Ordet ved å la det skje, det som vi hadde forkynt. Jeg hadde talt så vidt jeg kunne om hele spektret, om gleden i Gud, de ulike nådegavene og ny frimodighet til å vitne om Jesus. Anden falt over hele forsamlingen og noen begynte å tale et nytt språk der de stod i benkene. Andre opplevet helbredelse fra sykdom. Gud skapte en slik glede og lovprisning at vi bare måtte forsette. Vi holdt på en hel måned. Vi opplevet en fornyelse av «Storsalen»-menigheten. Så begynte det å skje som ofte skjer når Gud fornyer sitt folk: man tar med seg ufrelste. Enda vi forkynte til Guds folk begynte uomvendte mennesker å søke frelse. Flere kom til meg og sa: «Du må forkynne dom og frelse mer direkte til de ikke-kristne». Jeg prøvet det et par kvelder, men det bare stengte seg til. Men da jeg forkynte om det livet Herren ønsker å gi, ble folk frelst. Det var ikke primært da jeg forkynte dom og helvete at folk gav seg over til Gud, de kom da de forstod hvilket rikt liv Gud har kalt sine barn til å leve. Folk forstod at det vi forkynte, var liv og virkelighet. Men jeg lager ikke noen teologi av dette.

Storsalen var full hver kveld vi holdt på og vi kunne sikkert ha fortsatt, men måtte slutte fordi salen skulle bygges om.

Hva gjorde du i ditt studieår?

Jeg fordypet meg i emner om kirkevekst, fornyelse og sjelesorg. Jeg reiste bl. a. verden rundt og besøkte menigheter i vekst. Jeg var også tre måneder ved Modum bad for å arbeide med det vanskelige grenselandet mellom psykiatri og sjelesorg. Den siste delen av sabbatåret gikk med til møtene i Storsalen. Vi kan vel si at det var praksis av det jeg hadde studert?

Ny dimensjon

Hvordan opplevet du personlig dette med tungetale?

For min del kom tungetale lenge etter at jeg fikk øynene opp for den charismatiske dimensjon ved evangeliet. Andre av mine venner fikk dette ved håndspåleggelse og bønn hvor

ting ble forvandlet på kort tid. Jeg var åpen for tungemålgaven og mange ba for meg, men jeg fikk ikke oppleve dette, noe som anfektet meg til å begynne med. Jeg la dette bort og fikk hvile i at Gud nok ville møte meg i sin tid. En dag jeg satt og meditererte over Jesu død og oppstandelse begynte jeg å takke for hva Herren hadde gjort for meg. Jeg fikk se min egen uverdighet og mens jeg ba begynte jeg å be på et nytt språk. Dette skjedde i 1976—77 og jeg kom inn i en ny dimensjon av lovprisning og tilbedelse. At jeg fikk dette mens jeg var alene i stille bønn, viser hvordan Anden blåser dit den vil og hvor vanskelig det er å lage dogmatikk av Andens virkninger.

Hellig Ånd seminar

Du har stått sentralt i arbeidet med fornyelse innenfor Den norske kirke, hvordan ble du ledet inn i denne gjerningen?

Da vi selv opplevet fornyelse, ble det en nød: dette må ikke gå Den norske kirke forbi. Man kan mene hva man vil om statskirke-ordningen, men faktum er at hovedtyngden av vårt folk tilhører denne kirken. Derfor er det så viktig at nettopp denne kirke blir berørt av fornyelsen. Herren la dette som en byrde på meg. En dag gikk jeg til min venn Hans Christian Lier og sa: «Jeg tror vi må kalle sammen noen prester og predikanter for å samtale og be nærmere over dette». Hans Christian «tente» som han gjør på alle gode ideer, og i februar -77 hadde vi det første «Hellig Ånd-seminar». Vi regnet med et par hundre deltakere, men etter som innmeldingene strømmet på, måtte vi leie stadig større lokaler. Det kom 1200 mennesker fra hele landet, prester, forkynnere og legfolk. Senere ble det liknende seminar i Kristiansand, Trondheim, Stavanger og Bergen og flere andre steder. Utfra dette sprang behovet fram for et landsomfattende arrangement, og det ble opptakten til Oase-80 som Oase-81 er en fortsettelse av. Behovet viser seg ved at vi har nesten 50 % høyere oppslutning i år og at det deltar en 4—500 prester, misjonærer og predikanter her.

Luthersk grunn

Det er flere som har undret seg over uttrykket: på «luthersk grunn» for disse Oase-samlingene. Fornyelse gjelder vel alle kristne?

Ja, den gjelder alle kristne i alle kirkesamfunn! Men alle de spenninger og ulike grupperinger som finnes innen Den norske kirke, er det ikke et lite stykke økumenikk å samle så mye lutheranere fra forskjellige leire som de som er til stede på Oase.

Fra en trang fødsel i midten av 70-

årene ser vi i dag hvordan stadig flere lutherske biskoper og generalsekretærer støtter opp om fornyelsesarbeidet. Dette ville aldri ha skjedd om vi ikke fra starten av hadde profilert så klart at vi ønsket å være midt i vår egen kirke med denne fornyelsen. Så får vi heller tåle karakteristikker som at vi er taktiske og beregnende og ekskluderende.

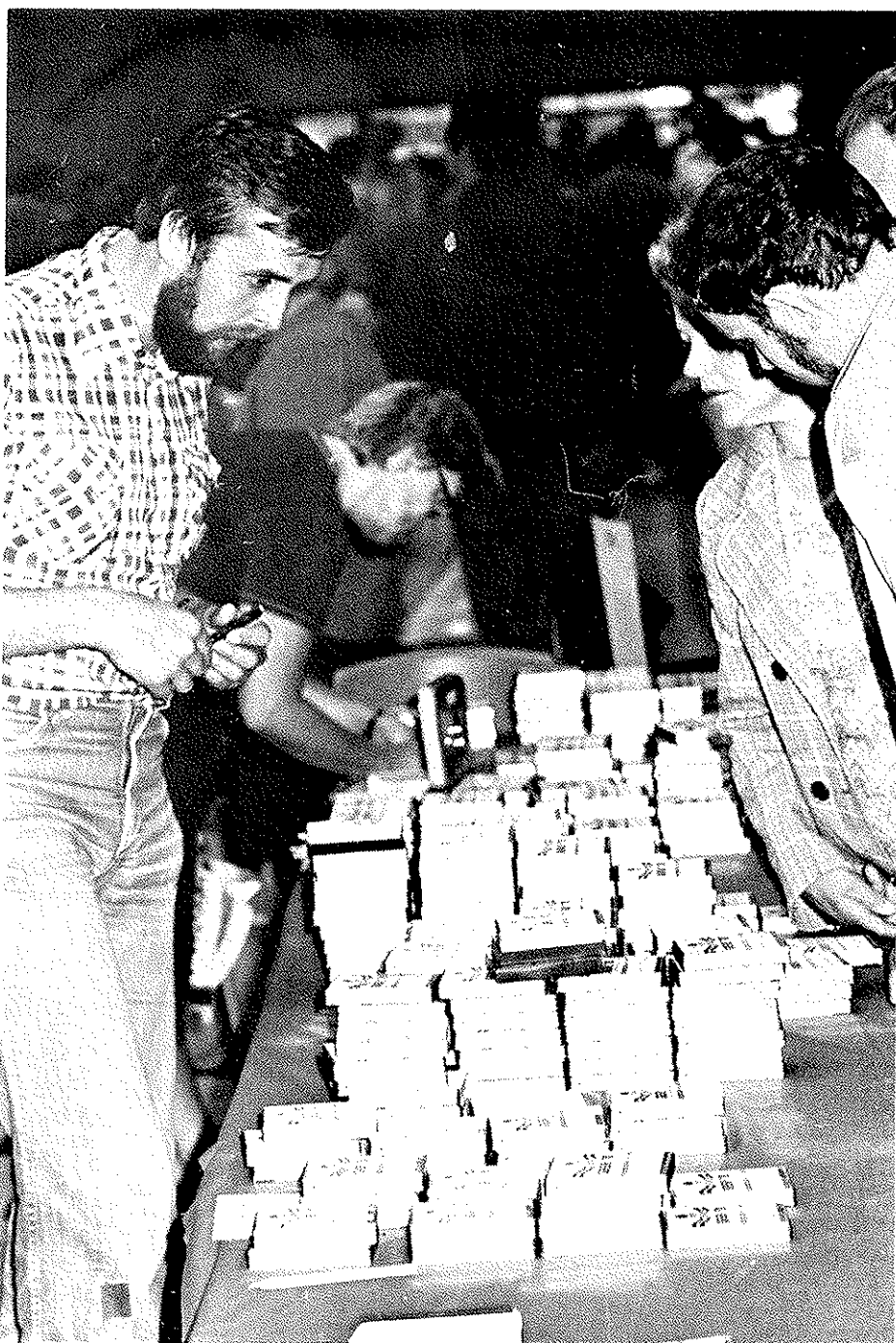
I dag ser jeg ingen grunn til at tiden er moden for at f.eks. Sarons Dal og OASE skulle slås sammen til ett stevne. Både av de kirkepolitiske grunner jeg allerede har nevnt, men også fordi det er reell teologisk uenighet mellom oss. Ikke uenighet om detaljer, men om spørsmål som for oss er så livsviktige at vi ikke kan kaste dem bort og bagatellisere det hele.

Men jeg skulle ønske at folk bedre kunne forstå at fordi vi ikke på det nåværende tidspunkt har tro for et bredt samarbeid på grunnplanet, så betyr ikke det at vi ikke har kjærlighet til hverandre eller motarbeider hverandre. Jeg ber daglig for alt Guds folk, inklusive Aril Edvardsen og arbeidet i Sarons Dal.

Jeg tror jeg tør si at jeg er glad i alt Guds folk, men av flere grunner er tiden ennå ikke inne til å stå på samme plattform.

Det som virkelig skader Kristi legeme i Norge, er at ulike kristne gruppe-reinger taler ille om hverandre, setter ut rykter om hverandre, taler nedsettende om hverandre, er kjærlighetsløse mot hverandre. Da lider og såres Guds rike i dette land. Vår omtale av hverandre

er langt mer grunnleggende enn å stå sammen på en plattform. P. g. a. den historiske og kirkelige situasjon og fordi vi ennå er så ulike, får vi arbeide i ulike sammenhenger, men være åpne for å snakke oss mer sammen og la Herren gjøre sitt verk i sin tid. Det går an å uttrykke kjærlighet og arbeide mot at Jesu bønn om enhet mer må gå i oppfyllelse selv om vi ikke står på samme plattform. Vi ønsker ikke å hoppe over virkelige motsetninger og den kirkehistoriske situasjon vi står i, men jeg opplever at åndelig fornyelse skaper en ny kjærlighet og forkynnere av forsoningens evangelium. At en ny kjærlighet til alt troens folk er resultat av å være fylt av Ånden, er helt åpenbart. Men Guds Ånd opphever ikke vår egenart, den beriker den.

Personlig plan

Hvis du uten å se på vår kirkehistoriske situasjon, men bare ut fra Guds ord skulle ha et ønske for Guds folk i vårt land fremover, hva ville det være?

Først og fremst at vi måtte tale mer vel om hverandre og bli mer opptatt av å ta alt opp i beste mening. For det andre at vi mer kunne innse at vi har noe å lære av hverandre. Jeg tror at det kunne være viktig at kristne ledere møttes mer på det personlige plan for å bli kjent med hverandre. Jeg har f. eks. lest om deg og du kanskje om meg, men vi har ikke møtt hverandre før nå. Vi må møtes for å forstå hverandre bedre. Jeg tror ikke på en billig og overflatisk enhet som tildekker de virkelige ulikheter. Jeg vil heller ikke en enhet hvor man må gi opp sentrale sannheter. Mitt dåpssyn f. eks. er for meg hverken flisespikkeri eller en kjepphest, det er min dype overbevisning, og det må jeg bli respektert for. Hele mitt kristenliv leves ut fra min lutherske kristendomsforståelse. Vi kan ikke si at slike ting ikke betyr noe. Respekten for hverandre tilsier at vi ikke kan forlange at noen skal svikte sin overbevisning. Men vi kan snakke sammen og be sammen om en større forståelse. Bare den som selv er grunnfestet i Guds Ord kan arbeide for enhet.

Når herren fornyer

Du har studert menighetsvekst, hva har gjort inntrykk på deg i denne sak?

Kassett-salget gikk strykende under OASE-81 — mange ville ha budskapene fra møter og seminarer med seg hjem. Her gjør Svein Olsen fra Vennesla «tjeneste ved bordene».

Det som har gjort sterkest inntrykk er at evangeliet går fram i alle verdensdeler, men ikke i Europa. Dette har blitt en nød og en byrde. Er Gud i ferd med å flytte lyset fra det «kristne Europa»? Vi behøver virkelig å gjøre bot og vende oss til Herren igjen, om ikke dommen skal ramme oss.

Hva er ditt budskap til Guds folk i vår tid?

Jeg taler ofte over temaet «Når Gud fornyer sitt folk». Jeg har vært med og skrevet en bok om dette også. Det er flere punkter, men jeg vil nevne fire hovedsaker. Det første Gud gjør når han fornyer sitt folk er at han taler ut med oss om de synder som vi som enkeltmennesker og menighet har sluttet fred med. Jeg taler om urenheter, om baktalelse, om havesyke og andre synder som vi lett slutter fred med. Det andre Gud gjør når han fornyer, er å sette Åndens lys på Jesus, slik at han blir stor og herlig. Vi får se hva det er å

tilhøre Ham. Jesus er ikke bare en person jeg skal ha riktige meninger om, han er en person som jeg deler fellesskap med. Ved hans død og oppstandelse har jeg fått del i hans liv, alt hans er mitt. Vi får se hva det er å tilhøre Jesus, å eie Jesus ved troen. Når syndene er avslørt og Jesus gjort så stor at det skaper glede i våre hjerter, da skaper det for det tredje, troens dristighet. Dette taler jeg meget om. Guds folk i Norge trenger en større dristighet til å ta Gud på Ordet. Vi må gå ut på Guds Ord og løfter for å se at de holder.

Kan du gi et eksempel på hvordan vi mer bør ta Gud på Ordet?

Vi sier ofte at vi ikke kan vitne. Men har ikke Gud sagt at han er med oss alle dager? Da kan vi stole på at han vil legge ord i vår munn. Også når det

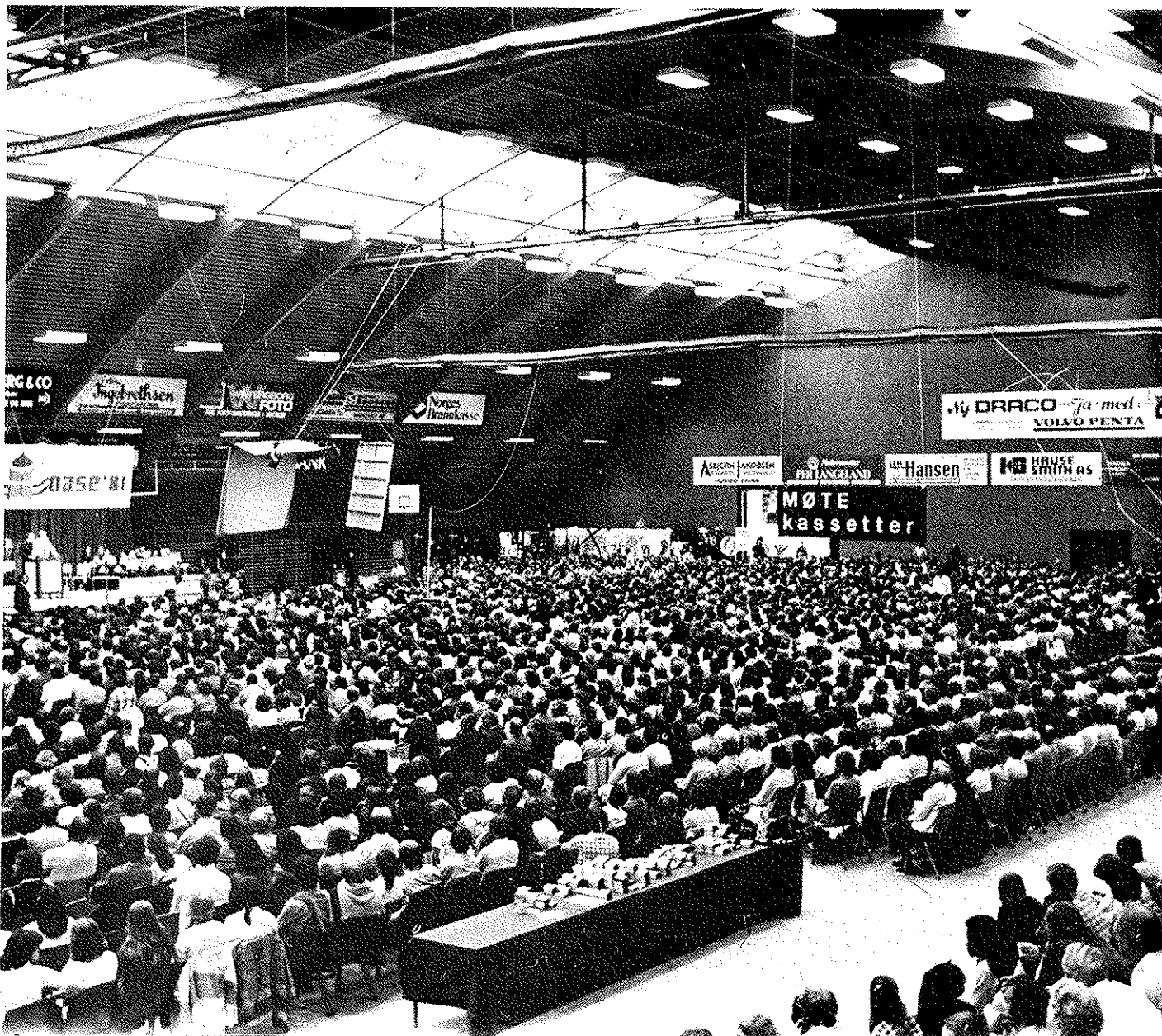
gjelder å be for syke og lidende, trenger vi forøket tro.

Som det siste punkt taler jeg så om at når Gud fornyer, omskaper han vårt «akk og ve» til et «takk og lov». Der hvor Herren fornyer, blir det lovsang og tilbedelse. Dette er hva jeg taler om rundt i landet.

— — —
Vi satt nede i et kjeller-rom i Filadelfia, Kristiansand og hadde denne samtalen. Oase-stevnet hadde leiet de fleste møtelokaler i byen for ulike seminar. Og seminar pågikk både i siderommet og oppe i lokalet. Jeg tror ingen av oss merket de ringe ytre omstendigheter. Det ble en rik stund med Jesus i sentrum.

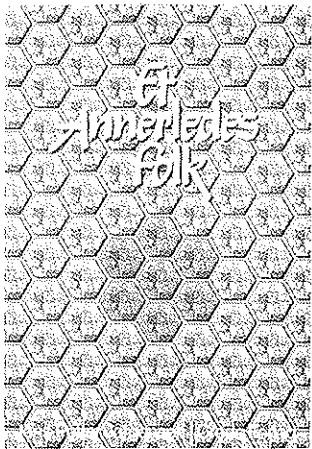

OASE-81 hadde øket sin tilslutning med 50% i forhold til samlingen i fjor. Den store Gimlehallen i Kristiansand var fullsatt til de ulike felles-samvær.

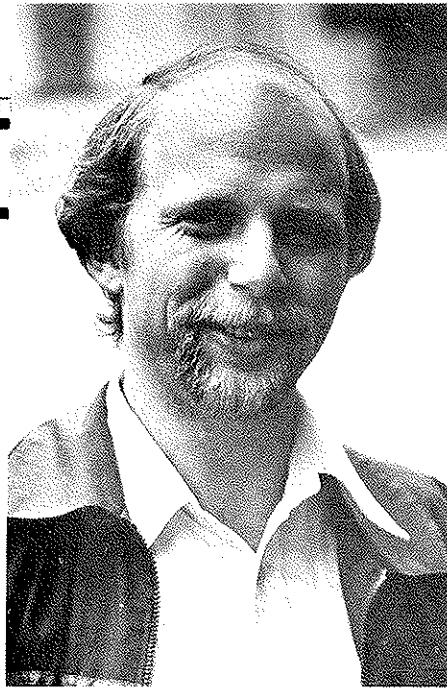

Et anderledes folk

Under Oase-81 kom vi over et lite hefte med et rikt innhold. Selv om denne boken bare har vært i handel i ett år, ha den kommet ut i tre opplag og 14.000 eksemplarer. Det er Oase-formannen og bibelskolelærer Jens Petter Jørgensen som skriver om «Et anderledes folk». Boken er ment som en liten praktisk og sjelsørgerisk hjelp til alle dem som lurer på hva det kristne fellesskaps oppgave er, og hvordan man best kan realisere den på sitt hjemsted. Heftet er særlig skrevet med tanke på arbeide i lag og foreninger, men kan leses med utbytte av alle kristne. Boken åpner med et personlig vitnesbyrd hvor Jørgensen bl. a. skriver: «Det er min dype overbevisning at et av kirkens største problem idag er at vi møtes uke etter uke i alle slags aktiviteter uten egentlig å møtes.» Boken forsøker å peke på noen av Guds tanker med det kristne fellesskap. Med tillatelse fra Credo forlag og forfatteren gjengir vi her ett av bokens seks kapitler.

R.E.J.

Jens Petter Jørgensen:

FELLESSKAPETS FUNKSJONER OG OPPGAVER

1. Et sted hvor man hjelper hverandre å vokse

Det er sjarmerende og festlig med babyer. Men hvis disse småtrollene forble babyer hele livet, vil vi reagere og si at det må være noe galt på ferde. Livet må vokse og utvikle seg; hvis ikke vil det syke hen og dø. På samme måten er det med kristenlivet, men problemet her er at mange forblir åndelige spedbarn livet gjennom. Mens de vokser på alle områder ellers, står de på stedet hvil som kristne. Enda mer alvorlig er det at mange bare sakte men sikkert dør som troende, og etter en stund forlater den kristne forsamlingen.

Noe av det tyngste jeg opplevde i min tid som skolelagssekretær, var å se så mange falle fra troen på Jesus Kristus. Mange av dem jeg var sammen med på styremøter og lagsarrangementer og som kjempet aktivt for evangeliets sak på skolen, var etter noen år helt borte fra kristen sammenheng. Det finnes ikke få tidligere skolelagsledere på våre universiteter og høyskoler i dag. Noen vil nødigg snakke om sin fortid som lagsmedlem, andre tar offentlig avstand fra den. Det er smertefullt å si dette, men frafallet er et av våre alvorligste problemer i kristent arbeid i dag.

Hvert frafall har sin egen historie,

men likevel må det være tillatt å spørre om det ikke er en generell sammenheng mellom frafallet vi opplever, og vår måte å drive kristent arbeid på? For vi vet at det er en sammenheng mellom manglende vekst og utvikling og det å miste troen.

Det er avgjørende viktig at vi tenker rett om hva kristen vekst er. Vi har nemlig så lett for å blande det sammen med ytre aktivitet. Man kan — satt litt på spissen — være aktivt med i det kristne arbeidet hele livet uten at det nødvendigvis fører til noen særlig kristen vekst. Men at en sann kristen vekst alltid vil føre til en form for kristen aktivitet, er en annen sak.

Veksten måles altså ikke på antall tillitsverv eller andre typer engasjementer, men på ordet i Joh 3,30: «Han (Jesus) skal vokse, jeg skal avta». Den kristne veksten er alltid en vekst nedover, i hjelpeløshet og avhengighet av Kristus. Det er ikke galt om vi kjenner oss mindre og mer uverdige overfor Gud i dag enn den gang vi kom til tro. Det betyr at Kristus er blitt større og har vunnet mer skikkelse i oss. Derfor er det som jeg allerede har sagt ikke sikkert at all vår aktivitet og travelhet for Gud nødvendigvis fører til at vi vokser i troen. Stundom tvert imot, dessverre. Jeg tror biskop Erling Utne har rett når han sier at ikke alle aktive kristne nødvendigvis er levende kristne, og at ikke alle aktive menighe-

ter behøver være levende.

Det avgjørende spørsmålet blir nå å finne ut hvordan denne veksten finner sted. Noe av en nøkkel finner vi i Joh 15,5: «Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre». Det ordet som i den norske teksten er oversatt med bli, er mye sterkere i den greske grunnteksten. Det har betydningen forbli, bo, være over lengre tid. Den som slik blir i Kristus, vil måtte bære frukt og vokse. Det er en livslov. Å forbli i Kristus er å være i hans ord, i bønner, i nattverden og i fellesskapet med hans barn.

Men det er jo akkurat det som er så vanskelig, vil mange si. Det er jo dette vi ikke får til. Og så lar vi djevelen vinne en billig seier.

For hva gjør vi? I stedet for å ta tak i problemet der det sitter, gjør vi en hel masse annet. I stedet for å hjelpe hverandre med problemene våre og med det som hindrer veksten i våre liv, holder vi på med en mengde i og for seg gode aktiviteter. Jeg ønsker ikke å si et ufordelaktig ord verken om kirkens gudstjenester, sang- og musikkarbeid, kvinne- og misjonsforeninger, kirkeringer eller unge-hjems-arbeid. Det kan godt hende at vi skal fortsette med alt sammen. Men jeg ønsker å stille et radikalt spørsmål: **Har vi samværformer som i tilstrekkelig grad legger til rette for en sunn og god kristen vekst mellom oss?** For meg er det forholdsvis uinteressant hva vi kaller dette; hovedsaken er at vi kommer sammen på en slik måte at vi får hjelp til det vi virkelig trenger hjelp til. Vi trenger fora hvor vi kan få konkret og praktisk hjelp til bibellesningen, hvor vi personlig kan be for og med hverandre. Vi trenger råd og forbønn for de mange situasjoner vi havner i i møte med ikke-kristne gjennom uka. Vi trenger noen å bekjenne våre synder for, så vi ikke havner i sløvhets og likegyldighet. Og vi trenger noen til å be for oss om hjelp til å seire over syndeplanene våre. Vi trenger regelmessig å bli tilgitt og styrket ved nattverdbordet.

Jeg dro til Trondheim for noen år siden for å studere. Vi var noen venner som slo oss sammen i ei gruppe hvor vi gjerne ville hjelpe hverandre med det kristne livet. De første gangene vi var sammen snakket vi som kristne flest, løst og fast om forskjellige bibelske og teologiske problemer, om kirkepolitiske spørsmål, om sang og musikk og en mengde kristne kjendiser vi syntes mer eller mindre om. Samtidig ba vi til Gud om at han måtte vise oss hvordan vi kunne vokse i troen.

Så en dag tok Gud kraftig fatt i oss. Det var som han formelig sa: «Hykle- re, hva er det dere driver på med? Her ber dere på deres knær om å få vokse i troen og så følger dere ingen av mine

anvisninger for hvordan dette skal gå til». Så begynte det å skje som dypest sett bare Guds ånd kan skape: Vi tok til å fortelle hverandre om våre egne behov.

— Jeg har aldri i mitt liv fått noen orden på mitt bibelstudium, sa den mangeårige menighetsrådsformannen. Men utad fungerer jeg som en sterk og vellykket kristen leder. Folk skulle bare vite hvordan det egentlig står til . . .

— Jeg klarer aldri å avlegge et enkelt vitnesbyrd om Jesus i kantina, sa studentlagslederen. Men å administrere lagsarbeidet er meg en stor fornøyelse.

— Og de andre i gruppa fulgte opp.

— Selv hadde jeg på den tida nylig avlagt eksamen i kristendom ved Menighetsfakultetet samt vært lagssekretær en periode. Jeg hadde fått rutine i å holde kvikke og utfordrende andakter for forholdsvis store forsamlinger, og diskusjoner med ikke-kristne hadde jeg selvsagt en viss erfaring i etter alle skoletimene på sekretærbesøk. Men troens innerside? Det personlige livet med Herren?

Her mangler det sannelig mye. Og det fikk jeg litt etter litt frimodighet til å fortelle disse vennene. Vi begynte å gi hverandre råd og veiledning og forbønn. Vår felles nød bandt oss sammen. Maskene hadde fått falle. Tida kunne nå brukes til noe nyttigere.

Da vi kom sammen neste gang, var alle spente på hvordan det hadde gått siden sist. For noens vedkommende var det fremgang å spore, andre syntes det virket tungt fremdeles. Bønnesamværet som fulgte, bestod av takk til Gud som så konkret hadde svart, og av bønn om at han fortsatt måtte arbeide med oss.

Det skulle være helt unødvendig å si at jeg sjelden har følt at jeg er kommet så nær noen og blitt så glad i noen som disse medtaperne i Trondheim. Mange personlige problemer skal ikke løses i ei slik gruppe. De tilhører den fortrolige sjelesorgsamtalet under fire øyne. Men vi burde kunne tilstrebe en slik åpenhet mellom troens folk at det ble naturlig for oss å be om hjelp og forbønn til bibelstudium og bønneliv, vitnesbyrd og hverdagstjeneste.

2. Et sted hvor man settes i stand til tjeneste

Et åpent og varmt fellesskap med mye omsorg og kjærlighet kan aldri bli noe mål i seg selv. Fellesskapet skal sette oss i stand til å tjene de andre. For menighetens oppgave er blant annet å forkynne evangeliet til hvert eneste menneske på jorda. Den enkelte kristne har fått i oppdrag å dele budskapet om Kristi uransakelige rikdom (Ef 3,8) med sin neste. Skal

kirken være tro mot sitt misjonsoppdrag, og den enkelte kristne ikke få overskriften forgjeves over sitt liv, trengs det en helt ny besinnelse på vårt ansvar overfor den ikke-kristne verden. I denne kampen — eller krigen — trengs det full mobilisering av alle kristne. Dette er ikke bare generalenes eller de profesjonelle kristnes oppgave. Fremtidens hovedevangeliseringsmetode tror jeg ikke vil bli de store kampanjene med kjente predikanter, men mye mer at vanlige kristne lever og virker som lys og salt i sitt nærmiljø, og kan innby sine naboer til et fellesskap som har varme og kjærlighet.

Det er antakelig holdt nok appeller i våre kirker og bedehus om å gå ut og være noe for sin neste. Ærlige og oppriktige kristne får stadig dårligere samvittighet. De vet de burde gå, men med hva og hvordan?

Et fellesskap som fungerer rett vil legge stor vekt på undervisningen og opplæringen av de troende. Jeg har med glede merket meg hvordan man i de fleste levende amerikanske kirker legger stor vekt på akkurat dette. I forbindelse med søndagsgudstjenesten finnes det mange forskjellige former for bibelundervisning, evangeliseringsopplæring og praktisk hjelp til det kristne livet. Den som ønsker å nå dem utenfor, må selvsagt vite hva han eller hun skal gå med og hvordan det best kan presenteres. Mange amerikanske kristne tilbringer på den måten 3—4 timer i kirken hver søndag. Men det var vel noe slikt den dagen var tenkt til?!

Den som vil være et vitne for Jesus, merker snart at han har lite å stille opp med i egen kraft. Ord og menneskelig kløkt duger liksom ikke alene. Da er det godt å vite at Den Hellige Ånds kraft er til disposisjon for alle som ønsker og trenger den. Denne kraften kanaliseres blant annet gjennom nådegavene. Det ser ikke ut til å være noen fast regel, men en mye brukt praksis i urkirken, at utrustning og nådegaver ble formidlet gjennom håndspåleggelse og bønn av de eldste. Nådegavene er Kristi egne evner som han gir til menigheten som er hans legeme. Gud utruster den enkelte kristne med forskjellige gaver slik at vi kan tjene hverandre med dem. Når nådegavene praktiseres i kjærlighet, vokser fellesskapet innad og utad og Guds navn forherliges. Derfor vil et kristent fellesskap som fungerer rett, alltid være et vekstsenter.

Fellesskapet er også det stedet vi får komme tilbake til når vi er trøtte og utslitte etter kampen. Der kan vi bli forbundet hvis vi har fått sår og skader i striden, der kan vi bli trøstet og hente inspirasjon til nye oppdrag.

Slik er det kristne fellesskapet: Det setter oss i stand til tjeneste gjennom opplæring, undervisning, forbønn og utrustning.

3. Et sted hvor man lovsynger og tilber Gud

I forbindelse med den karismatiske fornyelsen som har gått over kristenheten de siste 20 åra, har en gjenopdaget betydningen og viktigheten av lovsang og tilbedelse. Ikke slik å forstå — som man dessverre ofte kan få inntrykk av — at det verken fantes nådegaver eller lovsang i kirkene før 1960. Men jeg tror Gud gjennom denne fornyelsen har aktualisert hvilken hemmelighet, velsignelse og styrke som er knyttet nettopp til lovprisningen.

Tilbedelse i ånd og sannhet er menighetens viktige oppgave (Joh 4,23-34), først og fremst fordi Gud, som den eneste i tilværelsen, er verd all vår pris og ære. Han er Gud og det finnes ingen Gud foruten ham. Men han skal også tilbes som takk for alt han gjør for, i og ved oss, og særlig for det han gjorde ved å sende Jesus for at vi skulle få nytt håp og nytt liv.

Lovsang er å sette navn på Herrens velgjerninger. Den har ikke sin grunn i våre gode følelser, men i Guds godhet. Gjennom lovsangen får vi vendt blikket bort fra oss selv, våre egne problemer og avmakt, og over på ham som er sterk og svarer oss i sin tid. Derfor er en lovsyngende kristen en sterk kristen. Det verste djevelen vet er at Jesu navn lovsynges og tilbes. Når det bes skjelver djevelen, når det synges lovsanger må han løpe, har Martin Luther sagt en gang.

Lovsangen er troens hjertespråk. Her får vi utøse vårt hjerte for vår Far i himmelen. For meg var den personlige hengivelsen i bønn og lovprisning lenge et uforløst område i mitt kristenliv. Jeg sang gjerne med av full hals på «Store Gud vi lover deg» og andre kjente, kjære sanger. Men det inderlige og hengivne som jeg møtte hos mange av mine venner, ble for klissete og sterkt for meg. Etter hvert oppdaget jeg imidlertid at det egentlig bare var et forsvar mot en dypere hengivelse i gudsforholdet mitt å si noe slikt. Akkurat som det er viktig å ha litt «lønnkammer» hvor man takker og priser Gud, er det også viktig å komme sammen som kristne søsken for å sette navn på Guds storhet og omsorg. Sangen selv kan være med på å skape guds frykt:

Han la i min munn en ny sang
en lovsang for vår Gud.
Mange skal se det og frykte
og sette sin lit til Herren.
(Salme 40,4)

Det skjer også i vår tid at mennesker sitter på et møte og blir frelst på grunn av en sang de hører. Selv om sangen er rettet til Gud som en lovprisning, så formidler den Guds nærvær som avslører den fortaptes situasjon så han el-

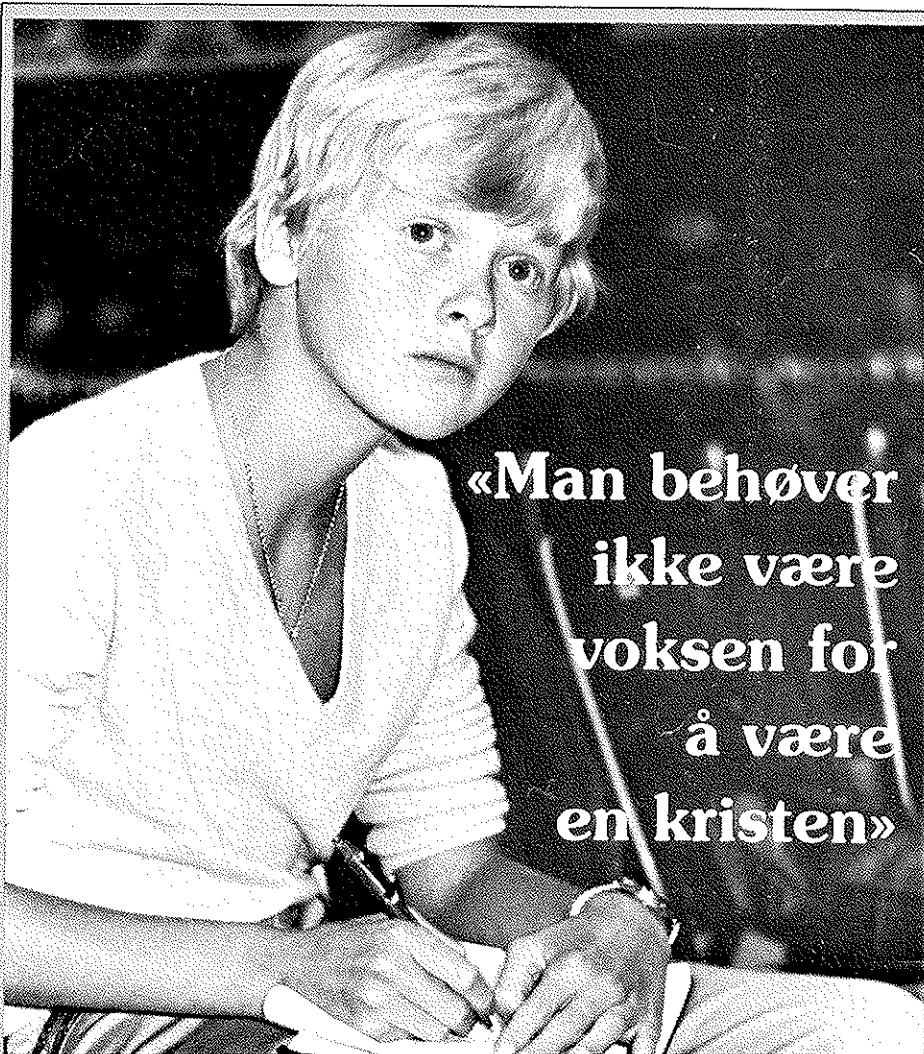
ler hun kan frykte Gud og vende om til ham. Også den troende fornyes i sin guds frykt gjennom lovsangen: «Dere som frykter Herren, lov ham» (Salme 22,24). Av dette ser vi at lovsang kan være forkynnelse i vitnesbyrdets form. Den som lovpriser setter navn på Guds velgjerninger, og vitner om dem for andre. Lovsangen har dermed en misjonsdimensjon innebygd i seg.

Det er kraft i den kristne lovsangen, fordi den proklamerer Guds herredømme og representerer Guds nærvær. Den vantro undrer seg og frykter Gud, og Satan og demonene skjelver

ved de frelstes lovsang! Lovsangen er derfor et mektig kampmiddel som er gitt Guds folk i kampen mot Satan og de onde åndsmakter, som er Guds fiender.

Å få lovsangen til å fungere bedre mellom oss er ikke først og fremst et spørsmål om å starte flere kor, få friskere allsang eller løfte hendene på en ny måte. Det er et spørsmål om å be Gud lære oss og skape i oss den nye sangen.

Gjengitt fra boken: «Et anderledes folk» med tillatelse fra Credo forlag.

«Man behøver
ikke være
voksen for
å være
en kristen»

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Den 13 år gamle Brynjar Gilberg noterte ivrig under bibeltimene i Gimlehallen.

Under Oase-81 la vi merke til en ung gutt som satt på første benk med bibel og noterte ivrig under en bibeltid. Vi tok en liten prat med karen som viste seg å hete Brynjar Gilberg, opprinnelig fra Helgeland i Nordland, men nå bostatt i Arendal.

Du er bare 13 år, men fulgte ivrig med under bibeltimen i formiddag.

Ja, jeg følger med for å få mere av Jesus. Det blir liksom lettere å følge med når en noterer, mener Brynjar.

Du går kanskje mye på kristne møter?

Jeg er nok ikke av de som går mest på møter. Jeg tilhører Frikirken og der går jeg jo av og til. Jeg har vært en kristen siden jeg ble født, jeg.

Hvordan vet du at du virkelig er en kristen?

Jeg har fått oppleve at Gud lever. Jeg har hatt en hjertefeil og uten operasjon hadde jeg nok ikke levet. Jeg

Tanker omkring menighetsvekst...

etter studiebesøk i USA

I Pioneren nr. 2/80 hadde vi et intervju med prost Aril Jørgensen i Horten. Siden den gang har han vært på et 3½ måneders opphold i USA for å studere kirkevekst. Foruten å delta på større og mindre konferanser og seminar, besøkte han flere av de store «vekst-kirker» innen de forskjellige trossamfunn. Vi ba han dele noen tanker med oss om menighetsvekst etter studiebesøket i USA.

tror at det var Herren som stod bak, så alt gikk bra. Jeg strir fortsatt med en hjertefeil, men det er ikke mulig med noen ny operasjon. Før jeg ble operert seks år gammel, var jeg svært dårlig, og jeg ba veldig mye til Gud.

Leser du mye i Bibelen også?

Kanskje ikke så mye, jeg liker helst disse tegneseriene som Bibelen er illustrert i, de har gitt meg mye. Jeg leser også mange kristne bøker.

I møtet i formiddag var det tale om «helliggjørelse». Fikk du noe av det?

Jeg fikk ikke med alt, men endel noterte jeg.

Hva husker du av bibeltimen?

At vi skal være et hellig folk som er rede når Jesus kommer igjen.

Er det mange her på OASE-81 på din alder?

Ja, jeg har truffet mange rundt 10 års-alderen. Vi har øvet oss i korsang og sang et kor som TV tok opp.

Går det an å være en virkelig kristen når du er så ung?

Ja, det er klart. Man behøver ikke være voksen for å være en kristen, det mener i alle fall jeg.

Blir du ertet fordi du er kristen?

Litt kanskje, ikke så meget på skolen. Det er helst hjemme i gata når vi skal sparke fotball eller slikt.

Er det fint å være en ung kristen?

Jeg synes det er en stor fordel å være en kristen. Da har man et mål for livet.

Du har vært på nesten alle møtene, hvilke gav deg mest?

Det som Jan Gossner holdt var fint. Likeså Jens Petter Jørgensens tale om et hellig folk og hellig utrustning, det var veldig interessant...

Prost Arvid Jørgensen som med stipend fra Kirke og undervisnings dep. har studert kirkevekst i USA.

Hvordan forberedet du denne turen?

Jeg har alltid hatt interesse for Guds rikes vekst og derfor lest en del bl.a. om menighetsliv i England og USA. Jeg har aldri i mitt liv hatt studiepermisjon, så nå syntes jeg tiden var inne. Jeg la fram en plan for studier av kirkevekst i USA for min biskop. Da jeg fikk klarsignal for å reise, satte jeg meg ned og skrev til ulike menigheter i USA etter som jeg fant aktuelle adresser. Jeg fikk en respons som jeg aldri hadde ventet. Jeg ble møtt med en velvilje som var enestående. Jeg brukte et år på forberedelsene, men så ble også tiden i USA utnyttet på beste måte. Sammen med min hustru hadde jeg en uforglemmelig reise.

Måte å tenke på

Hvordan vil du definere begrepet «kirkevekst»?

På grunn av kirkens egenart

betyr vekst et være eller ikke være. Ytre vekst kan telles og føres statistikk over, men vekst i kvalitet er ikke godt å måle. Men man merker snart den «åndelige puls» i en levende menighet. Kirkevekst er ikke nye metoder i arbeidet, men det er mer en **bestemt måte å tenke på**. Vi må ville vekst, forvente vekst og satse utfra Jesu ord: Gå ut — gjør disipler. Utfra Guds ord og ledet av den Hellige Ånd må vi spørre: Hvordan gå ut og hvordan gjøre disipler. Så må vi aldri glemme at det bare er Gud som gir vekst.

Er menighetene i USA i vekst?

Noen kirker vokser, andre står stille og noen går tilbake. Det er ikke enkelt å få en oversikt over menighetslivet i et land som USA hvor det både kulturelt, sosialt og teologisk er så store variasjoner. Men det var interessant å registrere at de to ytterfløyene, katolikkene og pinsevevnerne syntes å ha framgang.

Hva fant du av særpreg i de menigheter som vokste?

Jeg spurte flere kirkeledere og prester i voksende menigheter om hva som var hemmeligheten, men jeg fikk ikke noe entydig svar. Men noen linjer kan jeg trekke fram. Menighets-ledelsen satte seg ofte et mål og arbeidet ut en langtidsplan. Man tar seg av virksomheten som er i gang, men stopper ikke der. De satser målbevisst på å oppsøke og vinne kirkefremmede. På meg personlig gjorde det et sterkt inntrykk å se hvordan de tok seg av både hverandre og nye kontakter. Voksende menigheter var preget av åpenhet og kjærlighet som gjennomsyret hele menigheten i et levende fellesskap.

Åpenhet og omsorg

Søndagsgudstjenestene var stor-samlinger hvor alle aldri var med og fikk undervisningsopplegg og aktiviteter som passet. Samlingene var preget av trivsel og fest. Det var varierende samværsformer med lovsang, vitnesbyrd, forbønnstjeneste og nådegaver i funksjon, i en atmosfære av åpenhet, omsorg og kjærlighet. Kirkehusene var utstyrt med rom for mange arbeidsgrener.

Et annet særpreg i voksende menigheter er at de er oppdelt i grupper. I samlinger rundt om i hjemmene kan det personlige ansvar og engasjement folde seg ut på «grasrotplan». Her gav man hjelp og fikk hjelp. Her søkte de å nå kirkefremmede og få dem inn i aktiv menighetstjeneste. Her foregikk også en rik og planmessig bønnetjeneste.

En nøkkel bak alt dette var et presteskap og menighetsråd som målbevisst lot seg utruste og engasjere til tjeneste. Prestekontorene var utstyrt med gode hjelpemidler og hadde en stab som muliggjorde et godt organisert arbeid på alle områder.

Det indre liv

Men kan man organisere åndelig vekst?

Overorganisering er selvsagt en fare, man kan ikke organisere seg til et levende menighetsliv. Man må målbevisst styrke og fremme det indre liv. Her kommer omsorgsfellesskapene inn som en sentral faktor. Der gis åndelig veiledning og utrustning til liv og tjeneste. I disse åpne og varierte samværsformer blir det bedt konkret og rett på sak.

Hvilke inntrykk fikk du av den karismatiske vekkelser i USA?

De fleste «vekst-kirkene» jeg besøkte hadde en klar karismatisk legning, og dette syntes å være noe av årsaken til fremgangen. Vårt følelsesliv er en

viktig del av det kristne liv. Vi må kunne gråte med de gråtende og glede oss med de glade. Vi skal være åpne og ha omsorg for hverandre. Vi må ikke være redd for å vise dette. Gud vil berike og hjelpe hele mennesket. Der hvor nådegavene kommer i virksomhet, tjener de til å oppbygge hele Kristi legeme, menigheten.

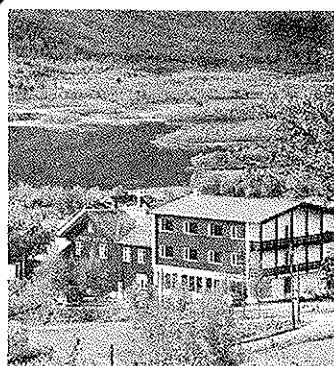
Hva synes du vi kan lære av amerikansk kirkeliv?

Ikke alt av kristen virksomhet i USA kan eller bør overføres til norske menigheter. Men det finnes trekk som kan gi oss impulser til vekst og rikere menighetsliv. Jeg tror at vi også her i landet kan gå nye veier ved siden av de tradisjonelle. Der hvor Ånden blåser, må vi være villig til å la oss lede, da kan vi gå frimodig fram. Vi har Guds løfter på vår side. Ingen kan lage oppskrift på kirkevekst, men der hvor mennesker fornyes og ledet av den Hellige Ånd stiller seg til tjeneste, vil det alltid skje noe. Bots- og helliggjørelses-forkynnelsen må heller ikke forsømmes. Det er den ydmyke som får nåde. Det er nødvendig med et bevisst lederskap som lar seg utruste og engasjere av Guds Ånd, slik at de kan inspirere et aktivt legfolk til tjeneste. Menighetsledere og prester må la seg fornye og leve i fornyelsen. Vi må be om visjon om Guds vilje og plan med oss selv og menigheten, og våge å fremme denne visjon. Videre må menighetens fotfolk ledes inn i fornyelsen. **ALLE** må få se at de er nødvendige og nyttige lemmer på menighetslegemet, slik at de lever som kristne i hverdagen og vinner sjeler for Gud. Forkynnelsen må være bibelsentrert og Kristussentrert. Jeg tror også på husgrupper, enten det er bibel-grupper eller andre former for omsorgsfellesskap. Her kan vanlige hverdagsmennesker få utenforstående i tale, her kan man dele behov, og ta imot Åndens kraft og ledelse og leve et liv i kjærlighet blant medmennesker. Da vil Gud gi vekst.

Kan du fortelle noen detaljer fra din reise?

Vi besøkte 11 stater og var bl.a. i Chicago, Minneapolis, Seattle, San Francisco, Los Angeles, Houston, Philadelphia og New York. Noen av de største opplevelsene hadde vi i Minneapolis hvor vi overvar «Den niende lutherske verdenskonferanse om Den Hellige Ånd», med ledere fra hele verden som står i spissen for den karismatiske bevegelsen. Samlingene var preget av stor optimisme, og selve konferansen var besøkt av ca. 18.000. Der traff jeg bl.a. David du Plessis som hilste til Norge. Endel av oss tilreisende forkynnere ble satt til å tale i ulike kirker rundt i byen. Uten at jeg visste det var jeg satt opp som taler i en kirke som viste seg å hete «The Holy mother Church» og var katolsk. Jeg må si dette gjorde meg betenkt, men jeg måtte jo dra. Der møtte vi den samme omsorg og kjærlighet som vi opplevet i så mange av de karismatiske pregede menighetene. Sterkest inntrykk gjorde det at pateren kalte fram forskjellige nede i kirken og ba dem komme opp for å be «for vår lutherske bror» før jeg skulle tale. Det viste at vi kunne akseptere hverandre og ha omsorg og kjærlighet for hverandre, selv om det er læreforskjeller. Det var åpent å tale, og mange takket meg etterpå for det jeg hadde forkynt.

Etter denne konferansen dro vi over til Seattle hvor Bjørn Bergman og frue tok seg av oss på en vidunderlig måte. Vi bodde hjemme hos han og besøkte hans menighet som ikke har lokale, men er i et stort varehus som i helgen gjøres til et menighetslokale. Her kom folk fra mange kanter, og han hadde en god stab medarbeidere. Selv om menigheten var nokså ny var det ca. 300 på møtene. Vi dro videre til Los Angeles og besøkte noen av de store vekst-kirkene. Jeg besøkte også Fuller Theological Seminary i Los Angeles og samtalte med bl.a. Edvin Orr. Da jeg besøkte Calvary Chapell som stod sentralt i Jesus-vekkelsen, var det 4000 unge inne og 4000 utenfor som ikke fikk plass. Mange søkte frelse i ettermøtet.

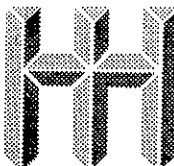

Alle er hjertelig velkommen!

Inspirasjonsdager på Haugen Høyfjellsenter, Geilo

27.—29. november 1981

Taler: KJELL HALTORP

Tema: Gjenreisning av Guds Menighet. Profetiske tider over vårt land.

Påmelding til

Haugen Høyfjellsenter

Boks 143, 3581 Geilo - Telf. 067/85 644

Ny Oase-samling neste sommer

Oase-arrangementene har vist at det er en åndelig bevegelse i gang. Denne trenger enda noen år en fast styring, og vi ser det som et kall å kanalisere og formidle den inn i kirker og organisasjoner. Vi tror det trengs et felles inspirasjonssted for ulike lag innen kirken som ikke er noen konkurranse til de forskjellige organisasjoners enkeltarrangementer.

Dette sier formannen i hovedkomiteen for Oase, Jens Petter Jørgensen etter at komiteen nå har besluttet å arrangere et Oase-stevne også i 1982. Tidspunktet for Oase '82 er fastsatt til 13.—18. juli, og stevnet vil som før bli lagt til Gimlehallen i Kristiansand. Hovedkomiteen vil neste år også arrangere en oase-samling for prester, predikanter og ledere i kirker og organisasjoner. Dette arrangementet skal være i Storsalen i Oslo 15.—19. mars.

STORT BEHOV

Jens Petter Jørgensen forteller at hovedkomiteen har tatt sine beslutninger ut fra erfaringer gjort under de to foregående Oase-samlingene, som begge viser at behovet for slike stevner er større enn noen gang. På denne bakgrunn fant komiteen ingen frimodighet til å la være å arrangere et nytt stevne neste år.

Samlingen for prester og predikanter er en fortsettelse av det initiativet som ble tatt for fem år siden da vi inviterte denne gruppen til seminar i Storsalen. Den gangen viste dette seg å bli et seminar for hele folket. Arrangementet i mars neste år blir imidlertid åpent bare for heltidsansatte i kirker og organisasjoner. Prester og predikanter er nøkkelpersoner i fornyelsesarbeidet. Derfor trenger nettopp denne gruppen «spesialbehandling» i et seminar der vi kommer sammen for å drøfte teologiske spørsmål i forbindelse med fornyelsesarbeidet, men først og fremst for å hjelpe og inspirere hverandre i tjenesten, sier Jens Petter Jørgensen.

VEILEDNINGSLITTERATUR

I tillegg til de to arrangementene vil Oase-komiteen i året som kommer også prøve å utgi en del veiledningslitteratur i form av små trykksaker om aktuelle tema. Slike publikasjoner vil bli utgitt i Oase's navn, og har til hensikt å gi folk hjelp utover det som er mulig under et kort sommerstevne. Jens Petter Jørgensen understreker Oase-ledelsens ansvar når det gjelder å hjelpe den enkelte deltaker til å integrere utbytte og inspirasjon fra Oase-samlingene inn i lokalt forenings- og menighetsliv, og sier at slik litteratur vil bli til hjelp i oppfølgingen av de landsomfattende Oase-samlingene. Hovedkomiteen vil dessuten i tiden som kommer i større grad delegerer praktisk ansvar til lokale komiteer, og selv primært ivareta bevegelsens behov for åndelig lederskap.

Fra «Fattig og Rik»

Lest og hørt...

LARS KIHLBOM

«Spegelryttaren»

Talking Music, Talks 1002 — VISION

Lars Kihlbom er et nytt bekjentskap for meg, men det har gitt mersmak. Lars er en svensk «trubadur» som gir et nytt friskt pust innen kristen musikk. Tekstene strekker seg fra lyriske tekster til mer romantikk og dagligdags hendelser som kristen. Man kan si at det er veldig varierende tekster. Men det er mye spennende. Han har en varm og følelsesfull stemme og synger med en intens innlevelse i sangene. Og musikken er også svært forskjellig, helt fra myke balladepregede viser til mer pop/jazz. Helhetsinntrykket er bra og man blir ikke fort lei denne plata. Arrangementene gjør også sitt. De fletter tekst og melodi fint sammen. Det lukter kunst og personlighet av denne plata. Produsent er Bøsse Lindqvist, og mesteparten av arrangementene står Lars for selv.

BRYAN HAWORTH

«The Gap»

CLS 8004. Chapel Lane — VISION

Her er ei plate for dem som liker blues/rock ala Eric Clapton. Det er slidegitaristen Bryan Haworth som her presenterer sitt siste soloalbum. Bryan er mest kjent som studiomusiker og slidegitarist, men han har også noen soloalbum bak seg. Denne plata er produksjonsmessig veldig enkel. Instrumenteringa er rein grunnkomp. Det eksisterer ikke strykere eller blåsere. Men plata er ikke noe dårligere av den grunn. Besetningen som Bryan har med seg er nemlig musikerene til Eric Clapton. Stilmessig ligger plata veldig nær Clapton, men er også en del lik gruppa Dire

Straits. Bryans mesterlige gitarspill er veldig framtrede plate gjennom. Hans allsidige bruk av gitaren og hans utfyllende sologitarspill krydrer plata hele veien. Men det som virkelig løfter plata opp, er tekstene. Enkelt og hverdagslig språk der han tar for seg evangeliet klart og tydelig. Tekstene bærer også med seg et personlig preg og varme. Tekstene er greie å få med seg og det følger også med et eget tekstark. Bryan har stort sett skrevet alle låtene selv bortsett fra to som han har skrevet i samarbeid med Dave Markee og Gorden Haskell. Bryan har også produsert denne plata i samarbeid med Dave Markee.

THORBjørn BAKSVÆR

«Trygg i Hans hånd.»

Lumi, LU 201286 — LUC 301280

Thorbjørn Baksvær her i de siste åra blitt mer og mer kjent som sangevangelist her i landet. Han har en årrekke reist innenfor metodistkirken i Norge og Sverige, men i den siste tiden reiser han på tvers av kirkesamfunnene. I år gjester han også USA, Israel og Det fjerne Østen. Thorbjørn skriver sangene sine selv, og det er nettopp disse vi får presentert her på hans siste plate. Tekstene er skrevet ut fra egne opplevelser og erfaringer som kristen. Og det viser at Thorbjørn har hatt en fin åndelig utvikling. Visene blir her presentert med en passe instrumentering. Og de er arrangert på en slik måte at denne plata vil bli til interesse for gammel som ung. Selv om det er stort sett bare viser, er plata ganske varierende, og det viser til dyktig jobb av arrangøren og produsenten Finn Pedersen.

Bernt Austad

NYTT FRA DYNAMIS

GI EN KASSETT I GAVE!

- D-220 SVEN NILSSON
«Omvendelse fra religiøsitet»
Dette budskapet vakte stor oppsikt i Sverige. Radikalt, om religiøsitetens åndsmakt og denne verdens vesen som hindrer fornyelse og videre vekst for Guds folk i dag.
- D-229 SVEIN THORKILDSEN
«Grobunn for vekst»
Her vitner redaktøren av gateavisen «Utfordringen» om betydningen av et menighetsfellesskap preget av kjærlighet. Det vil utvikle vår tjeneste, skape vekst og trivsel.
- D-230 ROLF ERIK JANØY
«Det nye menneske»
Veien til et rikt kristenliv er å legge ned alle egne anstrengelser så «det nye menneske» får slippe til. Et sterkt fortløsende budskap for alle som lengter etter åndsfylt kristenliv.
- D-231 EGIL OG ARNE
«Verdens beruselse»
Fra fellesmøter i Horten, hvor de kjente evangelistene synger og vitner til vekkelse og omvendelse. Mye sang og musikk.
- D-232 EGIL OG ARNE
«Denne din dag»
Bli med på vekkelsesmøte av det gamle slaget. Sterke budskap til omvendelse og frelse. Mye sang og musikk.
- D-233 ROLF ERIK JANØY
«Min svakhet — Guds kraft»
Det er ikke fordi vi er for svake Gud

D-234

ikke kan bruke oss, men fordi vi er for sterke i egen kraft. Viktige sannheter for alle som vil oppleve Guds kraft i sin egen svakhet.

INGOLF KOLSHUS

«Åndelig vekst»

Inspirert og innsiktsfull tale om grunnsannheter for åndelig utvikling i vårt kristenliv. Her har den kjente bibellærer mye å gi oss.

D-235

CHRISTER LINDBERG

«Herren fornyet meg»

Her kan du høre Lindberg med egne ord fortelle om sin fornyelse. Han har også et viktig budskap til Guds folk på denne kassetten. Inspirerende og lærerik.

D-236

CHRISTER LINDBERG

«Åndens gaver»

En grundig og selvopplevd innføring i hvordan motta Åndens fyldige og gaver, og hvordan disse virker i våre liv. Undervisning som kan hjelpe deg til opplevelser med Gud.

D-237

PAULI STÅLESEN

«En pastors fornyelse»

Et sterkt og vekkende budskap om hvordan også forkyrnere og menighetsledere behøver å møte Gud. Et ærlig og interessant vitnesbyrd.

• Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)

• Topp teknisk kvalitet.

• Ypperlige gave-kassetter.

• Kryss av de du vil ha.

Send inn med navnadr. til:

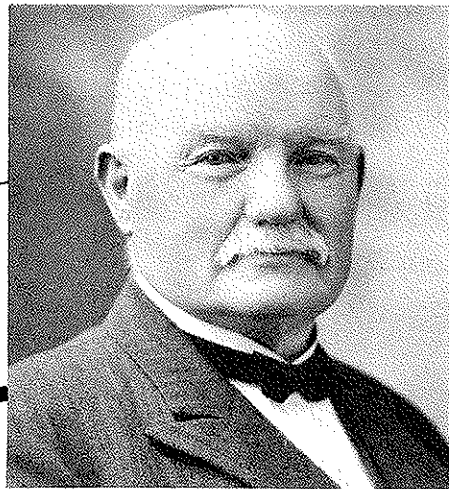
DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 96 22

HINDRINGER

FOR FREMGANG

NY

SERIE

Tekst: Severin Larsen

Pioneren har fått tillatelse til å publisere en bok som Severin Larsen utgav på eget forlag 1913 da han var rundt femti år gammel. Vi vil bringe et kapittel fra boken i hvert nr. fremover. Boken het «Hvorfor den kristne menighet ikke har mere fremgang». At den fremdeles er aktuell kan du selv bedømme nå når du får lese hva han skrev. Vi har foretatt en forsiktig redigering av språkformen, slik at budskapet i boken skal bli best mulig forstått.

Severin Larsen levde fra 1863 til 1954 og virket som pastor, bibellærer og evangelist. Gjennom sin forkynnelse i skrift og tale ble han snart kjent og aktet over hele Norden og øvet stor innflytelse. Han hadde en særlig evne til å gjøre dype åndelige sannheter forståelige og aktuelle. Han hadde gaven til å avsløre de menneskelige og religiøse sider hos oss som vi lett kan ikle en «åndelig» drakt, og som hindrer Guds verk. Han hadde et sjeldent klarsyn til å bedømme ånder. Lewi Pethrus, som han ofte besøkte i Filadelfia Stockholm, sa på Larsens 90-års dag: «Han sysler ikke med kirkesystem, og neppe med læresystem, men med mennesker.» (Se forøvrig Pioneren nr. 1/80).

Larsen skrev flere bøker, sanger og selvbiografier foruten en rekke artikler. Om hvorfor han utga den boken som nå vil bli gjengitt i en serie artikler i Pioneren, skriver han:

«Naturlovene i åndens verden»

Under mine reiser har jeg gjort mange interessante iakttagelser om Guds rike på jorden. Jeg har med interesse lagt merke til de ulike menigheters stilling både i by og på land. Dette har brakt meg mange lærdommer og vist meg «naturlovene i åndens verden», som Gud virker gjennom ved sitt ord og sin Ånd. Derfor har jeg lenge tenkt å utgi disse tanker i bokform, og dette lar jeg nå bli en virkelighet. Jeg vet godt at denne bok vil bli kritisert, men jeg vil dog glede meg over at den blir lest. Selv om det ikke skulle være for noe annet enn å kritisere. Om du leser for å klandre er det også håp om at du kan lese for å motta. Men de som er så dovne at de setter skjelen i fatet, men heller sulter enn å føre den til munnen, er det lite håp om få inn i åndens liv. Det er åndelig latet å kjøpe en bok, men ikke se etter hva det står i den. Jeg vet på forhånd at en stor del av det jeg har skrevet her vil «falle langs veien», og det som ikke faller der vil falle «på stengrunn», og det som ikke faller der vil falle blant «torner og tistler» (han visste jo ikke at boken siden skulle publiseres i Pioneren!), men det håp har jeg at noe vil falle i god jord og bli til velsignelse for Guds rike i sin helhet. I håp om at noen her og der vil lese den, våger jeg i Herrens navn å sende disse linjer ut.

* * *

Her bringer vi så det første kapittel fra boken:

Den kristne menighet

Når jeg bruker uttrykket «Den kristne menighet», så mener jeg ikke et spesielt trossamfunn, eller enkeltmenigheter innen de forskjellige trosbekjennelser. Jeg tenker på den universale menighet som består av lokale menigheter og misjons-

grener. Menigheter som mener å være kristne fordi de tror på Kristus. De har skilt seg fra denne verden fordi de bekjenner at de er omvendt til Gud og består av troende som erkjenner Bibelens inspirasjon og mener å bygge på dens sannheter.

Om man skulle regne opp de virksomheter som fremtrer i vår tid, måtte man regne opp en hel del navn og trosretninger, og enkelte personers misjonsforetagender. Da kunne man nok, ved en nærmere analyse, finne både paulianere, appollosianere, kefasianere og kristusianere (1 Kor 1,12). De siste var også et parti, fordi de hadde skilt seg fra de andre, eller i alle fall viste tendenser til oppdeling i ånden. Men alle disse retninger, samfunn og misjonsgrener er i mange ting helt like. I alle fall er de like i det at de alle sammen er mennesker. De har alle syndet, og de er alle kjøpt med **Kristi blod** — så jeg, og mange med meg, syntes at en passende tittel på dem alle er: Den kristne menighet. Jeg syntes det er et pent og greit navn, passende for alle kristne som tror på Kristus. Verden kaller oss for «sekt», «lesere», «de hellige» o.s.v. Det hender også at noen menigheter kaller en annen gruppe for «et parti», mens de selv mener at de ikke er det. **Hva kan ikke småbarn finne på? Hvordan kan en unngå å tilhøre et parti, så lenge alt er oppdelt i partier?**

Om vi f.eks. ikke tilhørte noe parti eller venneflokk, eller hva du vil kalle dem, men var for oss selv. Så ble vi enig med andre som ville gjøre det samme og kom sammen for å bli en flokk for oss selv, som hadde gått utenfor leiren . . . ble ikke da også vi en leir? Ble ikke også vi et parti? Har vi skilt oss fra de andre så er vi jo det. Når den dag kommer, at alt Guds folk er samlet til ett, da er det ikke mer snakk om partier. Dette blir kanskje ikke en virklighet før Kristus kommer på skyen. Og Gud være lovet — det blir ikke anledning til partidannelse da!

Jeg vil imidlertid ikke leke med småbarn om navn, titler og småligheter. Mon tro om ikke Gud ler av denne enfoldige barnslighet? Jeg vil søke å holde meg til de realiteter som kan fremme Guds rike og føre sjeler inn i frelsen. Jeg vil ta sikte på det jeg får inntrykk av at Gud tar sikte på, når jeg leser Bibelen, nemlig: **Alle folk**.

Det er mange mennesker som er uvitende om kristendommens virkeligheter, fordi de er fremmede for kristendommens liv og bevegelse, er de også ukjent med den kristne menighets liv og virke.

De vet intet om den velsignelse og lykke som et virkelig menighetsliv fører med seg. De danner seg derfor sine egne tanker om hvordan det er i de forskjellige menigheter. Det finnes mange som ikke har greie på hva en metodistmenighet eller baptistmenighet er for noe, selv om de bor rett ved en slik menighet. Årsakene kan være forskjellige, fra likgyldighet til fordommer som er innpodet under oppveksten. Selv om et menneske ikke er kommet inn i kristendommens liv, har religions-lære den makt at den kan inngi en blind fordom mot det en ikke selv er oppfostret i. Det gjør at uomvendte mennesker mener at de er gode kristne, bare de holder fast ved den lære den kirken har som de er oppfostret i, og som de er blitt ført inn i, **uten tro**.

Men uvitenheten kan også ha sin årsak i den lokale kristne menighet, fordi den ikke er hva Gud har bestemt den til å være. Om den kristne menighet **var hva den kunne være ved hva Gud har gitt i evangeliet**, er det min fulle overbevisning at det skulle vise seg en langt større seier for hver enkelt menighet og for Guds rike i sin helhet.

Virkelig kristendom er en makt. Og det er en stormakt som ikke er så lett å motstå. Den eneste måte å beseire den på er å finne ut hvor dens kraft ligger, og så søke å ta denne bort og gi den et skinn istedet. Kristen religion som bare er en dekreasjon, har ikke stor makt. Men om menigheten settes inn i livets virkeligheter, vil den alltid være seirende. Priset være Lammet, som har vunnet seier og kjøpt oss til Gud med sitt blod!

Årsaken til den store seier kristendommen hadde i sitt

første århundre, var ikke gunstige virkeforhold. De hadde heller ikke mange vise og mektige menn med seg. Om noen kommer med, er de ofte så upraktiske i det som angår troens vei. Det var ikke den menneskelige makt som var årsaken til seier, men de forsto å utta den kraft, som finnes skjult i Guds rike, for riket har vel ord, men deri er ikke dets kraft. Dets kraft ligger i en levende personlighet bak det som står skrevet, derfor er det ord som hører med til riket, levende.

Kristendommen har en makt i selve sitt vesen og natur, en kraft som virker gjennom de lover som hører åndens rike til. Det var **den** de første kristne forsto og benyttet. Menigheter oppstod som små fjell der evangeliet ble forkynt, under hedningenes raseri og jødernes religionspolitikk. Fengsler ble lokaler for vekkelser og rådhusaler ble innviet til å holde vekkelserprekner i (Apg 16,24-34 og 24,25). Årsaken til det som skjedde var den kraft som virket ved og gjennom deres tro. Det var kraft, men det var også ledning for den kraften, og denne ledning var **de helliges tro**.

Våre forfedre var ukjente med de krefter som lå i våre vassdrag. De visste ikke at de skulle gi kraft til byer og steder hvor tusener skulle få sitt livsopphold. Men de første kristne forstod seg på å utnytte den kraft som finnes skjult i åndens verden. Gjennom troens fine organismer kan den fremkalles til å fornemme det som hører Guds rikes natur til, nemlig liv og vekst.

Denne kraft finnes fremdeles i Guds rike og står til full rådighet i vår tid, for enhver menighet som vil underordne seg de lover som kraften åpenbares gjennom. Denne kraft vil føre menigheten frem til både å leve og herske ved denne ene, Jesus Kristus. (Rom 5,17). Om denne kraft ikke åpenbares er det ikke fordi Gud har latt en tørketid komme, som man av å til kan få inntrykk av talemåter der hvor Guds rike ligger nede. Men årsaken er at man ikke står i kontakt med Guds rikes naturlover.

Det er mulig at det finnes bønn, men man får ikke. Gud kan ikke bønhøre utenfor sitt eget vesen og sin natur. Jak 4,8. Årsaken til nederlag og stagnasjon er ikke at Gud har forandret seg, for forandring finnes ikke i Guds vesen. Årsaken ligger i menneskets vantros og de uungæelige følger: Utroskap og ubevisst (eller bevisst) motstand mot Gud og hans frelsesråd.

Når Guds verk er stoppet opp i en lokal menighet, kommer det som regel av forhold i virksomheten. Skal det bli fremgang, må det skje en forandring innenfra. Når endringer er skjedd i harmoni med Guds ord vil en med en gang merke forandring.

Forhold i denne verden stanser ikke Guds verk, og slett ikke i menigheten. Når jeg har studert menighetsliv i vår tid, er jeg blitt fullt overbevist om at det er bestemte ting som hindrer mange lokale menigheter i å gå fram til seier. Disse årsaker er det jeg ønsker å peke på i disse artikler, idet jeg håper at ingen vil motsi virkeligheten. Og at du som leser dette ikke må tenke deg **den kristne menighet** som adskilt fra deg selv. Nettopp du og jeg er med og utgjør den menighet som Jesus har uttatt.

Jeg sikter ikke til bestemte samfunn eller personer med det jeg har skrevet, forholdene er nokså like i mange ting. La oss huske at den menneskelige natur er imot alt som hører åndens rike til, da den er av jorden og vender tilbake til jorden.

Det skulle glede meg meget om de som har funnet at det er best å være en kristen, ville bli det i virkelighet. Ville bli det med ånd, sjel og legeme. Ville bli det i harmoni med den tro som en gang er overgitt de hellige, dvs. å være i kontakt med de hellige skrifter. Jeg sier på forhånd at jeg ikke vil legge skjul på det som i sin helhet hindrer den kristne menighets fremgang. Jeg vil tale fritt ut om saken, slik som den er.

Martha Andersen er eneste gjenlevende datter til Severin Larsen. I dette intervjuet gir hun noen interessante glimt fra sin fars liv og gjerning.

Du hadde god kontakt med din far og mor hele livet?

Vi holdt sammen helt til han døde. Min mor var fra Hadeland, hun møtte far som ung metoditpredikant, hun var jordmor. De ble viet i søsterkirkene på Hadeland, og lik min far hadde hun godt humør. Da jeg var 26 år døde mor, så jeg har vært hjemme og stelt bestandig. Da jeg giftet meg, flyttet far med oss.

Var du med på noen av Larsens forkynnerreiser?

Da jeg var yngre, reiste jeg ofte med han og fikk følge han på nært hold og så ute blant folk. Ovaralt ble han godt mottatt og likt.

Hadde dere mye savn ved å vokse opp i et hjem hvor far så ofte var ute å reiste?

Kan ikke si vi tenkte så meget på det. Hver gang han kom hjem var det «jubelfest». Var han ute på lengre reiser, sendte han oss kort.

Hadde han andakter hjemme?

Nei, men det var mye sang og musikk. Han satte seg til pianoet og klunket akkorder og sang gamle lesersanger. Selv skrev han også sanger, og en av dem står i «Evangelietoner», men den er nesten omskrevet nå. Jeg synes originalen var best. Det var en sang drevet frem av Ånden. Jeg sang den første gang på et møte i Stockholm og hele forsamlingen kom i bevegelse.

Det står en setning i den sangen som lyder «enhet er nå tidens krav», hva mente han med den?

Han beskriver endetidsstiasjonen i verden, og det politiske krav på enhet. Jeg leste at en mente at det skulle bety at Severin Larsen var imot enhet blant Guds folk. At folk kan misforstå så mye! Det er jo tale om den antikristlige enhet og ikke den kristne. De som leser hans bøker vil se at han var åpen for alt Guds folk. Han talte både i kirker og bedehus. En gang han skulle tale i Frelsesarmeen hvor han var ofte, så ropte de når han kom inn døren: «Fyr av for pastor Larsen». Så satte alle trommene igang, han ble rent forskrekket, men siden spøkte han ofte med det. Når det var noe hjemme her, så ropte han: «Fyr av!»

Han var vel også medlem i ulike menigheter?

Han var med både i misjonsmenigheten og i metodisten, før han ble bap-

Datter til
SEVERIN LARSEN:

«Pappa talte vel om alt Guds folk»

Martha Andersen er yngste datter til Severin Larsen. Han var førti år da hun ble født i Halden. Selv om det var flere søsken, så ble datteren Martha særlig knyttet til faren. Da hun var 12 år, hadde de andre søsknene forlatt foreldrehjemmet.

I dag bor Martha Andersen i Oslo, og vi besøkte henne for å få høre litt om hvordan Severin Larsen var på nært hold.

Hvordan var Severin Larsen i hverdagen?

Han hadde godt humør og var veldig lett å være sammen med. Han kunne også være nøysom og streng. Vi hadde slik respekt for han at det var nok at han så på oss hvis det var noe. Han var hjemmekjær og likte å ha familien rundt seg. Han likte ikke at vi gikk ut.

Severin Larsen med bibelvesku under armen ute på en av sine mange forkynnerreiser rundt om i Skandinavia.

tist, men der satte han strek. Når han siden ble pinsevenn så gikk han aldri formelt inn i noen pinsemenighet, han syntes vel at det var nok, liksom.

Pappa var med da de bygget «Tabernaklet» her i Oslo, han var forstander der rundt 1901. Han mente at pinsevekkelsen, i alle fall i Oslo, brøt ut blant baptistene. Det gikk en veldig vekking over «Tabernaklet» og pappa var den første som ble ånds døpt. Da ble det skrevet i avisa at det var gått rundt for pastor Larsen i «Tabernaklet». Jeg husker kjøpmannen vår klappet meg på hodet og sa sørgmodig: «Stakkars jenta mi, tenk at det er gått slik med Larsen, han som var slik en kjekk mann». Det var i 1908 og jeg var syv—åtte år, men husker det godt. Når noen klaget på at han ikke var pinsevenn, sa han: «Jeg har ikke gått over til pinsevekkelsen, men pinsevekkelsen har gått over til meg». Han likte ikke alle disse «merkelappene» på Guds folk, «de vil det ikke spørres etter i himmelen», sa han. Han talte vel om Guds folk i alle leire. Han syntes det var helt forferdelig med all strid og splittelse og så på det som et tidens tegn. Han siterte ofte ordet «Noen holder seg til Apollos og noen til Paulus». Dette var en fremmed ånd som brøt ned menigheten. Han fremholdt at vi ikke må se ned på de som har andre synspunkter enn våre egne. Hovedsaken er at de har sin sak oppgjort med Gud.

Var det visse emner han ofte talte om?

Enda så ofte jeg var ute med pappa og hørte han preke, så kan jeg aldri si at jeg hørte han preke over det samme. Han hadde en rik og variert forkynnelse.

Studerte han mye i Guds Ord?

Han satt ofte alene når han var hjemme. Han samtalte med Gud og skrev bøker.

Var barndomshjemmet ditt preget av en streng tone?

Vi hadde det veldig fritt hjemme. Vi hadde godt humør alle sammen og lo ofte. Både mamma og pappa hadde så mange rare ordtak. Vi hadde et trivelig hjem. Min mor var stille når det gjaldt det offentlige, men som jordmor kom hun inn i mange hjem hvor det var nød og hvor hun fikk være til hjelp. Når jeg kommer til Halden og de hører at jeg er datter av Larsen begynner folk å snakke om mamma, hennes ferd var et sterkt vitnesbyrd.

Da jeg talte for pappa på hans 90-års dag som ble feiret i Filadelfia Oslo sa jeg: «Mamma vil få like stor lønn i himmelen som pappa». Vi hadde et hjem som stod åpent for gjester og vi likte alle å ha folk i huset. Vi barna

måtte ligge mye på gulvet. Når det var riktig travelt sa mamma: «Vi setter en lapp på døra hvor det kan stå «Kaffe». Pappa var veldig glad i kaffe, det måtte han ha før middag når han kom hjem fra søndag formiddagsmøte. Når andre predikanter hørte at pappa var hjemme, kom de opp hit. Jeg kokte kaffe, og de pratet og lo.

Folk lo vel ofte når han preket også?

Ja han likte godt å illustrere på en humoristisk måte det han talte om. En gang var han hos baptistene i Drammen og talte. Under prekenen demonstrerte han hvordan enkelte kunne likne små terrier, og så bjeffet han. Så var det ikke bedre enn at noen hadde med seg en terrier på møtet som begynte å bjeffe tilbake. Det ble slik latter at det var nesten umulig å fortsette møtet.

Jeg husker også en episode fra gamle lokalet til baptistene i Halden. Der sto talerstolen rett over alterringen hvor vi barna satt, det var gjerne fullsatt møter og ingen satt hjemme og passet på barna, de ble tatt med på møtet. En av barna som sat rett under pappa når han talte, sa når de kom hjem: «I kveld var det et veldig møte mamma, Larsen spytt på meg hele tiden!»

Hvorfor tror du han hadde slikt godt humør?

Fordi han aldri ble overåndelig på noen måte, det var det gode med pappa. Han skilte mellom Guds Ånd og andre ting, f.eks. humor. Du vet predikanter opplever så meget, og når de kom sammen, ble det ofte latter av det, han likte godt å høre historier. Men når vi begynte å be, så var Guds Ånd der med en gang.

Hvordan ledet han møter?

Han var veldig ledig, det var ingen hjulspor der. Han var veldig åpen for det Guds Ånd ville ha frem i møtet. Det hendte vi tok lang tid på kne, f.eks. den første delen av et formiddagsmøte.

Var han åpen for lovsang og tilbedelse?

Det var han, men det hendte ofte at han avbrøt om noen ble hysteriske, det likte han ikke. Likeså brøt han av om noen holdt lange bønner. Han ville også ha korte vitnesbyrd.

Han hadde ofte bibeltimer, hvordan var de?

De var ikke kjedlige. Mange sa at når Larsen kom, fikk de med seg barna også, for han syntes de var artig å høre på. Han talte så levende at også de fikk noe med seg.

Hvordan synes du det er i dag når du sammenlikner med før?

Før når vi kom sammen, var det mer lovsang og bønn. Men jeg kan ikke kritisere, for jeg syntes ikke selv jeg er der jeg skulle være når jeg tenker på alt jeg har opplevet med Gud.

Hvordan så Severin Larsen på utviklingen den siste tiden han levde?

Han syntes det ble kjørt altfor meget i gamle hjulspor. Det er det som er vanskeligheten i dag. Virksomheten går etter et program, alle møter blir nesten like. Slik var det ikke før, der åpnet man for Guds Ånd slik at møtet kunne ta en helt annen vending. Vi kan ikke bare legge skylden på de som taler, også vi som sitter nede i forsamlingen må være åpne for Gud.

Det har kommet en «kritisk ånd» inn i mange menigheter, og de som er smittet av denne, tåler så lite. Jeg husker pappa sa: «Når jeg blir fornærmet, er det fordi noen har kommet fornærmet. Det er menneskeånden som blir fornærmet, det er ikke Guds Ånd. Kan noen tenke seg at Jesus var fornærmet? Enda han hadde nok å være fornærmet over». La oss sitte bedende, vi har så mange gode forkynnere også i vår tid.

Martha Andersen kan ikke så ofte komme ut på møter nå lenger, men når hun kan makte det, går hun gjerne til «Salem», Oslo som hun tilhører. Det blir nok mange ensomme stunder når hun sitter alene igjen etter et så rikt liv, men minnene er levende og hun deler gjerne med seg av det hun har opplevet.

Intervju: Rolf Erik Janøy

Abonner for 1982:

de åndelige gaver

Avsnitt 7

Tekst: Leif Jacobsen

DE LITE OMTALTE NÅDEGAVER

I studiet av de åndelige gaver, har vi kommet til en gruppe nådegaver som vi i mangel av noe bedre ord kaller «de lite omtalte nådegaver». Det er en dårlig betegnelse forsåvidt som den ikke sier noe om innholdet i gavene. Men den sier allikevel noe, nemlig at disse nådegaver er et forsømt felt i forkynnelsen. Det dreier seg om flere.

Fem nådegaver fra Rom 12

I Romerbrevet 12 vers 6-8 omtales syv nådegaver. To av disse har vi sett på før, og vi skal ta for oss de fem andre. Men la oss lese versene slik som det står.

«Og da vi har ulike nådegaver, alt efter den nåde som er oss gitt, så la oss, om vi har profetisk gave, bruke den efter som vi har tro til, eller som vi har en tjeneste, ta vare på tjenesten, eller om en er lærer, på lærdommen, eller om en skal formane, på formaningen; den som utdeler, gjøre det med ærlig hui; den som er forstander, være det med iver; den som gjør barmhjertighet, gjøre det med glede!»

Profetisk gave har vi sett på før. Men den neste gaven skal vi se nærmere på.

1. Tjeneste

Tjenestens nådegave er en spesiell evne Gud gir til noen å se de åpne og ufylte behov i arbeidet i me-

nigheten. Dette ligger oftest på det praktiske området, men de som får denne gaven, mottar samtidig åndelig utrustning og salvelse til tjenesten, og hever det praktiske opp på et åndelig nivå. De har en egen evne til å bruke sine ressurser som står til rådighet for å utføre sin tjeneste.

Det greske ordet for denne nådegaven er **diakonian**. **Dia** betyr: «gjennom», og **konos** betyr støv. Det forteller om det sinnelaget som skal prege den som har tjenestens nådegave. Det er en nådegave som ikke påkaller de store avisoverskrifter, men som virker i det stille.

Eksempler fra Bibelen

Onesiforus hadde denne gaven. Vi leser om ham i 2 Tim 1,16-18.

«Må Herren forbarme seg over familien til Onesiforus, for han har mange ganger gitt meg nytt mot, og han skammet seg over mine lenker. Da han kom til Roma, lette han iherdig etter meg til han fant meg. Må Herren la

ham få barmhjertighet hos Herren på dommens dag! Den tjenesten han utførte i Efesos, kjenner du best til selv.»

Onesiforus viste omsorg for Paulus når andre vendte seg fra ham i Rom, og han tjente ham i Efesos.

Et annet eksempel er de syv diakoner som omtales i Apg 6,1-3. De ble tatt ut for å gjøre en praktisk tjeneste i menigheten. Som et resultat av dette, opplevde den første menigheten stor vekst. Noen tok seg av bønner og Ordets tjeneste, mens disse tok hånd om utdelingen av de daglige matrasjoner.

Kvalifikasjoner for den som skal tjene

I Apg 6,3, i forbindelse med de syv diakoner, understrekes nødvendigheten av at de som har tjenestens nådegave, også har spesielle åndelige kvalifikasjoner. Det står:

«Velg nå ut blant dere sju menn som har godt ord på seg og er fylt med Ånd og visdom, dem vil vi sette til denne oppgaven».

Tjenestens gave — tjenestens embede

Som i tilfellet med flere av nådegavene, så har også tjenestens nådegave sin parallell i et embede i menigheten av mere permanent karakter. Bibelen taler om menighetstjenere og menighetstjenerinner. Det er personer som har tjenestens nådegave i slik rikelig mål at det får en fast embedskaracter i menigheten. Dette omtales i 1 Tim 3,8-13. Der beskrives også nærmere kvalifikasjonene for den som skal være menighetstjener eller menighetstjenerinne.

Andre steder som tjenestens nådegave og tjenestens embede er omtalt er Fil 2,19-22, 2 Kor 8,16-20 og Rom 16,1.

2. Formane

Nådegaven til å formane er en spesiell evne Gud gir til noen, og som setter dem i stand til å veilede, trøste, rettlede, oppmuntre og korrigere andre lemmer på legemet slik at disse kan hjelpes tilrette og fungere som før i menigheten.

Ordet betyr egentlig «å holde til sin side», og understreker at den som formaner må være tilgjengelig og rede til å lytte og hjelpe med fortrolighet. Det er det samme ord som brukes i Johannevangeliet om den Hellige Ånd, der Jesus lover at han skal sende en annen talsmann.

Eksempler fra Bibelen

I 2 Kor 1,3-7 understreker Paulus at den som selv har opplevd trøst og hjelp i vanskeligheter, har spesiell forutsetning for å kunne hjelpe andre. Han sier og-

så at den som skal trøste andre, selv må kjenne trøstens Gud. I Apg 14,21-22 ser vi at formaningen var en del av Paulus og Barnabas' tjeneste i de nystiftede menighetene. De nyfrelste ble formant til å holde fast ved troen. Det samme ser vi i Apg 16,40. I Apg 21,1 er det samme tilfellet.

Det rette sinnelag

Lenger ute i kapittel 20, nærmere bestemt i vers 31, forteller Paulus hvilket sinnelag han hadde da han formanet menigheten i Efesos. Hans formaning var verken med pekefinger eller knytteneve, man han formante med tårer. Han gikk under og bar byrder. I 1 Tess 2,11 understreker han at det er den samme kjærlighet som en far har til sine barn som skal prege formaningen. Han sier:

«Likesom dere vet hvorledes vi formante hver og en av dere som en far sine barn og la dere på hjertet og ba dere inderlig om å vandre verdig for Gud som har kalt dere til sitt rike og sin herlighet».

Lenger ut i 1 Tess, nærmere bestemt 5,14, sier han at formaningen skal skje med langmodighet.

Rettesnoren for formaningen skal være Guds Ord. Dette utdypes nærmere i Tit 1,9.

3. Nådegaven til å uttdede, til å gi

Nådegaven til å gi er en spesiell evne som Gud gir til noen kristne, å gi av sine materielle ressurser til Herrens arbeide med riklighet og glede. Bibelen lærer at alle kristne skal gi. Den taler om tienden, om troslofte, om de hellige gaver, men denne nådegaven setter en i stand til å gi langt utover dette.

Det står her i Rom 12 at den som gir, skal gjøre det «med ærlig hu». Egentlig betyr dette «enfoldig». Det er edle, kjærlighetsfulle motiver som ligger bak, og ikke et ønske om å gjøre seg selv god på noen som helst måte. Et skrekkeksempel på det motsatte er Ananias og Saffira i Apg 5.

Motiveringen for å gi

I Matt 6,3 står det om det rette sinnelag hos den som gir. Når man gir, skal man ikke gjøre dette for å sees, men i kjærlighet til Gud. Ef 4,28 sier at den som gir, skal gjøre dette for å dele med dem som har behov, altså i neste-kjærlighet. 1 Kor 13,3 sier at om jeg gir til føde for fatige alt det jeg eier, men ikke har kjærlighet, så gagnar det meg ingen ting.

2 Kor 8,1-5 understreker at det ikke bare er de rike som kan få denne gaven, men også de som ikke har så mye materiell rikdom.

En Kristuslik karakter

Fil 4,16-19 forteller om det som skjer med den som gir. Det resulterer i en frukt som består i en Kristuslik karakter, og den resulterer i vekst i menigheten gjennom de gaver som gis, altså en tofoldig frukt som er meget viktig.

4. Forstander

Denne gaven er omtalt i dette bibelstudiet som en side ved eldstegjernen. Denne siden ved eldstegjernen har med lederskap å gjøre. Forstanderen setter mål for menigheten i overenstemmelse med Guds vilje og ledelse, og han formidler disse målene til andre, slik at de kan få del i den visjonen som Gud har gitt ham, og slik at de kan gå inn i samarbeide i menigheten. Dette vil resultere i vekst og framgang.

Det som skal karakterisere denne gaven når den er i bruk, er iver. Ordet iver betyr egentlig hurtighet, d.v.s. at forstanderen må ha målet klart for seg. Han må ikke fekte i blinde og gå fram på det uvisse, men ha visjonen klar i sitt indre og motivere andre til å få del i denne samme visjonen.

5. Å gjøre barmhjertighet

Nådegaven til å gjøre barmhjertighet er en spesiell evne som Gud gir til enkelte kristne, og som setter dem i stand til å føle ekte omsorg og medfølelse for andre mennesker, både kristne og ikke-kristne som lider av fysiske, mentale eller følelsesmessige problemer. De gjenspeiler denne omsorgen i tjeneste og hjelpsomhet, og søker gjennom besøk, oppmuntring og på annen måte å formidle noe av Kristi kjærlighet inn i de prøvede situasjon.

Det som skal særprege denne gaven når den er i bruk, sier Romerbrevet 12,8, er glede.

Vi ser denne nådegaven flere ganger i virksomhet i Jesu liv når han møter blinde, spedalske, enker og andre i store prøvelser. Denne nådegaven virket da sammen med nådegaver til å helbrede. Og Jesus var ikke bare fylt med medfølelse, men hadde også kraft til å utfri mennesker som var i prøvelser. Derfor er det viktig at den som har denne nådegaven også søker andre nådegaver i tillegg, slik at de prøvede menneskene kan bli ført ut av sine vanskeligheter og bli løst.

Det er flere nådegaver som er lite omtalt. De skal vi imidlertid se nærmere på i neste artikkel.

Sven Nilsson:

Omvendelse fra religiøsitet

Art.
1

Frihet og åpenhet for nye kulturimpulser og friske former. Men hvem ante at prisen ville bli en lammet forsamling —

Jeg har vanskelig for å dele det jeg nå går inn på uten å si noe om den prosess som ligger bak min egen erfaring. Det begynte egentlig for snart to år siden. Da søkte jeg Herren på grunn av den åndelige utviklingen og situasjonen blant Guds folk. Min uro innfor Gud formet seg i to spørsmål:

Hvorfor har det vi har sett av Guds kraft og herlighet vært begrenset til visse spesielle tilfeller, uten å få en naturlig fortsettelse i våre menigheters liv?

Hvorfor er opplevelsen av åndelig nedbøydhed og utilstrekkelighet fremdeles så sterk, tross alt vi har opplevd av fornyelse de siste årene?

Den umerkelige tilpasningen

Det svaret jeg kunne oppfatte, var dette:

Hva som kan skje

Det vi hittil har sett av Guds kraft i funksjon, har bare vært profetiske manifestasjoner på hva som kan skje når den Hellige And får frihet til å virke blant oss. Men vi er ennå ikke i den situasjon innfor Gud at vi kan oppta det som et normalt liv i våre menigheter.

Det vi har kalt «fornyelse», har fra Guds side blitt ansett som en vekkelse for Guds folk. Vekkelsens mening er alltid bot og omvendelse. Vi har opplevd vekkelsen, men Gud venter ennå på vår virkelige omvendelse til Ham selv. Uten det gjensvaret fra vår side blir det heller ikke noen fortsettelse på «fornyelsen».

Jeg opplevde det veldig alvorlig, og jeg kom til å tenke på Jesu ord om hvordan menneskene tok imot vekkelsen gjennom døperen Johannes: «Johannes var et brennende og skinnende lys, og for en stund ville dere glede dere i lyset fra ham.» Vi vil gjerne ha litt fornyelse, men vi søker det på våre egne premisser.

Det neste spørsmålet ble da: *På hvilken måte vil du, Gud, at vi skal omvende oss; hva er det vi skal vende oss bort ifra?*

Svaret jeg fikk hadde to sider: *Vend dere bort fra deres religiøse vesen, og denne tidsalders vesen.*

Gud tillot

Jeg tok imot svaret, men selve innholdet var fremdeles ganske dunkelt for meg. I løpet av et års tid bar jeg det inni meg med en bønn om en dypere og tydeligere forståelse av hva Gud mente. På slutten av sommeren førte Herren meg inn i en lengre tid med bønn og faste, og da fikk jeg bære fram den nød som jeg opplevde for forsamlingen og Guds folk.

I løpet av denne tiden ble jeg minnet om hvordan Gud handlet med sitt folk

Pastor Sven Nilsson på talerstolen i «Katarina-kyrkan» Stockholm mens han fremførte budskapet «Omvendelse fra religiøsitet». Et budskap som vakte stor oppmerksomhet i den svenske kristenhet og den kristne pressen. Vi har gleden av å publisere tre artikler om dette tema, skrevet av Sven Nilsson selv. (Foto: Rolf Erik Janøy)

i den gamle pakt. Når folket sto i et rett forhold til Gud, ga han dem makt over fiendene. Når de vendte seg bort fra Gud i ulydighet og gikk sine egne veier, tillot Gud i stedet at fiendene fikk makt over dem. Gud elsket fremdeles sitt folk, og han forkastet dem ikke. Men han dro unna sin beskyttelse og sin herlighet. Ordene i Jes 42,20-25 ga meg nå en forståelse av vår egen situasjon: «. . . Hvem var det som lot Jakob plyndres og overgav Israel til ransmenn? Det var Herren, som vi syndet imot. De ville ikke gå på hans veier og ikke lyde hans lov.»

Jeg så en direkte parallell til ordene i 1 Kor 11,29-32: «. . . Men dømte vi oss selv, ble vi ikke dømt. Når vi dømmes av Herren, blir vi refset, for at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden.»

Religiøs uvirkelighet

Jeg så at det som Gud reagerte sterkest mot i den gamle pakt, var når folket mistet respekten for Gud og likevel fortsatte i et religiøst liv. «Jeg hater og avskyr de fester dere feirer, de stevner dere holder, byr meg imot. For om dere bærer fram brennoffer eller grødeoffer, så bryr jeg meg ikke om dem. Og måltidsofrene deres med gjøkalvkjøtt vil jeg ikke se . . .» (Amos 5,20-24).

En annen tendens, som også alltid opprente hans harme og nidkjærhet, var når folket vendte seg til fremmede guder eller tok opp hedningenes måte å tenke og handle på.

Jeg så nå med en skremmende tydelighet hvordan **religiøs uvirkelighet** preget mye av vårt gudstjenesteliv, og hvor langt denne tidsalders vesen har formet våre liv som enkeltindivider og som Guds folk. Gud gjorde det klart for meg at han gjennom det han åpenbarte av sin herlighet og kraft ved enkelte anledninger, ville vise hva som finnes av liv i den Hellige Ånd.

Men samtidig har han ønsket å vekke oss slik at vi skulle bli klar over hva vi savner, og få oss til å vende om til ham av hele vårt hjerte, for at «han skal komme over oss som regnet, lik vårregn som væter jorden.» Jeg skal her begrense meg til hva jeg har forstått av hvordan vi er bundet og inntatt av «denne tidsalders vesen».

Demonisk innflytelse

«Elsk ikke verden, heller ikke det som er i verden!» (1 Joh 2,15). Mange av oss innser nå klarere, at det samfunnet vi ser i sin oppløsning rundt omkring oss, ikke er et produkt av fornuftige idéer og frie handlemåter. Den stadig tilbakevendende erfaring, at selv det som var rett tenkt fra begynnelsen,

bærer med seg en frukt som ingen riktig vil kjennes ved, bekrefter hva Guds ord sier, nemlig at utviklingen i menneskeriket i høy grad er styrt av en demonisk innflytelse.

For den som «lever på den nåværende verdens vis», følger «herskeren i luftens rike, den ånd som nå er virksom i de ulydige.» Denne åndsmakt virker gjennom «vårt kjøds lyster.» Men den igjenkjennes ikke som en fremmed innflytelse, ettersom mennesket selv oppfatter det, som om han bare gjør det han selv vil, etter sine egne tanker. (Ef 2,2-3).

Ikke på alvor

Selv om vi som kristne burde være grundig inneforstått med dette faktum, har vår humanistiske tenkemåte gjort, at vi ikke riktig har tatt det på alvor. Vårt oppgjør med verden og våre markeringer mot verden har i mangt og mye bare bestått i visse religiøse handlemåter, mens verdens vesen har preget våre liv på områder som virkelig betyr noe, sett fra Gudsrikets synspunkt.

Når Paulus advarer korinterne mot tendenser som pådrar oss Guds dom og tukt, gjør han det med eksempler fra Israels historie. Jeg kan tenke meg at disse eksemplene først kunne virke veldig fremmede for den situasjon som de kristne da levde i. Men ved Åndens lys får de en allmenn gyldighet som blir til lærdom «for oss, til hvem de siste tider er kommet.» Ja, han går så langt at han sier at det er akkurat disse fristelser som også vi stilles overfor. «Derfor må den som tror han står, passe seg så han ikke faller! Dere har ikke møtt noen overmenneskelig fristelse . . . Hold dere altså borte fra avgudsdyrkelsen, mine kjære!» (1 Kor 10,1-14).

Kulturinnflytelse

Når vi leser om Israels kamp mot fristelsen til å tilbe fremmede guder i det gamle testamente, har vi vanskelig for å se likheten med vår egen situasjon. Navnene blir så eksotiske — Baal, Astarte, Kemos, Molok, Milkom (2 Kong 23). Men de er ingenting annet enn den tidens navn på denne verdens tidløse avguder — Mammon/materialismen, nytelse og makt, og en åndelighet uten den sanne Gud.

Disse guder tilbes på denne verdens og tidsalders vis, og den som har satt sin lit til dem, kommer snart til å drives av dem. I det gamle Israel kom alle disse avguder inn blant folket som en kulturinnflytelse. Salomo tok seg hustruer fra de omkringliggende folk. Tross at han eide en slik vishet, kunne han ikke gjennomskue gudenes virkelige vesen, men tillot sine hustruer å ta med seg sin

«kultur» til Jesuralem. Når vi kommer fram til Josias' tid, har den hedenske kulturen gjennomsyret hele samfunnet, og Baal har til og med fått en plass i Guds tempel. Prestene gjorde tjeneste både ved den sanne Guds alter og på offerhøydene til avgudene.

Pengene

Når Gud talte til meg så enormt sterkt om at hans dom hviler over oss p.g.a. den avgudsdyrkelse som han ser blant sitt folk, forsto jeg hvordan vår måte å tenke og handle på var blitt infiltrert av «denne tidsalders vesen» — avgudsdyrkelsens vesen — som en kulturinnflytelse. Mammon/pengene og hele den kultur og livsmønster som beherskes av dens vesen, har fått stor innflytelse også blant oss som Guds folk.

Ingen skal sette seg til dommer over den andre. Vi er blitt innblandet alle sammen. Men nå når vi ikke behøver ta imot sannheten som fordømmelse, burde vi kunne kjenne sorgen i Guds hjerte og ydmyke oss innfor ham i en sann omvendelse, for å søke den ordning som hører Guds rike til. Jeg tror at dette må innebære en grundig omstilling til «himmelrikets økonomi» og tjeneste for hverandre.

Sin rot i bekymringer

Men hjertets omvendelse må komme først. «Om noen vil gjøre Guds vilje . . . da skal han forstå . . .» Det er gjennom sinnsforvandling vi åpner oss så vi kan «prøve hva som er Guds vilje . . .»

Baal — Mammon — materialismen vokser opp av samme rot, nemlig de bekymringsspørsmål som Jesus advarer oss mot i bergprekenen — «Hva skal vi ete, hva skal vi drikke, hva skal vi kle oss med?» Dersom de spørsmålene får gå tilstrekkelig dypt i oss, kommer de snart til å beherske våre liv. Det vi eier, kommer vi til å se på som vår trygghet. Og ettersom vi aldri kan bli riktig sikre på hvor mye vi behøver for å være trygge i framtida, blir vi et offer for gjerrigheten — som er avgudsdyrkelse.

Jeg har her bare tatt opp en av de guder som har fått en respektabel plass blant oss som Guds folk. Det finnes flere som jeg her ikke har plass til å beskrive — lykkeguden, hunismen, læresystem, tradisjoner og trossamfunn.

Ikke moralisme

Jeg vet at et slikt budskap som dette her lett kan lede til moralisme, eller at vi forsøker å rettferdiggjøre oss overfor hverandre. Selv opplever jeg bare en dyp korsfestelse, der jeg søker å for-

stå Guds vilje i min egen situasjon. Jeg forstår mer og mer at det dreier seg om å komme inn i et dypere trosnivå, der Herren selv blir min tilflukt og trygghet i alt.

«Og det som har seiret over verden, er vår tro.» (1 Joh 5,4). Og troen er «visshet om ting en ikke ser» (Hebr 11, 1). Det var gjennom å se «den usynlige for sine øyne» at Moses ga avkall på å «være en sønn av faraos datter». Det var p.g.a. det han så i tro at han heller valgte å «lide vondt sammen med Guds folk enn leve en kort tid i syndig nytelse. Han holdt Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt. Han så nemlig fram til lønnen som ventet ham.» (Hebr 11,24-27).

Leve ved tro

Avgudene og denne tidsalders vesen får makt over oss når vi ikke lenger vandrer i tro. Vi har troen, men vandrer vi i den? Det er dette som er den stadige fornyelsen i våre liv. «Den rettferdige skal leve ved tro.»

Vi kommer til å få lære oss det å vandre i tro, når vi på alvor skal begynne å trekke oss ut av det hedenske samfunnets økonomiske og sosiale struktur for å søke Guds ordning og hans rettferdighet. Dette må bli fortsettelsen på det Gud i sin nåde har gjort med oss de siste årene, og all den kjærligheten han beviser for oss gjennom å tukte oss, uten å fordømme oss.

Den krisen jeg selv har gått igjennom p.g.a. det Gud åpenbarte for meg, ble forløst gjennom noen bønneord. De kom så tydelig til meg at jeg skrev dem ned mens jeg lå der på mine knær innfor Guds ansikt, etter at jeg hadde lest Jes 42:

En bønn

«Jeg vil bli stille og besinne at Du er Gud.

Gjennom dine dommer gjør du deg høy blant hedningene, og gjennom dine gjerninger lar du ditt folk frykte deg.

Du anvender dine fiender som et gisjel og dine motstandere som torner for å tukte oss.

Du trekker din hånd tilbake og fører oss til en åpen plass for røverbander. Mine øyne har sett det, og mitt hjerte sørger over din arvedels skade.

Dine dommer er rettferdige, for vi har syndet. Når du søkte vår kjærlighet, ga vi deg et delt sinn. Når du ville råde over våre hjerter med din sannhet, vendte vi oss til våre egne tankers råd. Så ble vårt sinn formørket og ble fanget av denne tidsalders vesen. Dine fienders makt over oss er din tukt. Du o Gud har gjort det.

Derfor vender vi oss til deg i vår

nød. Forlat oss for ditt navns skyld.

La ikke lenger dine fiender råde over oss. La oss atter komme til deg, og smykk ditt folk med frelse. «Gi tilbake» det vi mistet under vår tid i ulydighet. Gi oss oppreisning i ditt ansikts lys. Gi våre fiender i vår hånd!

Vend ditt ansikt til oss og la dit vel-

behag komme over oss som et vårregn, som vanner jorden. Si til våre fiender: «Hit men ikke lenger!» Dra sløret fra våre øyne og la oss atter få se din herlighet.»

Oversatt av: Hanne Marit Rygh

Tekst og foto: Betty Ann Solvoll

Video og TV-arbeide interesserer meg!

Barbro Stavnes er 23 år og kommer fra Bærum. Som så mange andre ungdommer i vårt samfunn, satset hun sterkt for å oppnå høy sosial status. Etter gymnaset tok hun forberedende og søkte seg inn på jusstudiet.

«Men plutselig hoppet jeg over på noe helt annet. Gud har nemlig skapt meg impulsiv, ler Barbro. Jeg kuttet ut forelesninger og bøker. Jeg forlot universitetet og dro med en gjeng ivrige ungdommer på evangelisering gjennom Ungdom i Oppdrag. Det var befriende å få gjøre noe som passet for meg.

Helt siden jeg var liten har jeg tilhørt statskirken. Jeg var mer eller mindre «med» under hele oppveksten. Plutselig bestemte jeg meg for ikke lenger å bare henge med. Jeg var på noen karismatiske møter. Der ble det klart for meg at det var Jesus jeg ville satse på.

Video og TV-arbeid hadde interessert meg lenge. Jeg syntes det måtte være gøy å jobbe innen den bransjen. Først deltok jeg på et media-kurs i Sarons Dal. En av foreleserne, tidligere NRK-medarbeider Jan-Otto Johansen, inspirerte meg veldig. Jeg er veldig takknemlig for det kurset.

Nå har jeg gått ½ år på Oral Roberts Universitet i Amerika. De har en fin medialinje. Jeg har to år igjen til jeg får mine eksamenspapirer. Det kan til tider være hardt. Arbeidspresset er veldig stort. Vi jobber hver week-end. Ukedagene er ofte fylt med arbeid til kl. 24.00. Men det er inspirerende å se at noe blir til mellom hendene på en.

Nå er jeg i Norge sammen med flere studenter fra universitetet for å praktisere filming. Vi har hatt tre store prosjekter. I Bergen laget vi et program med Rune Larsen i hans omgivelser. Senere var vi med Aril Edvardsen i

Finmark og laget et program om same- og deres kultur. Vi prøvde å få med hvordan samene hadde det før i forhold til nå. Det er ofte store kontraster, f.eks. når de kler seg i sine gamle fargerike drakter og samtidig kjører i nye blankpussede Mercedeser. Det siste store prosjektet var opptaket av stevnet i Sarons Dal, 1981 og konserten av Jan Groth. Jeg har fått en enorm erfaring med kameraet her, sier Barbro.

Det er ingen tvil om at Barbro opplever det inspirerende der hun står med øretelefoner bak det store videokameraet og fokuserer og filmer. For å gjøre et video-opptak forteller Barbro at det må være et team på minst 4, helst 5 mennesker. En er «producer», det vil si han leder kameramennene og bestemmer bildene til det endelige opptak. Videobølgene slår også inn over Norge nå. Det kan bli en ny og effektiv måte å spre evangeliet på. De fleste av oss har nå muligheten til å spille videokassetter i vår egen stue. Om kort tid vil det være like vanlig som TV'en er i dag. Salget av videokassetter har økt enormt de siste par årene. Foreløpig er det verdslige kassetter som dominerer markedet. Vold og porno-kassetter er solgt i massevis. Som en motvekt til dette satser Barbro, sammen med flere andre media-arbeidere, på kristen programproduksjon. «Det er bra», sier hun ettertrykkelig. «Vi kan nå masse mennesker på denne måten. Det er vågalt å gå inn i det sekulære markedet. Men det er tøfft at kristne gjør det. Vi bør helst bli vel så kvalifiserte som de andre for å lykkes.» sier Barbro som i høst er tilbake på studiebenken i Amerika.

Aril Edvardsen:
Slik jeg ser det...

KRISTNE — lær av verdens folk

Vi er på fest i Israel. En jødisk venn av meg, og hans hustru feirer sin ettårs bryllupsdag. Festen foregår på en italiensk restaurant i Tel Aviv. Vi sitter til bords, spiser, prater, koser oss, og føler fellesskapet.

Det vi opplever ved bordet kan nesten kalles et mirakel. For blant jødene sitter en egypter, den egyptiske førstesekretæren ved Egypts ambassade i Tel Aviv. En annen av gjestene er en av lederne for Den israelske Militærkringkasteren.

Her får vi se på nært hold hva som i det siste året har skjedd mellom Israel og Egypt. Før var det utenkelig at jøde og egypter kunne ha fellesskap ved samme bord. Nå sitter jøder og en egypter sammen på bryllupsfest i Tel Aviv, og er et vitnesbyrd om det stadig voksende samarbeidet mellom to tidligere erkefiender Israel og Egypt.

Sitte til bords — symbolet på fellesskap

Det er først når man kan sitte til bords og spise sammen at man egentlig kjenner folk ordentlig og har fellesskap med dem. Derfor finner vi stadig dette symbolske bildet på fellesskapet i Bibelen: «sitte til bords med», og «ete og drikke sammen med». Jesus gjorde stadig dette sammen med sine disipler, og fellesskapet, enheten og kjærligheten ble utdypet mellom dem mens de satt til bords sammen. Under det siste måltidet før korsfestelsen sa han: «Jeg har lengtet indelig etter å holde dette påskemåltidet med dere før jeg lider». Deretter vasket han disiplenes føtter for å vise at vi alle skal være hverandres tjenere og holde sammen i enhet.

De første kristne fortsatte med dette symbolske uttrykk for fellesskap — de satt til bords sammen og holdt kjærlighetsmåltid (agapé). Det var styrkende for fellesskapet og enheten. Likeså er jo selve nattverdsmåltid et uttrykk for fellesskap og enhet. Paulus sier det slik: «Fordi det er ett brød, er vi alle ett legeme. For vi har alle del i det ene brød.» (1 Kor 10,17).

I det evige fellesskap i himmelen blir også enheten og fellesskapet uttrykt gjennom dette symbol: «Vi skal sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob i himmelriket.»

PLO og Israel

Bare der kjærlighet, enhet, gjensidig respekt for, og akseptering av hverandre råder, kan man ha fellesskap slik at man kan sitte til bords sammen. Der hvor fiendskap, forakt, hat og intoleranse råder sitter man ikke til bords sammen. Et bevis på dette ser vi stadig i Midt-Østen i kampen mellom PLO-terroristene og Israel. PLO vil ikke anerkjenne Israel eller snakke med Israel, og Israel anerkjenner ikke PLO og vil ikke forhandle med dem. Hatet bare vokser og vokser.

Det verste er egentlig ikke at man er uenige om ting, men det verste er når man ikke lenger kan snakke sammen ved samme bord. Da skriker man bare til hverandre fra hver sin fjelltopp.

Lær av verdens barn

At det nytter bare man snakker har vi sett gang på gang i denne verden. President Sadat lot alt gammelt hat og prestisje fare og dro til Jerusalem for å tale med Israelerne. I dag vokser Israels og Egypts samarbeide i handel, jordbruk, teknologi og på mange andre felter, og er med og demper uroen i Midt-Østen.

Endog mens Vietnam-krigen raste på det verste, satt amerikanerne og nordvietnameserne ved samme bord i Paris og snakket i månedsvis. Det førte til at krigen ble stanset. Jesus sa en gang: «Denne verdens barn er flinkere til å ordne seg med hverandre enn lysets barn.» (Luk 16,8). Med dette mente han at det var noe vi kristne kunne lære av verdens folk.

Kirkens splittelse kan leges

Kirkehistorien viser at de kristne ikke har vært flinke til å sitte sammen ved samme bord og snakke med hverandre. Isteden har de som bærer kirkenavnet blokkert hverandre, gått fra hverandre, og støtt hverandre ut. Kirkens splittelse er den største skam for Kristi lære.

Men i det siste århundre har det kommet en ny trend inn i kristenheten. Mange kirkesamfunn og kirkeledere har etterfulgt «verdens barn for å ordne seg med hverandre», og begynt å sitte sammen og snakke med hverandre. Den ekumeniske bevegelsen og den karismatiske bevegelsen har betydd mye for kristent fellesskap og enhet utover verden — selv om det enda er langt igjen til oppfyllelsen av Jesu bønn om at «de alle må være ett.»

Norge, NORGE!

Men i Norge har den kristne enhetsbevegelsen støtt på mange skjær i sjøen. Den lutherske biskop i Stockholm, Lars Carlzon, sa til meg for en tid siden, etter at han hadde besøkt Norge: «Den ekumeniske bevegelse ligger langt etter i Norge, i forhold til andre land.» Også kirkeledere over hele verden har merket seg striden mellom de kristne i Norge, innen Den norske kirke, i Pinsebevegelsen, motstanden mot den karismatiske fornyelsen, osv, og kommentert det uekumeniske klimaet hos oss med bedrøvelse. For en tid siden hadde det verdenskjente Christianity Today en artikkel om striden blant norske kristne. Mange utenlandske kristne er også opptatt med

det særnorske fenomen at til og med de som er karismatikere ikke kan være sammen.

Men nå må vi kristne i Norge lære, om ikke så av andre enn verdens folk. Vi må begynne å «sitte ved samme bord», «ete og drikke med hverandre», ha fellesskap med hverandre tross forskjellene. Ingen bør tro at noen behøver å oppgi det han står for og tror på fordi om vi snakker sammen og har fellesskap sammen. Men grunnvullen har vi jo alle felles, og ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt: Jesus Kristus!

Lær av politikerne

Jeg ble fylt av indre gråt mens jeg spiste sammen med politikerne i Sarons Dal etter debatten om massemedia under stevnet i sommer, og jeg måtte forsvinne stille inn i et siderom for at ingen skulle merke det. Som så mange ganger før hadde politikerne stridt skarpt mot hverandre, angrepet hverandres synspunkter og meninger, i heftig debatt. Jeg tenkte at skulle vi kristne ha vært med på et slikt heftig møte, slik som vi har oppført oss til nå, ville vi trolig ha blitt dødelig fornærmet på hverandre, og ikke villet snakke sammen.

Men nå satt politikerne sammen til bords og koste seg sammen som de aller beste venner. Det gikk opp for meg at de er virkelig gode venner og har et godt kollegialt fellesskap, uansett parti.

Jeg måtte gråte i mitt hjerte: Hvorfor kan ikke vi kristne fra forskjellige kirker også «sitte til bords sammen», når vi sier vi elsker hverandre? I flere av sommerens intervjuer med forskjellige kirkeledere hadde jeg sett uttalt at kristne selv sagt elsker hverandre og respekterer hverandre, men allikevel kan man ikke holde kristne møter sammen, og være sammen på samme plattform. Men vi kristne fra ulike kirker skal da ikke bare være sammen på møter som arrangeres av Samvirkelaget, Fagforeninger, Kristelig Folkeparti-møter, eller Bondelagsmøter? Vi må da kunne være sammen også som KRISTNE!

Nå må vi norske kristne for alvor ta Jesu ord alvorlig og lære av verdens barn. Han sa: «Denne verdens barn er flinkere til å ordne seg med hverandre enn lysets barn.» Jeg har bestemt meg for å prøve å bli bedre til å ta kontakt med ulike kristne for å utvikle og pleie kristent fellesskap i vårt land.

Koselig og kollegialt fellesskap mellom politikere på besøk i Sarons Dal. Fra venstre: SV's Erik Solheim, statsråd Einar Førde (AP), KRF-formannen Kåre Kristiansen, Venstre's formann Hans Hammond Rossback, fru Rossback. Med ryggen til, Høyres Lars Roar Langslet og Aril Edvardsen.

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Tekst: Charles E. Hummel

Fornyelses-vekkelse i kirkesamfunnene

I løpet av 2 000 år har menigheten vært vitne til mange vekkelser. Gud virket ofte på forunderlig vis gjennom en enkeltperson — Frans av Assisi, Martin Luther, John Wesley — for å levendegjøre bibelske sannheter som lenge hadde vært oversett. Denne nye innsikten og praksisen er ment som et vitnesbyrd for hele Kristi legeme. Likevel har tendensen vært å betrakte dette som én gruppes spesielle eiendom, noe som tilhører en ny bevegelse eller et kirkesamfunn. Ofte blir det følgende triste utvikling: En mann, en bevegelse, en metode, et monument.

I to henseender har den karismatiske

fornyelse av i dag ikke fulgt i dette spor. For det første kan den ikke tilbakesføres til én fremragende leder og hans etterfølgere. Den oppsto heller som en kjede av hendelser i mange kristnes liv over et vidt spekter av kirker. Innflytelsesrike ledere som har funnet sin plass, representerer en mangfoldighet av teologiske og kirkelige tradisjoner. De er grepet av Bibelens undervisning om erfaring av Åndens gaver i sin fulle bredde. Likevel har enhver leder måttet kjempe for å finne meningen med denne fornyelse for sin egen kirke.

For det andre kan ikke den karismatiske fornyelsen identifiseres med en del

Den karismatiske vekkelse har berørt alle de historiske kirkesamfunn. C. H. Hummel, som er leder av undervisningstjenesten for Inter-Varsity Christian Fellowship, skriver her om vekkelsens betydning for kirkene i USA.

av kirken. Vi kan ikke tale om «den karismatiske bevegelsen» som om den var en eneste flod. Ånden flyter ut i mange elver ulike både i størrelse og utseende. Så utviklingen i fremtiden vil være like forskjellig som kirkene innen bevegelsen.

La oss ganske kort betrakte flere hovedstrømninger for å se hvor de kom

fra og den retningen de kan komme til å ta. Da kan vi også få et overblikk over den karismatiske fornyelsen som et hele.

Den episkopale kirke

I april 1960 kom den karismatiske fornyelsen frem i lyset for hele nasjonen. Dennis Bennett, sogneprest ved St. Markus episkopale kirke i Van Nuys, California, berettet da om sin erfaring av de åndelige gaver, tungetalen inkludert, i en preken til menigheten. Han ble øyeblikkelig tvunget til å gå av. Nyhetene ble slått stort opp; karismatiske fellesskap over hele landet viste seg plutselig, og stormfulle tider fulgte. Fornyelse og fryd på den ene siden, og på den andre siden misforståelse og mostand — et mønster som skulle bli vanlig i mange kirker.

I løpet av neste tiår spredte fornyelsen seg gjennom Den episkopale kirke. I 1973 ble Det episkopale karismatiske fellesskap dannet for å oppmuntre denne aktiviteten innen kirken. Virkeområdet er blitt mye større; for tiden leder seks team virksomheter, hovedsakelig innen bispedømmene. Men da uttrykket «karismatisk» fremdeles byr på et problem for mange, ble navnet forandret til Den episkopale fornyelsesvirksomhet.

Lederne er opptatt av enkeltmenneskets og menighetenes fornyelse gjennom apostolisk undervisning, bibelsk forkynnelse, og karismatisk fornyelse.

Everett Fullam, sogneprest ved St. Paul's i Darien og president for representantskapet til Den episkopale fornyelsesvirksomhet, sier: «Fra begynnelsen av har vi oppmuntret til Åndens fulle liv i kirken. Vi har ikke forsøkt å pøse en kvist fra pinsebevegelsen inn i kirken, men vi har forsøkt å bli klar over hva vi mener når vi anerkjenner «Den Hellige Ånd, Herren, Han som gir liv».

Minst 15 episkopale biskoper tar personlig del i den karismatiske fornyelsen, mens mange andre anerkjenner dens betydning. Verdsettingen vokser etter som folk ser at den ikke virker splittende og oppløsende, men at den er balansert og verdifull så vel i menigheten som i det personlige liv.

Den katolske kirke

Februar 1967 markerte begynnelsen på den karismatiske fornyelsen i Den romersk katolske kirke med «week-end ved Duquesne». Omlag 30 studenter ved Duquesne universitet i Pittsburgh deltok i et opplegg med bønn og meditasjon over de fire første kapitlene i Apostlenes gjerninger. Lite ventet de av det som skulle skje. Lørdag kveld

var avsatt til hvile og et fødselsdagsselskap. Men en pike følte for å gå i kapellet. Snart fant andre også veien dit. Der ble den Hellige Ånd utøst og de fortsatte med bønn og lovsang til klokka fem om morgenen.

Fornyelsen spredte seg til Notre Dame og Michigan statsuniversitet og så til Ann Arbor hvor «Guds ord» fellesskapet startet. En nasjonal konferanse som begynte med omkring 100 ved Notre Dame i september det året, hadde vokst til 30 000 i 1977. Siden har denne store begivenheten veket plassen for stadig flere regionale konferanser. Men årlige konferanser med omkring 12 000 holdes fremdeles ved Notre Dame over særlige emner som for eksempel lederskap.

Mens noen få biskoper var mot fornyelsen i begynnelsen, anerkjente komitéen for læresprøsmål under den nasjonale konferansen i 1969 dens sterke bibelske grunnlag og konkluderte med at den skulle få anledning til å utvikle seg. I 1970-årene begynte magasinene *The New Covenant* og *Catholic Charismatic* å utgis. Det førstnevnte har nå det femte største abonnentallet av alle katolske magasiner.

En fremtredende trekk ved vekkelser har vært bønne- og lovprisningsmøtene. Disse har variert fra 20-30 personer i en stue til større møter med 500-1000 i en sentralt beliggende kirke. Over en million mennesker har deltatt i disse fellesskapene. De fortsetter å fungere over hele landet; noen med vekt på helbredelse etter som den Hellige Ånd åpenbarer disse gavene.

Betydningsfullt er også utviklingen av fellesskaper (kommuniteter). En av de mest kjente er «Guds Ord» i Ann Arbor, Michigan, som teller omkring 1 500 medlemmer. Nesten halvparten av disse er protestanter. Noen, som «Håpets Folk» i New Jersey og «Guds Ord» på Rhode Island, har aktivt tatt del i fornyelsesverket innen menigheten og samfunnet forøvrig.

To viktige former av de katolske week-end-konferanser er blitt til hjelp for andre kirker. En er the Cursillo (det lille kurset) som kom til De forente stater i 1957, 10 år før den karismatiske fornyelsen. Dette startet i Spania etter den andre verdenskrig og hadde til hensikt å fostre fram et fellesskap av innviede kristne som skulle fornye kirken og ha innflytelse på samfunnet. Modellen var det urkristne fellesskapet i Apostlenes gjerninger. Men i USA økte ikke Cursillo-bevegelsen før den ble styrket av den karismatiske fornyelsen under Steve Clark og Ralph Martins ledelse. I senere år har også protestantiske versjoner oppstått.

Marriage Encounter (sammenkomst for ektepar) har også fått nytt liv gjennom den karismatiske fornyelsen. Opprinnelig var dette et katolsk opp-

legg, men denne enestående konferansen for ektepar har fått stor utbredelse over hele landet. Den har også funnet sin plass blant episkopale, presbyterianere og andre. I senere tid har et opplegg for forlovede utviklet seg.

Fornyelsen av menighetene i sin allminnelighet har ikke fått så stor utbredelse innen den katolske kirke som i endel andre kirker. Dette har vakt en viss forbløffelse, men kan kanskje for en del skyldes kirkens struktur. Og likevel har den karismatiske fornyelsen passert den «gamalielske» forsiktighetsprøven («La oss vente og se om dette er av Gud»). Fornyelsen er nå anerkjent som et Åndens verk innen kirken som bringer mye godt med seg. Den har pave Johannes Paulus II's velsignelse og fortsetter å blomstre i om lag 80 land.

Protestantene

Et av den karismatiske fornyelsens store bidrag har vært å minske kommunikasjonskløften mellom katolikker og protestanter. Mange katolikker taler nå i evangeliske vendinger om omvendelse, personlig samfunn med Jesus Kristus, evangelisering og misjonsvirksomhet. Mange protestanter har på sin side blitt ført inn i nye former for personlig andakt og retreatter; likeså en strålende salmeskatt. Mye av den er dypt bibelsk og som skapt for felles gudstilbedelse.

Den karismatiske fornyelsen har påvirket andre protestantiske trosretninger i ulik grad. Den har gjennomtrengt hovedgrenene til Den lutherske kirken. Den største samlingen innen dette kirkesamfunnet er «Den internasjonale lutherske konferanse om den Hellige Ånd» som begynte i august 1972. Denne årlige begivenhet i Minneapolis samler omkring 10 000 deltagere. Lutheranerne har gjort sitt beste for å internasjonalisere sin fornyelse ved å bringe inn besøkende, blant dem biskoper, fra andre kanter av verden. I adskillige år har et månedlig nyhetsbrev vært i sirkulasjon, og sist år ble et nytt tidsskrift startet, *Lutheran Renewal International*. Under ledelse av Morris Vaagenes blir nå et internasjonalt institutt for fornyelse igangsatt. Så det virker som om den karismatiske vekkelse vil fortsette å vokse og styrke Den lutherske kirke.

Innen Den presbyterianske kirke har fornyelsen gått tregere, skjønt et fellesskap av prester har utviklet seg. Både presteskaper og legfolk samarbeider med episkopale, lutheranere og kristne fra andre kirkesamfunn på det lokale plan. Dette inkluderer individuelle medlemmer fra kirker som metodister, kongregasjonalister og baptister hvor fornyelsen ikke har hatt så stor innfly-

telse på kirkesamfunnet som et hele.

Noe annet meget betydningsfullt den karismatiske fornyelsen har bidratt til, er dannelsen av lokale bønne- og lovprisningsgrupper. Her er mange blitt med som tidligere ikke hadde formelt medlemskap i Kristi legeme.

Som ved tidligere fornyelser som har lagt vekt på evangelisasjon og helbredelsestjeneste, har enkelte protestantiske ledere samlet om seg en gruppe tilhengere. Etter som disse uavhengige karismatiske fellesskapene vokste, ble de klar over sitt behov for en struktur. De hadde forlatt de eksisterende kirkelige ildstedene for å bygge sine egne. Nå måtte de konstruere sine egne arner for å bevare flammen og holde den under kontroll.

Husmenigheter og andre større gruppet, slik som f.eks. den annen generaller hyrde, ofte med eldste og en foreskrevet ordning. Mange av disse uavhengige gruppene er sammenknyttet innen en by eller på regional basis, avhengig av sine ledere. Noen av disse fungerer tilsynelatende med en biskops autoritet.

Kirkehistorien kan ofte vitne om at et uformelt fellesskap etter en tid ble til en organisasjon eller et trossamfunn. Godene og problemene ved fellesskapet, blik som f.eks. den annen generasjons lederskap, vil være lik dem som fransiskanerene, metodistene og de første pinsevevnerne sto overfor.

Pinsebevegelsen

Endelig, hva med den klassiske pinsebevegelse, bestefar til den nåværende karismatiske fornyelse? I 1960-årene ergret det noen av dens kirker å se at «deres lære» om den Hellige Ånd ble antatt og forkynt av andre protestanter og romersk katolske. Og siden den gang har mange pinsemenigheter så vel som evangeliske og liberale protestantiske kirker gått sin egen vei uten påvirkning av den karismatiske vekkel-sen, skjønt enkelte medlemmer er blitt berørt.

På den annen side er mange menigheter, særlig innen Assemblies of God, blitt karismatisk fornyet og beveget til handling. Noen menigheter har tatt nye navn som «Kristensentret» for å utvide kontaktmulighetene i samfunnet. De fleste befinner seg innenfor pinsebevegelsens struktur og slutter opp om virksomheten slik den er, mens de utvikler nye måter å tilbe og å tjene Gud på. Mange pinsekirker har gjenoppdaget det som opprinnelig var det vesentlige i deres bevegelse: åpenhet for den Hellige Ånd. Og de ser nye muligheter i den sammenheng de befinner seg i.

Ut fra disse ulike uttrykksformer har den karismatiske fornyelsen gjort

en grunnleggende forandring av man-ges forståelse av de åndelige gavers na-tur og hensikt. Den har forskjøvet brennpunktet fra *personlig innvielse* til læren om menighetsliv (*ecclesiastikk*). En charisma (nådegave) er ikke så mye en personlig eiendom (slik som en natu-rilig evne er) som den er en umiddel-bar aksjon av Den Hellige Ånd for å styrke det kristne samfunn. Den er et bevis, ikke på en kristens modenhet, men på Åndens nærvær og makt i me-nigheten. Gjennom de åndelige gaver blir Han synlig og hørlig.

Derfor erklærer apostelen Paulus til menigheten i Korint: «Hos hver enkelt gir *Ånden seg til kjenne* slik at *det blir til gagn . . . slik han vil*» (1 Kor 12, 7-11). Så presenterer Paulus model-len av legemet med sine forskjellige lemmer. Gjennom dem gir Ånden seg til kjenne for å møte spesielle behov i forsamlingen.

Den karismatiske fornyelsen kan ligenes med en flod. Ved dens utløp, høyt oppe i fjellene, løper små bekker sammen og danner en liten elv. Og idet den blir både større og hurtigere, løper den nedover med sus og bulder. Av og til skyller strømmen hurtig opp på bredde-ne. Andre små elver løper sammen med den og floden blir etter hvert dype-re og bredere med mindre synlig kraft. Mange mil lenger nede flyter den stø-dig sin vei og vanner et umåtelig områ-de jordbruksland ved et system av van-ningskanaler.

Den karismatiske fornyelse, lik floden som flyter ut i havet, vil tape sine spesielle særpreg når den fullfører sin gjerning med å bringe nytt åndelig liv til menigheten.

Oversatt av: Bjørg Tolleshaug
Fra «Logos Journal»

Abonner for 1982:

En helt enestående bok

Gene Edwards:

Menighetens første år

(130 sider, kr. 30,00)

Vi tror ikke vi overdriver hvis vi sier at dette trolig er den mest radikale, rystende og utfordrende boka som noen-sinne er skrevet om de dengang så ut-skjelte og beryktede (i dag så aner-kjente og berømte) første kristne.

En gripende beretning om hvordan deres hengivenhet til Herren og til hverandre satte hele Jerusalem på ho-det, og rokket ved menneskers inn-grodde religiøse selvlagde trygghet. Boka, som er glimrende skrevet, åpenbarer hva virkelig hengivent me-nighetsliv en gang var. Dersom vi er åpne for vekkel-se på Guds egne pre-misser, og ikke på våre egne, vil bud-skapet med sikkerhet kunne komme til å snu opp ned på mye etablert reli-giositet i dag også! En bok du ganske sikkert ikke har lest maken til! Les den, du kan ikke forbli uberørt!

Du kan få boka i nærmeste kristelige bokhandel, eller sende bestilling di-rette til oss. (Rabatt til forhandlere).

TUSENFRYD forlag,

Boks 16, 1816 Skiptvet

Mektige vekkelestider i Korea:

Der VEKST flyter fra bønne fjellet

Den kjente kirkevekst forsker

C. Peter Wagner har besøkt

Sør-Korea og skriver en interessant artikkel i «Global Church Growth» bl.a. følgende:

Siden jeg er professor i kirkevekst, følte jeg innfor min reise til Korea slik en muslim må føle innfor en pilgrimsreise til Mekka. Jeg kjenner ikke til noe sted på jorden hvor den kristne menighet vokser så hurtig både i kvalitet og kvantitet. I 1966 ble det rapportert at 11% av Koreas befolkning var kristne, i 1978 var det 22% og noen forutsier at det vil være 30% innen 1984.

Den presbyterianske kirke oppstod i Skottland, men den største menighet har de i Korea. Metodistkirken begynte i England, men den største metodistkirke finnes i Korea. Pinseretningen «Assemblies of God» begynte i USA, men deres største menighet finnes i Korea.

Wagner skriver videre om hvordan han talte i flere av de mange sterkt voksende kirker i Korea, og fortsetter:

Kanskje høydepunktet i min forkynnertjeneste var da jeg talte på det sjette søndagsmøte i «Full Gospel Central Church». Der tillegges nå 5000 nye medlemmer pr. mnd. Pastor Yonggi Cho var min tolk. Det var overfylt med 10.000 i storsalen og 2000 i tiliggende bygninger som fulgte møtet over intern TV. Mens pastor Cho ledet første del av møtet hadde jeg en minneverdig opplevelse — jeg ble fylt med den Hellige Ånd der på plattformen!

Prekenen var den beste jeg har talt i mitt liv. Ordene som kom, var ord

som Ånden gav. Forsamlingen var i fyr og flammer, ikke bare ropte de Amen og Halleluja, men de avbrøt med kraftig applaus en rekke ganger. Til min glede og overraskelse var det 300 mennesker som tok imot Kristus etter talen, enda mitt budskap hadde vært en utfordring til Koreas kristne å sende ut 10.000 misjonærer innen 1990. I min tidligere 30 årige tjeneste tror jeg ikke at jeg har fått se et antall på 300 komme til Kristus — jeg er en lærer, ikke en evangelist.

Jeg tror mitt dypeste inntrykk fra Korea var den ekstraordinære, pågående bønneånd jeg fant i menighetene. Alle menighetene hadde morgenbønne-møte ved 5 tiden, hver dag. Det er regnet som svært viktig at hovedpastoren, som har mange medarbeidere, ledet dette møtet, hver morgen. Da jeg spurte hvorfor, fikk jeg ofte dette svar: «Det er herfra kraften kommer». De fleste menigheter har et «hele natten»-bønne-møte hver fredag der pastoren ofte deltar.

Jeg har hørt at det finnes over 100 bønnefjell i Korea som lokale menigheter eier. En av dem har en bygning som kan romme 7000 personer og et friluftsbønne-møte siste sommer samlet 60.000. Det største bønnefjellet er det som Full Gospel Central Church driver. Man blir straks slått av de 100 bønne-grottene, sement rom bygget inn i fjellsiden. Du hører bønnerop, noen i Koreansk, andre i tunger, bak disse lukkede dører. De fleste som kommer hit ber og faster minst tre dager, mange oppholder seg 20 dager og noen 40 dager som er maksimum antall tillatte dager man kan oppholde seg her. Den eneste restauranten her er en som tilbyr en spesial-laget meny for faste-avbrudd. Fire livlige, handklappende, arm-svingende, tromme-spillende bønne-møter holdes her hver dag. Det er overnattingsmuligheter for flere hundre. Vi leser i NT at flokker av syke kom til Jesus. Slik skjer det idag på faste- og bønnefjellene i Korea. Jeg så hundrevis av syke mennesker som ble tatt hånd om med kristen barmhjertig medfølelse. En rekke utdannede sjelesørgere beveget seg blant de syke. Et blad blir utgitt hver måned for å publisere hundrevis av vitnesbyrd om helbredelser ved Guds kraft. Jeg møtte selv flere som var blitt underfullt utfridd fra sykdom og onde ånder. Jeg er overbevist om at Koreas største gave til samtidens kristenhet er bønn. Selv om menighets-vekst har ulike sider, kan jeg ikke annet enn å konkludere med at hoved-prinsippet for den eksplorative vekst i Koreas menigheter er Guds kraft utløst gjennom pågående, entusiastisk, utholdene og troende bønn.

STRUKTUR og Spontanitet

Allikevel er begge deler i virkeligheten og i bibelsk tenkning like nødvendige. Av disse tilsynelatende motsetningene kan det utarbeides en nytestamentlig sammensmeltningsform for menighetsliv. Å spørre om hva som er av størst betydning, spontanitet eller struktur, er som å spørre om hvilket av bladene på en saks som er mest verdifullt.

Spontanitet er bibelsk

I åndelige nedgangstider kommer «kalde og ortodokse» mennesker, for å bruke Wesleys uttrykk, til lederskap, og de er livende redde for alt som smaker av spontanitet. De vil ha enhver detalj planlagt og organisert. På den måten er det ikke fare for at noen «ødelegger» noe, eller enda verre, «dummer seg ut». Alt må gå greit og strøktent, særlig i menneskers øyne. Noen kirker er blitt så godt organisert, at den Hellige Ånd kunne trekke seg fullstendig tilbake og aldri bli savnet.

De som frykter spontanitet har vanligvis frykt for sterke følelser og det emosjonelle i menigheten. Men Jesus var ikke brydd over den sønderknuste og følelsesfulle botferdige kvinnen i Simons hus. Hennes spontane følelsesutbrudd ble tatt imot av Jesus, og den Hellige Ånd nedtegnet hendelsen på en fyldig måte til vår oppbyggelse. Jesus og hans disipler handlet stadig vekk på en spontan måte. Han lovt sine etterfølgere at Ånden skulle inspirere dem med de rette ord, når det ikke var tid til noe forutgående studium. Da Peter møtte den lamme ved Templet, reagerte han inspirert av den Hellige Ånd og formidlet helbredelse. Han foreslo ikke mannen å komme til et spesielt «helbredelsesmøte». De vitnet spontant og var ofte ledet på en overnaturlig måte i sin tjeneste.

Når hele menigheten kom sammen var det en forbausende flyt og spontanitet. Under gudstjenesten var hele

Av Roger Davin

Et sentralt tema i fornyelsesarbeidet i dag er forholdet mellom spontanitet og ordnede strukturer. Noen grupper heller i retning av det førstnevnte, mens andre kjenner det sistnevnte mer betydningsfullt.

Kristi Legeme fritt til å bidra til alles oppbyggelse. Det ofte siterte verset «la alt skje med orden og sømmelighet» ble nedskrevet for å unngå forvirring, fanatisme og, framfor alt, bidrag som ikke tjente til oppbyggelse. Det var for å undertrykke det lovløse, ikke livet.

Ordnede forhold, når der er blitt betraktet i historisk sammenheng, har ofte vist seg å være likeverdig med døden; for hva er mer tekkelig og ordnet enn en velhold kirkegård? Det var dette som fikk den stakkars Spurgeon til å rope ut: «Å Gud, send oss en tid med herlig uorden!» Ordnede former uten spontanitet er som et legeme uten ånd.

Ordnede former er også bibelsk

Noen kristne har på den annen side en dyp mistillit til orden eller strukturering av noe slag. De kjenner at en hvilken som helst planlegging på forhånd vil være å bannlyse spontaniteten og bedrøve den Hellige Ånd. Noen har til og med gått så langt som til å betrakte det som uåndelighet å grunne på Ordet eller studere i bibelen før de skal forkynne.

I de første dager av den nåværende bevegelse av Ånden hørte vi mye om å tjene som et legeme og behovet for å unngå ensidigheten fra en en-manns tjeneste. På den tid var det svært nødvendig å understreke dette, men

det førte ofte til underlige resultater. Vi så mange små fingre som strevde med å gjøre et ben eller en arms gjerding! Noen med små gaver eller uten gaver strevde forgjeves med å gi næring til legemet. Enden på det hele var at alle gikk trett og lei.

Det fantes et treffende ord blant de tidlige brødre: «Vi har en klar og bestemt, men ikke eksklusiv tjeneste».

Dette kan illustreres om vi vender oss til Efeser-brevet. I kapitel 4,11-16 ser vi Guds plan for menighetsorden. Her ser vi fem-foldig embets-tjeneste nevnt. Disse embetene kan lignedes med et skjelett. Uten disse vil legemet,

uansett hvor mye liv og spontanitet som er tilstede, aldri bli sammenføyd og holdt sammen. Det vil bli en formløs masse av levende vev åpent for enhver fiendtlig inntrenger. De fem embeter er satt der for å lede menighetens spontane liv, vokte den, og ømt og varsomt tilskynde den til de stier som til sist vil frambringe den rene og lyteløse Kristi brud.

De fem embeter er de ovenfor nevnte. Men dette forhindrer ikke at legemet skal tjene. Det er tider hvor en bror uten spesiell tjeneste i tale, kan bidra med noe virkelig oppbyggelig for legemet.

Et annet trekk ved de faste former er deres smidighet. De tar alltid hensyn til den individuelle behov eller behovene i den lokale sammenheng. Derfor er det så farlig å imitere strukturen hos en spesiell gruppe. De ordnede former som har lyktes best er de som har vokst organisk fram som svar på de lokale behov og forhold.

Strukturer er også i alt vesentlig midlertidige og foranderlige. En menighets oppbygning er som et reisverk. Det forsvinner når det fullkomne kommer. Det er der for å oppmuntre enhver av de hellige til å nå fullkommenhet og full innsikt i den iboende gave.

Ettersom menigheten vokser i nåde og kjennskap, forsvinner strukturene, på samme måte som barnas klær for-

andres ettersom det vokser til mannsmodenhet.

De som til stadighet ble støttet, er blitt støtter for andre. Lederen for en gruppe finner seg selv ledet og støttet, nettopp av den gruppen han har hjulpet frem. Ånden fornyer til stadighet de lokale former og den generelle struktur. Det er lederskapets forrett og ansvar å se, å lytte til og reagere på det som Ånden sier til menighetene.

En av de største og mest bedrøvelige tragedier i menigheten er en klamring til ytre former. Noen tviholder på metoder som Ånden tidligere tok i bruk. Men livet har forsvunnet fra dem. Å klynge seg til disse ting bringer kun nederlag og frustrasjon.

Således er det ved å hengi oss til en spontanitet som er både ordnet og strukturert, og ved å utvikle en fast ordning som er menneskelig og smidig, at vi kan bevege oss videre fram mot alt det Gud har i beredskap for oss.

Oversatt av: Jørn Bestum
Fra Fulness

dige verk. På mine mange reiser omkring landet, har jeg møtt noen som har sett dem med sine legemlige øyne — og opplevd deres underfulle makt. En gang var jeg sammen med flere troende brødre, der englene kom til oss, berørte oss og gav oss en himmelsk forsmak alt her på jord.

Det hendte en vinter. Snøen lå meterhøy over sørlandsbygdene. For oss som hadde vår tjeneste ved NSB, var snøen et stort problem. En dag, etter at jeg hadde gjort ren en sporveksel for snø, sto jeg i trappen på

Engelen går videre til en annen brøder, derfra til en tredje og en fjerde. Samtlige blir overveldet av kraften fra det høye. De priser Jesus både med egne og med ord som Ånden gir dem å tale. Noe nytt er skjedd i deres liv — formidlet ved englebesøk.

Plutselig blir hele rommet fylt med engler. Det kunne være ca. 50 av dem. Lyset strålet fram fra deres ansikter og klær. For oss sju brødre ble dette et stykke himmel på jord. Spesielt da når Mesteren selv avsluttet denne opplevelsen ved selv å komme synlig midt i blant oss. Han sto der i ringen av sine brødre — med engleleiren omkring — og lyste velsignelsen over oss. Ja, vi jublet av glede og fryd, takk og lov!

Var det bare stemning eller svermeri det hele? — NEI, det har båret rike frukter i manges liv i tiden som er gått siden det hendte.

Ien sørlandsbygd hendte det en vinterdag at barna var ute på gårds-plassen og lagde snømenn. Mor hadde gitt klar beskjed om faren ved å være for nær husveggen, for snøen lå tung over hustakene og kunne rase ned når tid som helst. Ut på formiddagen

ENGLENE, Guds tjenende ånder

Av Martin Omdahl

Når vi leser vår Bibel, legger vi merke til englene i forskjellige oppdrag. De møter oss både i Det Gamle og i Det Nye Testamente. Snart kommer de med himmelbud til mennesker. Andre ganger står de vakt omkring Guds folk, og enkelte ganger møter vi dem som stridsmenn. De har en veldig makt som ingen kan motstå. Ikke en eneste gang leser vi om engledrap. De hører den seirende hær til.

Alt dette er enkelt og greit for oss. De fleste av oss tror disse Bibelske engleberetninger. Men hvordan er det med disse «tjenende ånder» i dag? Er de avgått ved døden, eller lever og virker de fortsatt? — Har du, min kjære leser, noen gang møtt en engel? — Nei, de er visst avsatt i de flestes bevissthet — også blant de kristne.

Men — ordet står fast! «Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse?» Hebr. 1,14. Denne tjeneste har de beholdt til denne dag. De lever og virker i Guds menighet i dag som tidligere!

Om jeg har sett dem? Nei, ikke med mine legemlige øyne. Men jeg har opplevd deres nærhet og merket deres vel-

siden av et lokomotiv og hoppet i farten fra lokomotivet ned i sporet ved siden av. Før jeg når bakken, hører jeg støtet fra en motorvogn som kommer inn i det samme sporet som jeg hoppet ned i. Jeg er i livsfare. Blir jeg kjørt ned? Nei, en usynlig makt løfter meg opp fra sporet og setter meg ned på siden — og motorvognen suser forbi meg. Det var en av de «tjenende ånder» som ble sendt ut den dagen.

Vi er samlet sju troende brødre på et av våre leirsteder en dag. Der er vi avsides fra folket, trafikken og det daglige jaget. Vi er alene med Herren og de tjenende ånder. Etter en lang bønnestund på kne for Guds ansikt, kommer det to engler til stede. Den ene har et luende sverd i sin hånd, for den skulle holde de onde makter borte fra oss. Igjen går vi på kne i bønn. Da går engelen bort til en av brødrene. Men der kommer en djevlsk engel for å ødelegge Guds verk. Da kommer det forsterkninger til, og tre engler kjemper mot den djevlske engel og driver ham ut av rommet. Da skjer det under i broderens liv. Englene kom med en ny og sterk utrustning til vår brøder, — og vi priste Gud med høy røst.

hører mot at snøen kommer fra uthustaket. Hun farer til døren. Gud skje lov og takk! Barna var langt borte på jordene. Men nå kommer de løpende til mor og forteller hva som skjedde: Vi glemte dine formaninger, så vi var snart borte ved husveggen og lekte. Plutselig får vi se en merkelig «snømann». En hvit mann står langt borte på jorden og vinker på oss. Vi går bortover for å se nærmere på denne merkelige mannen. På veien bortover, hører vi et brak bak oss, og der kommer snøen fra uthustaket og blir liggende i meterhøyde forner der vi nettopp hadde vært. — Men hvor ble det av engelen? Den hadde fullført sin gjerning. En «tjenende ånd».

Vi kunne fortsette med flere engleberetninger, men la det være med disse. Kunne de være med å hjelpe oss til å få tilbake troen på Guds «tjenende ånder», som også sendes ut for DIN skyld!

«Herrens engel leirer seg rundt omkring dem som frykter ham og han utfrir dem». Salme 34,8.

Fra «Fattig og rik»

Kjell Haltorp og Åge Åleskjær
etter USA-besøk:

Møtene preget av GUDS ORD og LOVSANG

Evangelistene Kjell Haltorp og Åge Åleskjær dro sammen med sine hustruer en tur til USA i sommer for å delta på Kenneth E. Hagins store sommer-konferanse og ellers se nærmere på hva som rørte seg blant de kristne i dagens Amerika.

Kjell Haltorp og Åge Åleskjær under to gigantiske opprakte hender på Oral Roberts «City of Faith». Hendene skal stå i et fonteneanlegg i det store prosjek-anlegget med sykehus etc. som Roberts nå bygger.

Hvor­dan ble en slik tur aktuell for dere?

Åge: Trond Jektvik som tidligere var elev ved misjonsskolen i Kvinesdal, hadde gått et år på en menighets-bibelskole i USA, og han skrev og oppmuntret Kjell og meg til å ta en tur over til USA. Han mente det var så mye interessant å ta med seg der borte. Han bodde i Tulsa, som er litt av et senter for kjente tros-forkynnere. Hensikten med turen var å få inntrykk og inspirasjon.

Kjell: Jeg har også lenge hatt lyst til å ta en slik tur og har hatt muligheter til det tidligere, men først var jeg stille for å ta en slik reise.

Hvordan maktet dere dette økonomisk?

Kjell: Jeg må nesten si at det var en «mirakel-tur», vi hadde lenge bedt over saken. Billetter var bestilt, men ikke betalt. Men så skjedde det ting for oss begge som gjorde det mulig rent økonomisk å reise.

Dere dro til Tulsa, hva opplevde dere der?

Åge: Første uken var vi på Kenneth Hagin's «camp-meeting». Det var et sommerstevne med ca. 15.000 påmeldte deltagere. Der var kristne fra hele USA samlet. Det som slår en først er den fine lovsangen som preger alle møtene. De tar god tid til lovsang med

innlevelse og hengivelse. Det var mye sang i ånden, hele forsamlingen var med i lovsangen på en harmonisk måte. Det var ingen rop og hysteri. Et annet særpreg i møtene var at åndens gaver mere ble åpenbart i møtene. Hagin ber personlig for alle som søker forbønn, men alt på en ordnet og fin måte.

Kjell: Det var en veldig orden, med vakter kledd i samme drakter.

Ble mange frelst under denne konferansen?

Åge: De ba for 500 til frelse fra mandag til fredag. Disse ble først bedt fram og så ble de tatt hånd om av veiledere som registrerer dem som søker frelse. Så tok de god tid til å be for ulike behov. De hadde forbønns-kort slik at ulike grupper kunne kalles fram.

Hvilke inntrykk fikk dere av forkynnelsen?

Kjell: Det var Kenneth Hagin senior og junior, samt John Austin og Fred Price som bl.a. var med og talte. Det var veldig interessant å legge merke til forskjell på far og sønn Hagin. Faren var en rolig bibellærer-type, mens sønnen var en virvelvind av en evangelisttype. Han gikk over hele plattformen mens han preket og gikk kolossalt på, og han hadde virkelig et budskap.

Åge: At junior var så aktiv, viser bare at han hadde funnet sin egenart, han forsøkte ikke å kopiere sin far. En

kveld prekte han et budskap som sa meg meget om hva disse brødrene står for. I et av de siste møtene talte junior over emnet «Hvor går vi hen etter dette?» Han la da særlig vekt på at det ikke var nok å kose seg i stevner og herlige møter, man måtte få med seg noe som kunne fungere i hverdagen. Han satte også søkelyset på de som ville forvrenge trosbudskapet. «Vi tror at Gud vil velsigne, både økonomisk og ellers, men det er ikke det som er vårt budskap». Han advarte mot dem som ville presse ting for langt. Han ønsket ikke at folk skulle få inntrykk av at de forkynnte «hus og biler», de ønsket å inspirere til en tro på Gud til vekkel­se og sjelers frelse. Det gjorde meg veldig godt å høre det budskapet.

Kjell: Han oppmuntret folk sterkt til å gå inn i oppgaver på sitt hjemsted og i sin hverdag. Vi var overrasket over den fine forkynnelsen vi hørte der. Vi kunne nevne flere budskap som virkelig var givende, f.eks. om hvordan Paulus utviklet sin tjeneste og hvordan troen kan vokse.

Åge: Hagin senior virket også veldig tillitsvekkende. Han forsøkte ikke å kjøre opp seg selv på noen måte. Han var solid og ekte i sin bibelundervisning.

Kjell: Han var også veldig åpen for Åndens gaver. Midt under prekenen kunne han begynne å tale i tunger og peke ut mennesker som trengte hjelp. Etterpå forklarte han grundig hva som

skjedde slik at alle forstod hvorfor det skjedde.

Tror dere Hagin tilhører de mest aktuelle forkynnere i USA i dag?

Åge: Hagin og kretsen rundt ham er nok «overlevende» fra helbredelsesvekkelsen på femti-tallet, men på en måte har de gått videre. Tulsa har to andre evangelister med samme tjeneste, Oral Roberts og T. L. Osborn. De har arbeidet hver for seg i alle år, men nå samarbeider de. De kommer sammen til bønn, og både Roberts og Osborn var gjester på møtene og ble presentert.

Hørte dere Oral Roberts preke?

Åge: Vi var med på et formiddagsmøte ute på det store Oral Roberts universitet. Han har også med seg sin sønn i virksomheten og begge var aktive i møtene. Det var senior som preket, og særlig merket vi oss de mange som ble helbredet. Han tok ut syke over hele salen og folk vitnet om hva de hadde opplevet og en lege kontrollerte deres helbredelse. Rickard Roberts ledet ettermøtet og var like aktiv som sin far der.

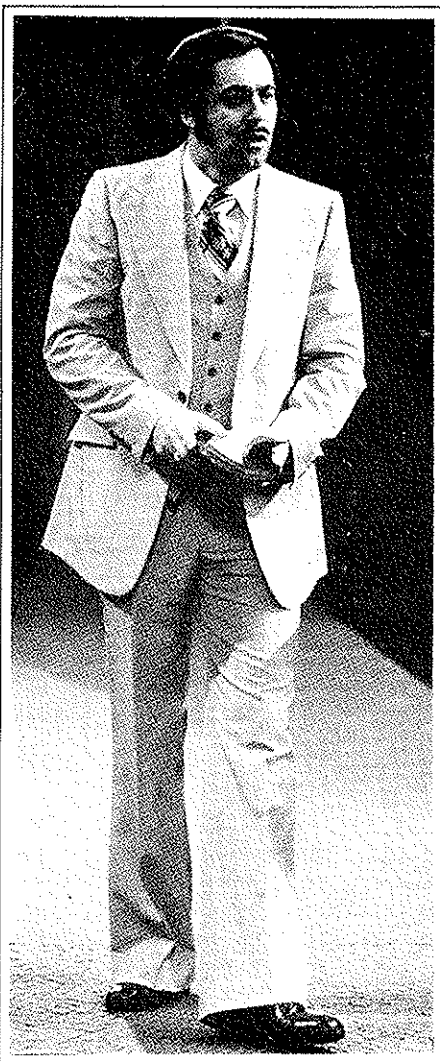
Kjell: Vi var oppe i det store bønnetårnet hvor det har vært kontinuerlig bønn siden 1967. I tårnet var en utstilling av hans livshistorie, og jeg var vel litt redd for at mennesket skulle komme i sentrum der. Men her ble jeg gledelig overrasket. Utstillingen var lagt opp slik at vi gikk fra rom til rom, og så ble forklaringer gitt over et lyd-lys anlegg, og vi kjente at Herren var nær, det var Gud som fikk æren hele veien.

Åge: De tar inn 12-14 på hver runde og turen ender opp med at man ber sammen. Det er sikkert mange ufrelste som har fått evangeliet på den måten. Det var virkelig atmosfære der. Det var mørkt i rommet, og så lyste det opp på ulike ting etter som lydbåndet forklarte for oss. Det var ingen Orla Roberts forherligelse, summen av utstillingen var at vi må lyde Gud. Nå har Roberts et nytt prosjekt med «Faith City», et veldig sykehusanlegg. Han må ha inn 25 millioner hver måned for å dekke omkostningene med å bygge dette.

Fikk dere noe kontakt med T. L. Osborn?

Kjell: Jeg er veldig glad for at vi også fikk høre ham i et møte. Han har jo vært omdiskutert her i Norge, men det fine budskapet og den kjærlighetens ånd som preget ham, gjorde et mektig inntrykk. Han var innbudt til å tale i en menighet i Tulsa, og vi dro og hørte ham.

Åge: Han brakte et trosbudskap, men med en veldig vekt på hverdagskristendom og familieliv. Jeg vil si at vi opplevet Hagin, Roberts og Osborn på en meget positiv måte. Men på TV så

Kenneth Hagin junior vandrer rundt på plattformen mens han forkynner.

vi en del virksomheter som var mer negative.

Kjell: Hele Tulsa var preget av de sterke kristne tjenester som er i den byen. Trafikken fløt fint og rolig, og over alt møtte vi troende. Det var intet stress, men vennlighet preget alle vi møtte.

Åge: Da vi kom til Denever, var det en helt annen atmosfære. Der var det mye kriminallitet og en helt annen stil over alt.

Amerikansk kristenliv blir ofte betegnet som overflatisk. Hvilke inntrykk fikk dere?

Åge: Det grep meg å se den interesse vi møtte for Guds Ord. Folk kunne ha med to, tre bibler på møtet for å sammenlikne ulike oversettelser, og de satt og noterte flittig fra bibeltimene. De gikk inn i Ordet på en måte vi ikke ser i Norge. Det var systematisk undervisning og ikke bare inspirasjonsmøter.

Kjell: Det var veldig inspirerende å møte mennesker som vitner om det samme som Gud har lagt på våre hjerter om enhet, kjærlighet og åpenhet.

Åge: Hagin profeterte veldig interessant i et møte at i tidligere tider var det mye enkeltpersoner som ble brukt, men nå ville Herren utruste og bruke menigheten. Når hele menigheten kommer i funksjon, er det langt sterkere enn når enkeltpersoner har spesielle tjenester. Dette er jo noe av det samme som vi opplever Gud taler om i Norge også.

Hvilket inntrykk fikk dere av Hagins «Prayer and healing» (Bønn og helbredelse)-skole?

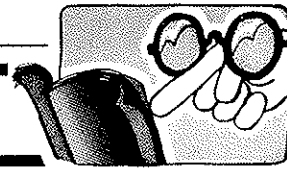
Åge: Dette er en åpen sesjon på RHEMA-bibelskole som er en av verdens største bibelskoler med ca. 2000 faste elever året igjennom. Men hver ettermiddag hele året er det en åpen sesjon om «bønn og helbredelse». Vi fikk være med på en slik sesjon hvor Hagin senior underviste.

Kjell: Etterpå fikk vi en samtale med Hagin på hans kontor, hvor vi inviterte ham til Norge. Han sa at det helst var de yngre brødrene som reiste rundt slik. Han likte helst å samtale om åndelige spørsmål.

Ellers fortalte Kjell og Åge at de hadde vært i Denver for å høre Morris Cerullo, og at det kanskje var det sterkeste møte hva helbredelser angikk. Her møtte de også en gruppe tidligere studenter fra Rhema-bibelskole som drev gatevirksomhet i denne byen, som har en av de høyeste i kriminalstatistikk i USA. Det var blitt frelst så mange fra mafia-kretser at noen ble sendt for å drepe søsteren som ledet virksomheten under et friluftsmøte. Det endte med at de som hadde drapskontrakten ble frelst og tilhører menigheten der i dag.

Åge Åleskjær (t.v.) og Kjell Halltorp (t.h.) sammen med Kenneth Hagen.

HVA ER SANG I ÅNDEN?

Spørsmålet går til pastor Harald Dyesjeland, som svarer:

Jeg tror det må sees i sammenheng med det som en kan lese i 1 Kor 14 hvor det tales om å be med ånden og be med forstanden. En bønn i tunger er ikke produkt av forstanden, den er en samtale med Herren. Slik blir da også sang i Ånden intet produkt av forstanden, men en samtale med Herren. En kan like gjerne si at sang i Ånden er tungetale med toner, melodier til. Paulus sier faktisk i 1 Kor 14,15: «Jeg vil be med Ånden, men også med forstanden, jeg vil lovsynge med ånden, men også med forstanden.»

Betyr da dette at også tonen/harmoniene er gitt av den Hellige Ånd, og betyr det videre at de mennesker som overhodet ikke har sangstemme eller musikalsk øre kan være med?

Ja, det må faktisk bety det. Vi må huske at det som skjer, er av den Hellige Ånd.

Men kan så en som ikke taler i tunger, ut fra rent menneskelige musikalske muligheter, nynne eller synge med i denne sangen?

Dersom man er i en situasjon hvor det blir naturlig å være med, så tror jeg hvem som helst kan det. Jeg tror at «det å bli med» er inngangen til en in-

derlig åndelig lovprisning av Herren. Det rår i grunnen intet mønster når mennesker ønsker å prise og møte Herren.

Er sang i ånden en ny praksis?

Nei, jeg vil ikke si det. Ved å lese Ef 5,18 så finnes praksis allerede i den første kristne tid. Videre er det nok å vise til en rekke salmer i salmenes bok, hvor lovsangen til Herren er i sentrum.

Merker du en økende tendens i det å synge i ånden?

Ja, jeg gjør det. Det kommer i fote-farene til en sterkere åndelig virksomhet. Efeserne 5 taler om å bli fylt av ånden. Det er dette som skjer. Karakteristikken av en slik opplevelse er en subjektiv befriende kjensle av å stå sammen med Guds barn i en felles tilbedelse og lovsang. Jeg vet at det stilles spørsmål ved det som skjer, men jeg har opplevet hva det kan føre til, og for meg kan dette være en del av det gudstjenstlige liv. Jeg har opplevet mennesker som har tatt til tårene i syndeanger og bekjennelse. De åndelige opplevelser blir som en smeltedigel, en prosess som utløses i en altoppslukende lovsang til Herrens pris.

Fra «Kristelig Tidende»

Lewi Pethrus, nattverden og katolikkene

Når den første karismatiske konferanse i dette land ble holdt, Karisma 72, kom det et forslag om at en nattverdsgudstjeneste åpen for alle troende, skulle legges inn i programmet. Lewi Pethrus, som spilte en nøkkelrolle for konferansens tilkomst, støttet helhjetet forslaget — på samme måte som han helhjetet hadde medvirket til at katolikkene ble innbudt til konferansen og at en katolsk prest ble innbudt som en av hovedtalerne.

Kvelden før nattverdsgudstjenesten gjorde Pethrus kjent at han tenkte å delta i nattverden. Han kom dog ikke — han var da åttini år, og trettheten tok ut sin rett. (Gudstjenesten ble holdt kl. 7.30 på morgenen) Hans ønske om å delta var det imidlertid ingen tvil om.

Lewi Pethrus' opptreden i denne sammenheng viser, synes jeg, at han ved den tiden stod åpen for et vidt kristent nattverdsfellesskap. Vi som samarbeidet med ham i forbindelse med Karisma 72, opplevet det slik. Personlig oppfattet jeg Lewi Pethrus slik at han mente at nattverdsbordet i denne sammenheng stod åpent for alle som ville bekjenne seg til Kristus uansett dåpsform eller kirketilhørighet. Samtidig holdt Pethrus fast ved sitt og pinsevekkelsens menighetssyn. Men hans perspektiv var som kjent ikke statisk. Han var åpen for forandringer. Han så framfor seg en utvikling mot et videre kristent fellesskap, og dette perspektiv befriet han fra en ufruktbar fastlåsing i dogmatiske stridsspørsmål.

Han var overbevist om at den åndelige fornyelse i de ulike kirker og samfunn peket fram mot et mer fulltonet kristent fellesskap, og som den pioner han var, var han villig til å ta både ett og to steg i den retning, tross at det kunne kritiseres både fra høyre og venstre. Hans opptreden var konsekvent i forhold til hans ofte uttalte prinsipp om at det ikke var feil å endre oppfatning når man fikk øket innsikt — det er tvertom feil å ikke gjøre det.

Det er både interessant og utfordrende å minnes Lewi Pethrus frimodige holdning både i dette spørsmålet og i spørsmålet om fellesskap med de katolske karismatikere nå som røster igjen heves for å gå tilbake til et snevrer perspektiv.

Ivar Lundgren i svenske DAGEN

Råd til hyrder

Etter 30 år som forstander i Filadelfia Helsingfors blir pastor David Klemetz spurt om hvordan han har kunnet stå så lenge i en menighet. Han gir da følgende gode råd som enhver kristen kan legge seg på hjerte:

- *Vær kritisk mot deg selv, men ha overbærenhet med andres svakheter og brister.*
- *Vær ikke langsint, men lev i forsoningens og tilgivelsens befriende atmosfære.*
- *Vær ikke selvopptatt i din forkyn-nelse, men la Jesus stå i sentrum. Lær deg konsentrasjonens vanskelige kunst, særlig på talerstolen, men også utenfor denne.*
- *Gjør om mulig hver Gudstjeneste til en åndelig fest, så langt det står*

til deg. La ikke private bekymringer og problem hindre deg i å tale troens ord, som løfter, befrier og leger.

- *Vær generøs. Gi deg selv den store glede av å lytte til dine medarbeidere og gjestetalere, og takk Gud når han bruker dem.*
- *Vær ydmyk og gjør alt for å knuse den menneskelige stolthet, når den vil stikke fram sitt hode. Det er den ydmyke som får nåde, og det behøver vi meget av.*
- *Vær heller for positiv enn for negativ. Vokt deg for negativ sladder og baktalelse. Tenk og tyd alt til det beste.*

Fra «Korsets budskap»

**Spalte-
redaktør**

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

Seiersrapporter fra OUT lederteam

Lederteamet fra OUT som har reist rundt omkring i Norge i høst, har brakt oss oppmuntrende rapporter. Teamet startet fra Sarons Dal 5. sept. og har siden besøkt en hel del menigheter og skoler spesielt på Østlandet og Nord-Norge.

Vi bringer her et lite utdrag fra teamrapportene som de har sendt oss.

Rapport 1

Vi er nå i full gang med skoleevangelisering, — møteledelse og filmkvelder. Vi høster stor applaus på ungdomsskolen i Mysen «Kan'ke dere komme neste time og a?» Det var tydelig at de var interessert. På filmkvelder i metodistkirken var det fullt hus. Filmen «Paradise trail» viser seg å være veldig bra og mange ungdommer får en klar forståelse av frelsens vei. Det er vidunderlig å se hvordan den Hellige Ånd er i blant oss. All ære til Gud.

Rapport 2

Vi er nå kommet fram til Oslo og har satset sterkt på Stovner Videregående Skole. Selv om vi nå begynner å bli slitne og trøtte, er resultatene veldig oppmuntrende. Elevene sitter som tente lys og vi har hittil **aldri** vært uroet av dem i timene. Dette sier en hel del, da det sies at disiplinen er et enormt problem i skolen idag.

Konklusjon: Alle lærere burde ha den Hellige Ånd med i undervisningen. Det viser seg å være veldig effektivt.

Onsdag 23. september

I dag hadde vi 2 skoletimer på den videregående skolen igjen og deltok deretter på et lagsmøte etter skoletid. Det var veldig positivt. Vi ble til slutt oppfordret til å vitne om dåpen i den Hellige Ånd. Veldig bra!

Da vi kom hjem, hadde alt formannen i skolelaget ringt oss. Han var så begeistret og kunne fortelle at vi hadde åpnet for en bedre kontakt innen skolelaget og mellom laget og religionslæreren.

Selv rektor på skolen hadde vist seg veldig positiv til vårt besøk. Religionslæreren (tidligere luthersk prest) skrev til og med en attest til oss. Han kunne ikke uttrykke sin begeistring nok! All ære til Jesus!

Fredag

I dag er det plaskregn og vi valgte derfor å ta en bønne- og samtalestund. Vi leste sammen og «renset» luften og ba for hverandre. Ettepa gikk vi ut på shopping og solgte en masse med «Utfordringen» på rådhuset. Nesten alle kjøpte.

Om kvelden viste vi filmen i Metodistkirken, og der var det mange ufrelste til stede.

Nye helårsteam sendes ut!

I oktober hadde OUT gleden av å sende ut 2 nye helårsteam. Det er så fint å se at Herren fremdeles kaller arbeidere ut til sin høst. Hele 10 stykker fra Evangeliseringsseminarets høstkurs dro ut, henholdsvis til Sentrumskirken i Kongsvinger, og Sion i Verdal. Vi ønsker våre unge venner lykke til og lover å stå med i forbønn.

Samtidig minner vi DEG om at det fremdeles er arbeidsdag i Guds rike. Store skarer skal ennå høstes inn før Jesus kommer. OUT er villig til å legge tilrette de praktiske detaljer for deg. Det er stor etterspørsel etter team fra alle deler av landet. Be til Herren over dette. Kanskje DU også blir en av de mange som skal sendes ut kommende år.

Skriv til oss, og fortell litt om deg selv.
Husk: HØSTEN ER STOR, MEN ARBEIDERNE FÅ . . .

Hva med DEG og teamevangelisering? Visste du at OUT starter 6 ukers evangeliseringskurs

11. januar 1982

Det er ennå noen plasser ledig. Skriv i dag og be om plan og nærmere opplysninger.

Fornyelsesdager på Hermon-senteret i Hallingdal.

Tid:

28. des. til 2. jan.
(Nyttårsfeiring)

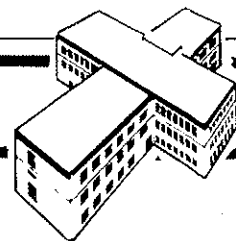
Deltakere: Åge Åleskjær, Martin Meland, Trygve Wikstøl.

Pris: Kr. 100,00 pr. person pr. døgn, inkl. kost og losji. Spesielle priser for familier med barn.

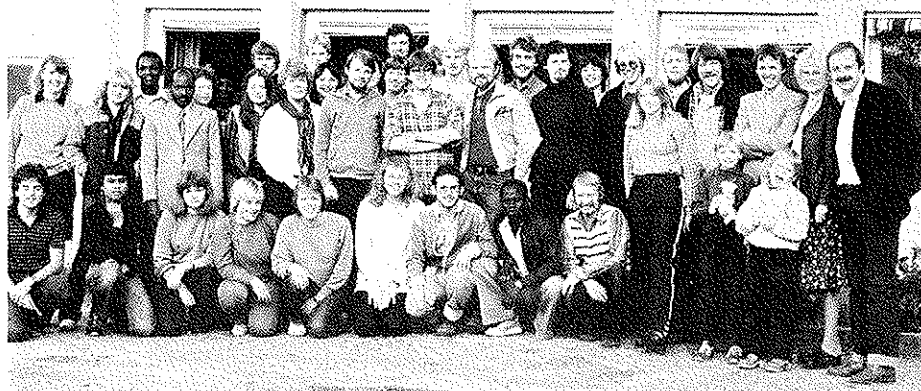
Begrenset plass. Skriv eller ring til Martin Meland, Sarons Dal.
Tlf. 043/50 711

Sommerteamet «Josva» tilbake i Sarons Dal, etter overstått «Geriljakrig» i Nord-Trøndelag.

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

Sterkt internasjonalt miljø preger misjonsskolen i Sarons Dal

Av Marit Rasmussen

Siste lørdagen i august kunne vi ønske en ny flokk elever velkommen til misjonsskolen. Det er alltid en glede å se at unge mennesker vil avsette tid til å lære mer om Guds Ord og lytte til hans stemme. Vi er takknemlige til Gud når vi tenker på alle de som i løpet av tretten årskull har gått på skolen. Mange av dem er spredt rundt om i forskjellige land som Guds Rikes arbeidere.

Det 14. årskull har nå vært i gang en del uker, og elever fra mange nasjoner har så smått blitt vant til hverandre.

Det er en helt spesiell sak å undervise i en klasse hvor det befinner seg elever fra Kenya, Uganda, Polen, Island, Sverige og Norge.

Du lurer kanskje på hvordan det kan gå for seg? Her er det på sin plass å gi elevene ros. Uten deres hjelp ville det vært vanskelig å gjennomføre dette.

Alle bibeltimer blir tolket til engelsk av med-elever. Dette går på omgang slik at det ikke skal bli for mye belastning for én.

Det er to ting som er av stor betydning både for elever og lærere. Det er at det er et internasjonalt miljø, og at elevene kommer fra forskjellige kirkesamfunn. Vi lærer å respektere hverandre som mennesker av ulike raser og fra forskjellige miljøer. Kanskje vår bakgrunn med hensyn til kirketilhørighet også varierer en del, men når vi forenes i vår takk og lovprisning til Gud for frelsen i Jesus Kristus, skulle jeg ønske at dere alle kunne være med og høre dem.

Vi har allerede hatt flere av våre kjente bibellærere i undervisningen. La meg nevne Ingolf Kolshus, Erik Larsson, Leif Jacobsen med flere. De har undervist i rettferdiggjørelsen, helliggjørelsen som danner grunnlaget for vår tro.

Vi har også hatt rike stunder sammen med elevene i samtaler, i felles bønnetimer. Til nå har vi hatt dåp tre ganger og 7 venner

har gått dåpens veg med Jesus Kristus.

Nye ungdommer hvert eneste år, men det er godt å vite at det er det evige gamle budskapet til frelse for en fallen verden vi skal få være med å formidle.

Unge venner skal senere gå ut til Kenya, Polen og til andre land, tent i brann for Jesus. Misjonsbefalingen de skal lyde er sta-

dig like aktuell.

«Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Årets bibelskolekull er preget av et sterkt internasjonalt miljø. Øverst fra venstre: Sigurdur og Solveig Wiium, Island, Eva Owiti, Kenya, Bengt Walan, Sverige. Nederst fra venstre: Joseph Kithinji, Hezekiel Ngwere, Kenya, Neru Khetani, Uganda og Henny Osodo, Kenya. (Malgorzata Alexandrowicztra, Polen var ikke til stede da bildet ble tatt).

Tidligere Hindu – nå elev i Sarons Dal

Tekst: Tore Vindenes
Foto: Bengt Walan

Flukt fra Idi Amin

Narandra Khetani, eller Neru som han går for her i Sarons Dal, ble født i Uganda i 1958. Familien hans er indisk og tilhører hinduismen. I Uganda var det kupp i 1972, og Idi Amin kom til makten. Alle utlendinger ble beordret ut av landet. Familien Khetani reiste til England.

Hvorfor måtte mannen dø?

Nerus eneste bilde av kristendommen i Uganda var fra den katolske kirken. Den var død og livløs, bare ritualer. Men en ting husket han: En film om Jesu liv. Ingen forklarte filmen for ham, så han bar på spørsmålet: Hvorfor måtte mannen dø?

Hinduismen sviktet

I England ble de møtt med rasehat, og han prøvde å søke dypere inn i hinduismen. Styrkeguden Hanoman skulle hjelpe ham til å klare bokholder-examen, men til tross for tilbedelse og ofring strøk han. Etter denne tid begynte han å miste troen på gudene.

Gitarkurs

En dag han kom hjem, stod det en misjonær og snakket med moren hans. Neru spurte om han visste om noen gitarkurs i byen. Misjonæren gav han adressen til pinsemenigheten. Neru var ikke særlig lysten. Han hadde den katolske kirken i minne. Da misjonæren tilbød seg å kjøre ham, ble han med for turens skyld.

Jesus er svaret

Denne turen forvandlet livet hans. Han oppdaget at denne mannen utstrålte fred og glede. Til tross for sin egen gudedyrkelse og liv i verden var Neru ensom og følte seg mislykket. Han delte sine problemer med misjonæren som viste ham svaret: JESUS. Han fikk ta imot og opplevde at fred og glede fylte ham.

Neste dag var han med i menigheten og ble overasket over den glede de kristne hadde. Han stilte seg selv spørsmål: «Hvis jeg er en kristen; hvorfor er jeg ikke så glad?» Misjonæren bad ham om å gi Jesus en sjanse. «Gleden er noe som utvikler seg.»

Bønnesvar gjennom drøm

Da han kom hjem ropte han til Gud: «Gud, åpenbar deg for meg så jeg ikke tviler. Da skal jeg tjene deg.» Om natten så han Jesus i en drøm. Han sa: «Les Rom. 4,7.» Deretter så han et kart over noen øyer utenfor kyster av Tanzania. «Dit vil jeg sende deg», sa Jesus.

Om morgenen slo han opp i Rom 4,7: «Salige er de hvis overtredelser er forlatt, og hvis synder er skjult.» Etterpå fant han

denne øygruppen, Komorene, i atlasen. Da visste han at Bibelens Gud var sann.

Jesus eller familien

Han fortalte sin familie om omvendelsen. Moren og søskenene var positive, men faren likte det ikke. Han spottet Neru og Gud. «Du har sviktet din far og din mor ved å skifte religion,» sa han. Neru fikk valget mellom Jesus og hjemmet, og han valgte Jesus.

Bibelskole

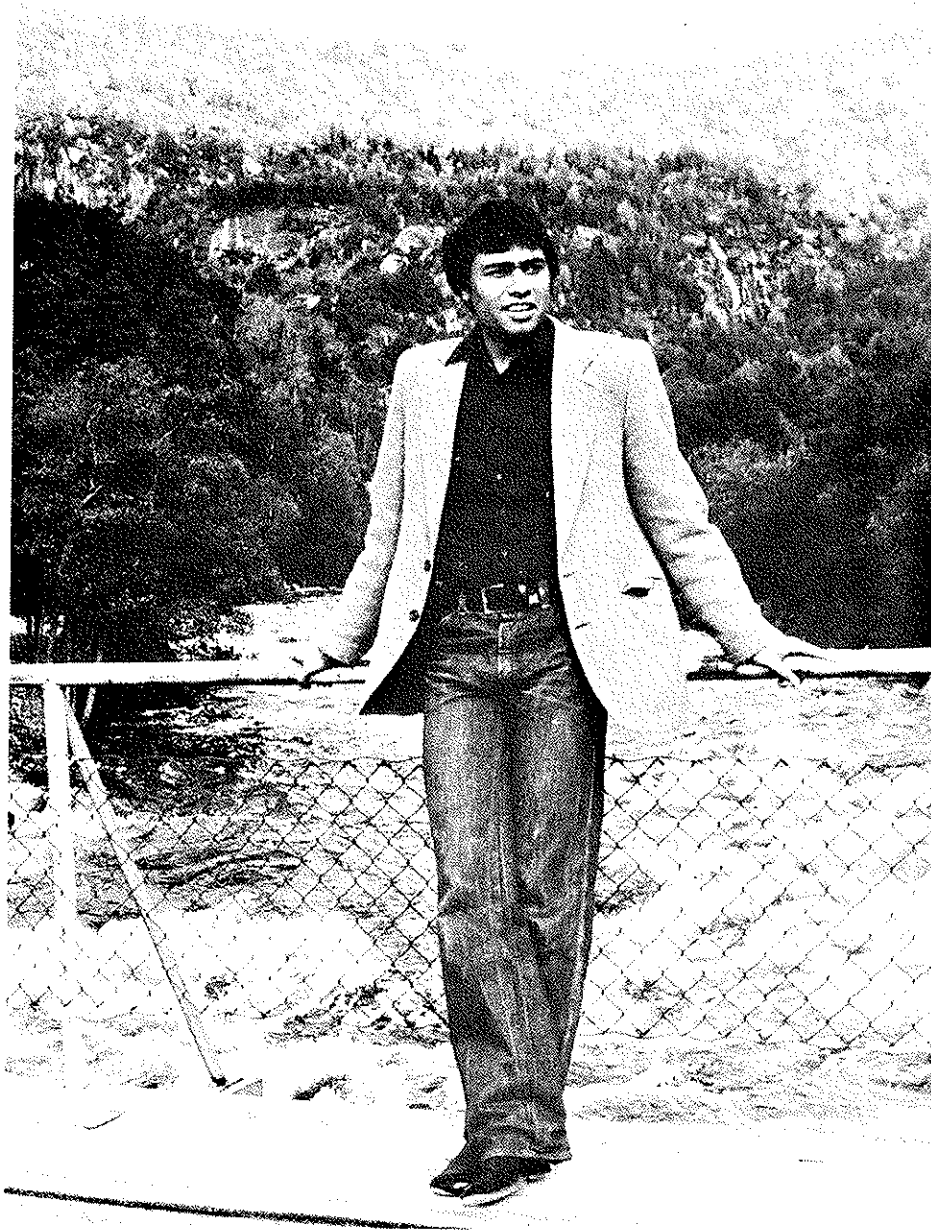
Etter dette skjedde det mange mirakler i Nerus liv. Han vitnet for de unge i Derby, og Herren velsignet ham. Men han forstod at Herren ville ha ham på en bibelskole for å utruste ham til tjenesten på Komorene. Han søkte på mange, blant annet på Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt. Deretter bad han at Gud måtte åpne den rette for ham, der han kunne både gi og få.

Sarons Dal

Her i Sarons Dal kom søknaden mye for sent, og skolens ledelse visste ikke hva de skulle gjøre. Jan Ernst Gabrielsen var hjemme fra Kenya da, og han sa at de hadde bedt i et år om en asiater til Komorene. Det avgjorde saken. De sendte et telegram om at han var tatt opp på skolen, og at den allerede hadde begynt. Ettersom passmyndighetene i England var i streik, var utskrivningen av pass overført til postverket. Neru fikk passet på en dag mot normalt tre uker. På underfullt vis sørget Herren for skole- og reisepenger.

Retts sted

Neru tror at han er kommet på rett sted. Han liker fellesskapet, naturen og skolen, og vi liker å ha ham her. Gud har virkelig gitt ham noe han kan gi videre.

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skriv kort og rett på sak.

Mer enn et barn

Vi ser han i dag som et barn i en stall
i krybbe, med hyrder og fe.
Vi ser ham der svøpt i Marias sjal
mens engler forkynner fred.

Men, Jesus er mer, uendelig mer
og bøker ei romme kan,
hva han har gjort og hva han er
vår kjære frelsermann.

Veldig Gud, og Evig Fader,
fredsfyrste han er.
Han er Alfa og Omega,
han er mye, mye mer.

Han er Dalens Lilje, så liflig og skjønn,
en utgydt Salve, hans navn.
Han er Legenes Lege,
han er svar på vår bønn.
Han stiller og hvert et savn.

Han er Morgenrødens sønn,
Han er svaret på verdens nød.
Han er Den levendes kildes brønn,
vårt håp i liv og i død.

Han er Gudesønnen som med deg går
hvor enn du ferdes på jord.
I lidelsens ovn, når du prøver får
skal du vite at Jesus er stor.

Han er Lyset, han er Livet,
han er nok for deg og meg.
Han er Ordet som ble givet
oss til hjelp på livets vei.

Uten ham er intet blitt til.
Og alt er blitt til ved ham.
Han er Herlighetens Herre,
han er Troens opphavsmann.

Han er i stormvær og stille susen,
han er Alle løfters Ja.
Han er skjønnest fremfor tusen
Takk min Gud, Halleluja.

Han er vår glede, han er vår fred, han som
på Golgata korsdøden led.
Han er Kongenes Konge,
snart han hente oss skal.
Ja, Jesus er mer enn et barn i en stall.

Gullborg Nordheggen

Kjæreste Jesus, trofaste klippe,
ditt ord det sier du vil mig ei slippe.
Din kjærlighetshånd er utstrakt på jord,
til frelse og nåde, du er allmeiktig og stor.

Takk Jesus at du elsket mig så,
at jeg i glede og sorg kan dig nå.
Du gjemmer ikke hva du har på dit bord,
jeg vil prise dig Jesus, du hører hvert ord.

Her under taket jeg hviske dig vil,
at jeg atter gjerne vil høre dig til.
Du har kastet min synd i glemselens hav,
ja ordet dit sier at du mig tilgav.

Jeg kjenner en kilde i hjertet her inne,
for blodet dit renser,
jeg har en seier å vinne.
Jeg trenger ei frykte for fiendens makt,
for det har min Frelser Jesus sagt.

*Jorunn Lund
6100 Volda*

Jomfrufødselen

Når du går inn i kristendommen
går du gjennom lydturen av
alle Guds naturlige undere
som Han lar oss råde over
inn i de undere som Gud har latt skje
og stadig lar skje
og som **Han** råder over.
Ordet i Esaias 7,14 om jomfrufødselen
bæres oppe av hele rekken av profetier —
men bæres også oppe ved selve
den indre logos

i dette korte lille ordet:
«Derfor skal Herren selv gi dere et **tegn**:
Se, en jomfru blir fruktsommelig og føder
en sønn.»

Filologer har funnet ut at ordet for jomfru
også kan bety ung kvinne.
Men det ville ikke være et tegn om
en ung kvinne var blitt fruktsommelig.
Gud har selv båret sannheten frem
gjennom dette ene ordet i ordet: **tegn**.

Margrethe Holst Sivertsen

Hvori ligger forskjellen?

Du siger, du er en kristen,
men på hvad måde adskiller
dit liv sig fra mit?
Når vi andre går på værtshus
for at få en glad aften,
så går du med —
for de kristne er ikke nogle hængehoveder,
siger du.
Men måske mangler du glæde i dit liv?

Du siger, du er en kristen,
men på hvad måde adskiller
dit liv sig fra mit?
Når nogle trøder dig på tærerne
eller bare ignorerer dig,
så bli'r du vred —
for de kristne er ikke bare nikkedukker,
siger du.
Men måske mangler du kærlighed i dit liv?

Du siger, du er en kristen,
men på hvad måde adskiller
dit liv sig fra mit?
Når aviserne skriver om krige
og faren ved atomkraft,
så bli'r du bange —
for de kristene er også bare mennesker,
siger du.
Men måske mangler du fred i dit liv?

Du siger, du er en kristen,
men på hvad måde adskiller
dit liv sig fra mit?

Når du agiterer for din tro
eller inviterer os til møde —
hvad er det så du vil?
Hvorfor skulle jeg blive en kristen, hvis det
kun er «teori»?
Men måske mangler du overgivelse i dit liv?

*Hanne Buch
København, Danmark*

Budskap til Guds menighet!

Den som har ører, han høre hva Ånden
sier til menighetene. Dette taler Guds Sønn,
som har øyne som ildsluer og føtter som
skinnende kopper:

Å, mitt folk, våkn opp og se hvilke fryk-
telige smerter det er i mitt Legeme. Hele le-
gemet er sykt. Fra fotsåle til isse er det ikke
noe friskt i det, men byller og åpne sår som
ikke er rensert eller forbundet. Dere som
skal være lemmer på mitt legeme, dere biter
hverandre, dere som er kjøpt med mitt dyre
Blod. Dere har ingen kjærlighet til hveran-
dre, men ser skjvet til hverandre og har
mistillit til hverandre. Derfor har dere styk-
ket dere opp i forskjellige troesbekjennelser
og kaller dere med **de** navn, så dere ikke
skal være ett.

Endog de som har større lys i Guds Ord,
har gjemt seg innom sin egen fårefold og
mener seg å være **den sunde del** av legemet
eller endog den eneste gruppe som har rett
til å kalle seg for «Legemet» og av den
grunn ikke kan ha samarbeid med noen an-
dre. Men vé dere, for heller ikke dere har
noen kjærlighet!

Hat og misunnelse! Kaller dere **det** kjær-
lighet? Dere elsker bare dem som samler
sammen med dere. Og når dere kommer
sammen, finner dere glede ved å tale ille om
deres brødre. Derfor er mitt legeme søn-
derslitt og oppdelt. Det lider og verker, for-
di lemmene elsker verden mer enn hveran-
dre. Det er mere av dårlig snakk enn av
oppbyggende og trøstende tale. **Å mitt lege-
me, mitt legeme!** Hvor oppdelt du er i man-
ge slags sekter og troesbekjennelser! Hånd
og fot er i krig med hverandre. Når foten
vil gå dypere inn i mitt Ord, vil hånden ik-
ke slippe tradisjoner og sedvaner, og derfor
går ikke vandringen fremad. Forbannet
være den hånd som holder igjen i Herrens
verk og holder tilbake Ordet om Blodet.

Skynd dere! Kom sammen med ett hjerte
og én sjel, brødre, og hånd i hånd! Bekjenn
dine synder! Gråt og vend om! Søk enhe-
tens vei i bønn og vær ett for Gud og men-
nesker! Søk mitt åsyn, og se, jeg er ikke
langt borte, men meget nær, og jeg lover å
utgyte min Ånd og velsigne mitt folk!

Elsk hverandre! Ikke slå og bit hveran-
dre, men elsk! Omvend deg i ånd og sann-
het, i støv og aske, og se, jeg vil utgyte min
Ånd over deg og stadfeste mitt Ord med
tegn og undere som det skjedde i den første
menighet, for jeg er i går og i dag den sam-
me, ja til evig tid!

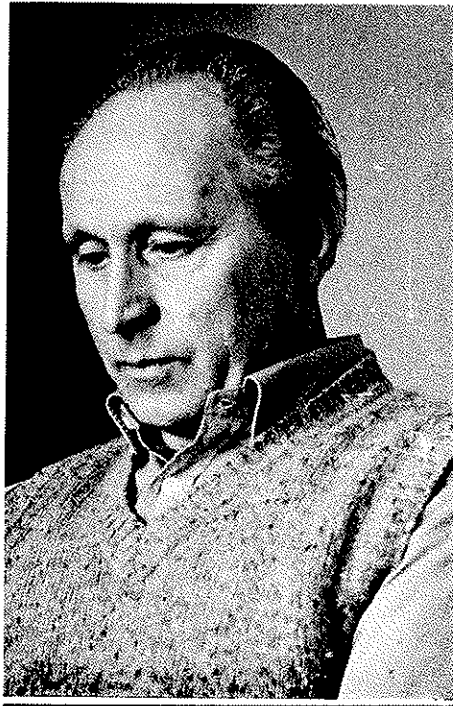
*Et profetisk budskap fra en finsk misjonær.
Hele budskapet kan fås fra:
Petter Grebstad, 6222 IKORNES*

Er læren viktig?

Tekst: Josef Haugen

I de siste års kristen debatt har uttrykket «læren» ofte blitt brukt. I denne artikkel gransker Josef Haugen dette uttrykket fra et evangelisk synspunkt. Det ser ut til at vi på ny må minne hverandre om de grunnleggende ting i evangeliet. Denne artikkel bør studeres nøye av alle som interesserer seg for «læren».

Den læredebat som gjennom lengre tid har vært ført i presse og massemedia, har sikkert satt sine spor i manges sinn, og emnet er vel etter hvert blitt noe bort imot ømtålig. Går det an i dag å si noe om læren etter egen overbevisning? Eller må en først spørre hva toneangivende teologer og bibellærere mener? Hvor viktig er læren? Før en kan gi et gjennomtenkt svar på dette må begrepet læren innholdsbestemmes. Om en nemlig hevder den generelle påstand at læren er viktig, melder straks spørsmålet seg: Hvilken lære? Hva er rett lære? Vender en seg til de ulike konfesjoner, får en forskjellige svar. Den i fagteologisk forstand «rette» lære lar seg tydeligvis ikke fastslå ut fra Bibelen. Dette er et tankekors, ettersom Skriften sier at ikke engang en dåre skal fare vill. Når Bibelen sier dette, farer den da med løst snakk? Eller er det virkelig slik at teologene har bedre forutsetninger for å forstå Gud enn den ulærte mann og kvinne hvis eneste ressurs er hjertet? Svaret er lett for den som har en bibel å slå opp i.

Jeg vet ikke om Barratt hevdet at læren var viktig. Jeg vet at Carl Fr. Wisløff gjør det. Men hvem av disse skal vi holde oss til? Noen vil her gi det de mener er et klokt svar: Vi skal ikke holde oss til noen av dem, vi skal holde oss til Bibelen. Men om noen gjør det, og kanskje kommer til andre resultater enn både Barratt og Wisløff, skal da læren være så viktig for vedkommende at han lanserer enda en ny teologisk variant som et tilskudd til det rikt varierte lære-tilbud som allerede foreligger? Spørsmålet er alvorlig ment.

Læren er viktig. Men dette er en påstand ingen bør komme med uten å definere hva som forstås med læren. At det systematiskteologisk kan trekkes forskjellige konklusjoner, til dels mot-

stridende, ut av Bibelen, forundrer meg ikke. Og det uroer meg heller ikke. For læren er, etter mitt syn, noe ganske annet enn teologi. Teologien, som på vitenskapelig vis forsøker å samle Bibelens vide og mangesidige spekter av gudsforståelse i en systematisk oppbygd utredning, punkt for punkt, gjør Gud og åndens liv til noe smått og beregnelig, til noe som kan strekes opp, så å si med passer og linjal, og gjøres begripelig for fornuften, dette grove og i åndens verden lite egnede instrument som bare kan oppfatte kristendommen som dårskap, hvis den er ærlig, og hvis det er kristendom i bibelsk mening den prøver å begripe. Læren, åndelig tolket, er noe ganske annet, noe en ikke lager et system av. Den er en person som den enkelte opplever i åndens og hjertets hengivelse, og den krever ikke mange ord å støtte seg til.

Barratt hadde sin oppgave. Og Wisløff har sin. Men ingen av dem skal vi kalle «lærer», ifølge Bibelen. For én er vår lærer! Den rette lære består i å samle sitt sinn om Jesus, og ikke i å ha de rette meninger om diskutabile punkter i en eventuell tros lære. Dette er det

kanskje viktig å få sagt nå, før «læren» i rent teknisk forstand begynner å innta den plass Jesus alene skal ha blant oss. Den dagen vi finner ut at de helliges samfunn bør bygges på en trosbekjennelse, har vi kanskje tatt det første skritt bort fra Jesu nærhet og inn i en forstandsdirigert ord-magi, der en tror mer på formuleringer enn på den virkelighet de er ment å skulle formidle. Trosbekjennelser kan skifte fra samfunn til samfunn, men «ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt: Kristus». Den eneste godkjente grunnvoll for de helliges samfunn er Jesus alene.

Den er vel etter hvert blitt nokså godt kjent, historien om gudsmannen som mot slutten av sitt liv uttalte at hans «teologi» var skrumpet inn til fire ord: «Jesus døde for meg». Jeg vet ikke om det er mulig med ytterligere forenkling, men den hvis teologi går motsatt vei, i retning av stadig økt omfang og innviklehet, har ikke levd lenge og inderlig nok med Gud til å skjønne hvor lite en trenger å vite for å ha den rette lære. Troen trenger intet annet — og ikke noe mer — enn «Jesus Kristus og ham korsfestet.» Jo mer vi mener å trenge ut over dette, jo mer åpner vi for «vranglære». Hvilken befriende glede hver gang en greier å bryte ut av fornuftens hvileløse sirkelgang i lærebegrepens forvirrende og livløse landskap og kan puste ut i den enkle og trygge tro at Jesus døde for meg — og at dette er nok!

Kristendommen står og faller med en person og vårt forhold til ham. Denne helt fundamentale kjensgjerning står vi alltid i fare for å tape av syne i en tid som er fattig på gudsåpenbaring — og kanskje desto mer rik på kristelig «ekspertise». Derfor stilles det i dag store krav til den enkeltes opplyste forstand og selvstendige stillingtagen i trosspørsmål. Forøvrig kan vi ta med stor ro at teologene finner glede i å kvesse sin tanke og teste sin hjernekapasitet på ting som har med skallet å gjøre, så lenge de lar kjernen bli igjen til den som trenger den. Den, nemlig, som virkelig trenger Jesus, fordi livet ellers byr på for store vanskeligheter vil aldri ha noen vanskeligere lære.

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

PIONEREN

FOR FELLESKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

NYHET:

Bli orientert, informert og inspirert:

Abonner på PIONEREN for 1982

48 sider med tidsaktuelt — fostrende — vekkende stoff
i hvert nr. for kr. 60,00.

Nå kan du gi 1 års prøve-abonnement som gave for 1/2 pris
(kr. 30,00) til venner og kjente. OBS! Gjelder kun nye abonnenter og kun for 1 år.

**NYTT abonnenter
GAVE abonnement**

Klipp ut bestillingskortet

**Bli
abonnent**

Vennligst sendt PIONEREN til:
(Skriv TYDELIG — med blokkbokstaver)

BREV

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

Kan sendes
ufrankert
i Norden
Adressaten
vil betale
porto

Fyll ut ▶

klipp ut ▶

**Postlegg
gratis** ▶

DAG

Navnet på GIVEREN som ved
GAVE-ABN. skal ha regning

Navn _____

Adresse _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

SVARSENDING
Avtale nr. 405000/23

PIONEREN

N-4480 KVINESDAL
NORGE